

UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

4. BERETNING – 2016

Forord

Ved formanden

§ 17 i Udlændingenævnets Forretningsorden bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed, og hermed foreligger Udlændingenævnets fjerde årsberetning.

Beretningen indeholder som sidste år dels et kapitel om Udlændingenævnets almindelige forhold, dels kapitler om grundlaget for nævnets behandling af sagerne. Endvidere indeholder beretningen udvalgte udlændingeretlige problemstillinger og et kapitel om prøvelse af nævnets afgørelser samt et om statistik. Beretningen indeholder en gennemgang af praksis, og det er tilstræbt, at der er eksempler fra praksis på alle de dele af udlændingelovgivningen, som Udlændingenævnet har beskæftiget sig med i 2016.

Gennemgangen er ikke udtømmende, og der er i beretningen hyppigt henvisninger til praksis gengivet i tidligere årsberetninger, der kan læses på Udlændingenævnets hjemmeside. Det kan derfor forekomme, at et område kun beskrives med henvisning til tidligere års praksis, hvis den fortsat må anses for retvisende.

Beretningen er omfangsrig, men det skyldes en grundig gennemgang af praksis.

Michael Kistrup

Indhold

Forord	2
Indhold	3
Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold.....	8
1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed	8
1.1.1. Kompetence	8
1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse	8
1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden	10
1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	11
1.4. Formandskabet.....	13
1.5. Koordinationsudvalget	15
1.6. Udlændingenævnets sekretariat	16
1.7. Udlændingenævnets hjemmeside.....	18
Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser	19
2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.....	23
2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.....	24
2.3. Sagens behandling.....	25
2.3.1. Klagefrist.....	25
2.3.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet	26
2.3.2. Klagegebyr	28
2.3.2.1. Retsgrundlag	28
2.3.2.2. Gebyrundtagne sager.....	29
2.3.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling	31
2.3.3. Samtidighedskravet.....	32
2.3.4. Opsættende virkning	33
2.3.5. Sagens oplysning	34
2.3.6. Urigtige oplysninger og oplysningspligt.....	35
2.3.7. Sagsbehandlingstid	41
2.4. Afgørelsesformer	41
2.4.1. Skriftligt nævn	42
2.4.2. Mundtligt nævn.....	42
2.4.3. Formandskompetence	44
2.4.4. Sekretariatskompetence	46
Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger	47

3.1. Familiesammenføring	47
3.1.1. Ægtefællesammenføring	47
3.1.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring	49
3.1.1.1.1. 24-årskravet	49
3.1.1.1.2. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed	52
3.1.1.1.3. Samliv på fælles bopæl	55
3.1.1.1.4. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3	56
3.1.1.1.5. Krav om at den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år ...	60
3.1.1.2. Sikkerhedsstillelse	61
3.1.1.3. Selvforsørgelseskravet	63
3.1.1.4. Boligkravet	68
3.1.1.5. Tilknytningskravet	69
3.1.1.6. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede	79
3.1.1.7. Proformaægteskab	83
3.1.1.8. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever	87
3.1.1.9. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse	89
3.1.2. Børn	90
3.1.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år	91
3.1.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år ...	91
3.1.2.1.2. Grundlaget for vellykket integration	93
3.1.2.2. Børn mellem 15 og 18 år	95
3.1.2.3. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil ...	97
3.1.2.4. Barnets tarv m.v.	103
3.1.2.5. Voksne børn (børn over 18 år)	104
3.1.3. Anden familie	107
3.1.3.1. Forældre	107
3.1.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn	107
3.1.3.1.2. Forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (subsidiær beskyttelse) ..	113
3.1.3.1.3. Forældre til herboende voksne børn	117
3.1.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer	119
3.1.4. Immigrationsafslag	121
3.2. Erhverv og beskæftigelse	127
3.2.1. Greencard	128

3.2.1.1. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen for ansøgninger indgivet efter den 1. januar 2015 og til og med den 9. juni 2016	128
3.2.1.1.1. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier.....	130
3.2.1.1.1.1. Uddannelse.....	130
3.2.1.1.1.2. Bonuspoint for uddannelse.....	132
3.2.1.1.1.3. Sprog.....	136
3.2.1.1.1.4. Tilpasningsevne	139
3.2.2. Beløbsordning	142
3.2.3. Særlige individuelle kvalifikationer.....	145
3.3. Studie	150
3.3.1. Formodningsafslag.....	152
3.4. Medfølgende familie	161
3.4.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse.....	161
3.4.2. Medfølgende familie til en studerende.....	164
3.5. Au pair.....	166
3.5.1. Registrering i karensregisteret	175
3.6. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse	176
3.6.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller	176
3.6.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.....	181
3.7. Tidsubegrænset opholdstilladelse	183
3.7.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.....	184
3.7.2. Kriminalitet, karensperiode – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3.....	186
3.7.3. Forfalden gæld til offentlige myndigheder – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4	187
3.7.4. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5	189
3.7.5. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.....	191
3.7.6. Beskæftigelses- og uddannelsesmæssige krav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8..	192
3.7.7. Aktuell beskæftigelse eller uddannelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9.....	200
3.7.8. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 14	202
3.8. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	208
3.8.1. Familiesammenføring	208
3.8.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse.....	208

3.8.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold	209
3.8.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve.....	211
3.8.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet urigtigt eller bortfaldet opholdsgrundlag.....	214
3.8.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v.....	219
3.8.2.1. Forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen.....	220
3.8.2.2. Beskæftigelse m.v.	226
3.8.2.3. Forlængelse af studieopholdstilladelse	230
3.8.2.4. Inddragelse af en studieopholdstilladelse	230
3.8.2.5. Au pair.....	233
3.9. Bortfald	234
3.9.1. Familiesammenføring	234
3.9.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser	240
3.9.2. Erhverv, studier m.v.....	241
3.10. Hjemsendelse af nordiske statsborgere	243
3.11. Administrativ udvisning med indrejseforbud	246
3.11.1. Kriminalitet	248
3.11.2. Ulovligt arbejde	249
3.11.3. Ulovligt ophold	253
3.11.4. Ophævelse af indrejseforbud	258
3.12. Fremmedpas	260
3.13. Om Danmarks internationale forpligtelser	262
3.13.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	263
3.13.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8	263
3.13.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14	264
3.13.3. FN's Børnekonvention.....	265
3.13.4. FN's Handicapkonvention	267
Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser	269
4.1. Domme fra 2016 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet	270
Kapitel 5 – Statistik.....	278
5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2016	278
5.2. Sagernes behandlingsform	279
5.3. Indkomne sager i 2016.....	281
5.4. Sagernes udfald	282

5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	284
5.6. Sagsbehandlingstider	291
Bilag 1-5	292

Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

I udlændingelovens § 52 b er udtømmende opregnet de typer af klagesager, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle. Se sagen FAM/2016/105 i afsnit 2.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev ressortansvaret for udlændingområdet, herunder Udlændingenævnet, overført fra Justitsministeriet til det nyoprettede Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Udlændingenævnets kompetence blev ikke ændret i forbindelse med ressortomlægningen. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blev ved kongelig resolution af 28. november 2016 ændret til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 10, at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende ved udgangen af 2016, fremgår af bekendtgørelse nr. 123 af 12. februar 2016 om forretningsorden for Udlændingenævnet, der er bilag 2 til denne årsberetning.

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnets formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbekikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- og integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på fire år med ret til genbeskikkelse for yderligere fire år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Udlændingenævnets første beskikkelsesperiode udløb den 31. december 2016. De medlemmer, der har udtrykt ønske herom, er blevet genbeskikket for en ny periode på fire år.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Hvervet kan endvidere ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske, jf. § 6, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Såfremt et medlem af Udlændingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Udlændingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Udlændingenævnet i den pågældende periode, jf. § 6, stk. 2, i Udlændingenævnets forretningsorden.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Udlændingenævnets sammensætning fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på fire år.

Da Udlændingenævnet er oprettet pr. 1. januar 2013, har alle de pr. 1. januar 2013 og herefter beskikkede medlemmer været beskikket til den 31. december 2016, og er blevet genbeskikket for en ny periode på fire år, såfremt de har ønsket dette.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2016 af en formand, ti næstformænd og 20 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:

Retspræsident Torben Goldin

Dommer Karsten Tougaard Kristensen

Dommer Lene Sigvardt

Dommer Helle Korsgaard Lund-Andersen

Dommer Charlotte Bliss Elmquist

Dommer Michael Toftager

Dommer Tove Horsager

Dommer Jan Strange

Dommer Henrik Munkholm

Dommer Jens Bech Stausbøll

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Peter Trudsø
Advokat Hans Mogensen
Advokat Michael Egholm
Advokat Gitte Espensen
Advokat Mogens Bjerggaard
Advokat Mikael Bernhoft
Advokat Margrete Steen
Advokat Jess Lykke Gregersen
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor

Beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren (tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet):

Kontorchef Jesper Gori
Chefkonsulent Line Lekach
Fuldmægtig Anne Mette Riis Steinø (orlov)
Fuldmægtig Maria Caroline Lyck Larsen (orlov)
Fuldmægtig Gitte Kristensen
Fuldmægtig Peter Christian Binau-Hansen
Fuldmægtig Sadaf Awais Sheikh
Fuldmægtig Ceylan Erman
Fuldmægtig Lina Larsen
Fuldmægtig Amanda Husted Simonsen

Fratrådte:

Fuldmægtig Line Elena Laustsen
Fuldmægtig Carina Verup Simonsen
Fuldmægtig Thomas Kyhl Winther
Fuldmægtig Mille Vedel Drews
Fg. kontorchef Lars Lichtenstein

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2016 haft ca. 25 medarbejdere ansat. Pr. 1. januar 2017 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:

Sekretariatschef Michael Lohmann Kjærgaard

Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup

Chefkonsulent Susanne Topgaard

Specialkonsulent Jasmina Jankovic

Specialkonsulent Julia Jensen

Fuldmægtige:

Irina Dorn

Caroline Krogh

Katrine Westerdahl Skagen

Katarina Birch Hartmann

Helle Riber

Louise Kruckow

Signe Adler-Nissen (orlov)

Naida Karamehmedovic

Daniel Petring

June von Moos Petersen

Sara Elisabeth Ferrigno Eriksen

Lene Vestergaard Thomsen

Nana Marie Storm Johannsen

Tina Maria Laursen

Cem Savas Özcan

Ditte Scheff Hansen

Fratrådte:

Niels Rune Brandt

Mai Enø Andersen

Maria Gjedde Nielsen

Michelle Palmann

Iren Mirmojtahedi

Freja Florentz

Thomas Rasmussen

Christine Hulthin Efland

Mohamad Abdallah

Kontorfunktionærer:

Ekspeditionssekretær Anne Kramer

Overassistent Christina Gjermansen Jensen

Studenter:

Stud.jur. Laura Mouritsen Jensen

Stud.jur. Sara Grønkjær-Funch

Stud.jur. Marika Egsgaard Fogh Marthedal

Fratrådte:

Stud.jur. Stine Eriksen

Stud.jur. Nanna Bondorph Petersen

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer mv. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen – det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller om sagen kan afgøres af sekretariatet, jf. § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5. nedenfor.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2016 afholdt formandskabet fire formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare afslag på greencardområdet.
- Sager vedrørende ufaglært arbejde.
- Sager vedrørende faglært arbejde, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse eller udlændingens kvalifikationer ikke er særlige.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 5-7, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.
- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.
- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 21, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6.

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2016 af advokat Peter Trudsø (Advokatrådet) og kon-torchef Jesper Gori (Udlændinge- og Integrationsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forretningsorden. Udvalgets opgaver omfatter blandt andet drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstype indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.
- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat

fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et konkret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2016 afholdt fire møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler efter anmodning klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Sekretariatet gennemgår sagen og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller andre, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal behandles på et nævnsmøde eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt

muligt at behandle. I 2016 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige nævnsmøde, der kan tolke til og fra partens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som parten taler.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et udkast til en afgørelse af sagen.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af Folketings spørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning.
- Hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere – f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden har således været at sikre let adgang til nævnets praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række de senest trufne afgørelser. Udover de sagsresuméer, der fremgår af denne årsberetning, kan der findes en række andre sagsresuméer fra 2016 på Udlændingenævnets hjemmeside. Hjemmesiden bliver løbende udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis indenfor et bestemt praksisområde.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

På Udlændingenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere løbende statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Udlændingenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser

Når der i denne årsberetning henvises til retsregler, er det de retsregler, der var gældende i beretningsperioden 2016.

Hvis der i denne årsberetning ikke findes et afsnit om et bestemt fagligt emne, kan der i stedet være en beskrivelse heraf med eksempler i Udlændingenævnets tidligere årsberetninger for 2013, 2014 eller 2015, hvortil der i givet fald henvises.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 b hvilke konkrete typer af klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle på baggrund af en afgørelse, som henholdsvis Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet.

Udlændingelovens § 52 b angiver en positiv liste over klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle. Klager over typer af afgørelser, som ikke fremgår af udlændingelovens § 52 b, kan således ikke behandles af Udlændingenævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser, der kan påklages til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (siden den 28. november 2016 Udlændinge- og Integrationsministeriet), hvis en afgørelse ikke kan påklages til henholdsvis Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, eller Flygtningenævnet. Ikke alle af Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til en anden myndighed. Det drejer sig, f.eks. om afvisning af en ansøgning, hvor der ikke har været vedlagt tilstrækkelig dokumentation, eller hvor der ikke er indbetalt gebyr, hvis dette er påkrævet ved ansøgningens indgivelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan påklages til Udlændingenævnet, medmindre der er truffet afgørelse om afvisning af en ansøgning på grund af manglende betaling af gebyr eller afgørelser vedrørende en fastsat udrejsefrist eller meddelelse af afslag på opsættende virkning – processuelt ophold – under sagens behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Som eksempel på praksis for, at udlændingelovens § 52 b udtømmende opregner de klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i august 2016 at behandle en klage over en delafgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i maj 2016 vedrørende økonomisk sikkerhedsstillelse. Udlændingestyrelsen havde i maj 2016 anmodet den herboende ægtefælle om at stille økonomisk sikkerhed i forbindelse med en sag om familiesammenføring vedrørende en filippinsk statsborger. I juni 2016 påklagede den herboende ægtefælle med henvisning til Udlændingestyrelsens klagevejledning Udlændingestyrelsens delafgørelse til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet fandt, at der var tale om en sagsbehandlingsklage, som Udlændingenævnet ikke havde kompetence til at behandle, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, som udtømmende opregner, hvilke afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen Udlændingenævnet har kompetence til at behandle. **Udlændingenævnet fandt således**, at den herboende ægtefælles klage rettelig burde afvises under henvisning til, at ansøgeren ikke var blevet meddelt afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgår af lovforslag nr. L 178 fremsat den 25. april 2012, om ændring af lov om udlændingeloven og lov om kommunale og regionale valg, afsnit 2.2.7.2., om sagsbehandlingsklager, at Udlændingenævnet vil kunne tage stilling til, om Udlændingestyrelsen i en konkret sag, der kan påklages til Udlændingenævnet, har handlet i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler og principper. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at nævnet ville skulle behandle sådanne klager, hvis klagen knyttede sig til en konkret sag, som var færdigbehandlet i 1. instans, og hvis klagen var fremsat i forbindelse med en klage over 1. instansafgørelsen. Det forhold, at Udlændingestyrelsen i klagevejledningen havde henvist Udlændingenævnet som rette klageinstans, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet ikke har kompetence til at behandle spørgsmål om, hvilke betingelser der knyttes til en meddelt opholdstilladelse, når der ikke er meddelt afslag efter udlændingelovens § 9. Udlændingenævnet videregav herefter klagen til videre foranstaltning i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. forvaltningslovens § 7, stk. 2. FAM/2016/105.

Udlændingenævnet vil ud over de konkrete sagstyper, som fremgår af udlændingelovens § 46 a, kunne tage stilling til, om Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration i en konkret sag, der kan påklages til nævnet, har handlet i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler og principper (sagsbehandlingsklager).

Udlændingenævnet vil således kunne behandle sagsbehandlingsklager, hvis klagen knytter sig til en konkret sag, som er færdigbehandlet i 1. instansen, og hvis sagsbehandlingsklagen fremsættes i forbindelse med en klage over 1. instansens afgørelse. Hvis der klages over sagsbehandlingen i en verserende sag hos 1. instansen, vil Udlændingenævnet vejlede om, at dette vil kunne indgå i en konkret klage til nævnet, hvis sagen afgøres af 1. instansen med et afslag.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en sagsbehandlingsklage, der knyttede sig til en sag, som Udlændingenævnet havde under behandling, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse til otte statsborgere fra Den Demokratiske Republik Congo, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 40 c, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, jf. § 40 c, stk. 1. I forbindelse med klagen til Udlændingenævnet blev det anført, at den herboende reference ikke havde økonomisk mulighed for at afholde transport- og opholdsudgifterne i forbindelse med en dna- og aldersundersøgelse i Lubumbashi i Den Demokratiske Republik Congo for ansøgerne, og at den herboende reference havde forsøgt at løse situationen ved at foreslå et samarbejde med den svenske eller norske ambassade i Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo, eller at den danske konsul i Lubumbashi eventuelt kunne tage til Kinshasa for at overvære prøveudtagelserne dér. I forbindelse med klagen blev det endvidere anført, at det var i strid med god forvaltningsskik, at Udlændingestyrelsen ikke havde taget stilling til, hvorvidt der kunne dispenseres fra kravet om at få foretaget dna- og aldersundersøgelser, at dette krav i øvrigt ville være i strid med barnets tarv, jf. FN's Børnekonventions artikel 3, og at det ville stride imod proportionalitetsprincippet at kræve, at ansøgerne skulle rejse til Uganda eller Lubumbashi for at få foretaget de nødvendige undersøgelser, ligesom dette krav lå udenfor rammerne af officialprincippet.

Udlændingenævnet konstaterede indledningsvis, at Udlændingestyrelsen havde anmodet om både dna- og aldersundersøgelser for fem af ansøgerne, men kun havde truffet afgørelse for så vidt angik dna-undersøgelserne. **Udlændingenævnet fandt** ikke grundlag for at udtale kritik af Udlændingestyrelsens sagsbehandling, herunder at Udlændingestyrelsen havde fastholdt kravet om, at ansøgerne skulle medvirke til dna- og aldersundersøgelser, og på den baggrund efterfølgende havde meddelt afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at spørgsmålet om muligheden for at få dispensation fra kravet om at medvirke til dna- og aldersundersøgelser i Kampala i Uganda eller i Lubumbashi i Den Demokratiske Republik Congo var integreret i Udlændingestyrelsens afgørelser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingestyrelsen ikke havde afvist at behandle ansøgningerne efter udlændingelovens § 9 g, men derimod havde realitetsbehandlet sagerne. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at undersøgelserne skønnedes relevante og lovhjemlede, og at Udlændingestyrelsen havde foretaget en konkret afvejning af på den ene side retten til familiesammenføring med børn, herunder hensynet til børnenes tarv og sikkerhed, og på den anden side nødvendigheden af, at de danske myndigheder i tilstrækkelig grad havde fastslået identiteten på de udlændinge, der skulle meddeles tilladelse til at indrejse og tage ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at der var proportionalitet mellem kravet og børnenes situation. Udlændingenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. ÅB/2016/1.

Udlændingenævnet har endvidere pligt til af egen drift at tage stilling til sagsbehandlingsfejl i forbindelse med Udlændingenævnets behandling af en klage over afslag på opholdstilladelse m.v.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og derefter træffe afgørelse i sagen.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en kinesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 12 (arbejdsmarkedstilknytning).

Udlændingenævnet fandt det beklageligt, at det fremgik af den engelske begrundelse i Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, at afslaget var meddelt på baggrund af, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om mindst to års sammenhængende beskæftigelse hos samme arbejdsgiver, mens det af den danske begrundelse fremgik, at afslaget var givet, fordi ansøgeren ikke var omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 12. Henset til, at forvaltningssproget i Danmark er dansk, og at den engelske indledning alene havde til formål at gøre ansøgeren bekendt med hovedindholdet af afgørelsen, og til, at ansøgerens advokat var en professionel partsrepræsentant og dermed havde haft mulighed for at oplyse ansøgeren om den korrekte begrundelse for afgørelsen, som fremgik af den danske del af afgørelsen, fandt Udlændingenævnet, at der kunne træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. **Udlændingenævnet fandt** herefter ikke grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, og ansøgeren kunne således ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark med henblik på arbejdsmarkedstilknytning, da hun ikke var omfattet af bestemmelsens personkreds. ÅB/2016/2

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har hjemvist en sag til fornyet behandling, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 2, afgørelse ÅB/2015/1.

Udlændingenævnet kan ikke tage stilling til hensigtsmæssigheden af sagsbehandlingen hos Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Udlændingenævnets kompetence omfatter således ikke spørgsmål om f.eks. sagsbehandlings tilrettelæggelse eller sagsbehandlingstiden. Klager over personalets optræden i Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration falder også uden for Udlændingenævnets kompetence. Sådanne klager over mere generelle forhold kan i stedet rettes til den pågældende styrelses ledelse eller til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingenævnet kan som nævnt træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelsen.

Udlændingenævnet kan herefter f.eks. behandle klager over afslag på familiesammenføring til ægtefæller, børn eller anden familie med tilknytning til et herboende familiemedlem. Udlændingenævnet kan dog ikke behandle sager om familiesammenføring, hvis afslaget på familiesammenføring er meddelt på baggrund af en EU-retlig vurdering.

Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over afvisning af en indgivelse af ansøgning om familiesammenføring, hvis ansøgningen ikke er afvist på grund af manglende betalt gebyr eller på grund af, at sagen er utilstrækkeligt oplyst. Udlændingenævnet kan ligeledes behandle sager om fastsættelse af alder, hvis personen har eller har ansøgt om at få opholdstilladelse som familiesammenført.

Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på opholdstilladelse til religiøse forkyndere, eller til udlændinge som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom.

Udlændingenævnet kan ligeledes behandle klagesager vedrørende familiesammenførte udlændinge, religiøse forkyndere, eller udlændinge med tidligere dansk indfødsret, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afslag på forlængelse eller inddragelse af udlændingens opholdstilladelse. Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klagesager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse til samme gruppe af udlændinge på baggrund af, at udlændingen anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark eller efter at have haft et langvarigt udlandsophold.

Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse (permanent opholdstilladelse) kan ligeledes behandles af Udlændingenævnet.

Herudover kan Udlændingenævnet behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ afvisning af en udlænding eller administrativ udvisning af en udlænding med et fastsat indrejseforbud. En afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud kan f.eks. være på baggrund af ulovligt ophold eller ulovligt arbejde. Udlændingenævnet kan tillige behandle klager, der vedrører administrativ udvisning af EU-borgere.

Udlændingenævnet behandler endvidere klagesager vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelser om fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 5, 1. pkt., jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 2-5, afgørelser om afvisning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 47 b. Udlændingenævnet er også tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende afgørelser om lovligt forfald, jf. udlændingelovens § 9, stk. 32, afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 7 og 9, og politiets afgørelser om afvisning, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4.

Desuden kan Udlændingenævnet behandle klagesager om Udlændingestyrelsens afgørelser om bortfald af opholdstilladelse for udlændinge, der ikke er anerkendt som flygtninge (det vil sige har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8), hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. udlændingelovens § 21 b. Udlændingenævnet har ikke truffet afgørelser i medfør af bestemmelsen i 2016.

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration

Udlændingenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a, §§ 9 i til 9 l samt § 9 p, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

Udlændingenævnet behandler også klager over afgørelser fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om certificering, afslag på forlængelse af en certificering og inddragelse af en certificering, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 5 og 6, og afgørelser om, at der i en periode på to år ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på au pair ophold hos en værtsperson (au pair karensregisteret), jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. § 21 a.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, dog ikke når det skyldes manglende gebyrbetaling, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v. Endvidere behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispen-

sation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i 1. instans.

2.3. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og persondataloven.

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit 2.3.1., og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.3.2., før sagen kan tages under behandling.

Ansøgeren kan endvidere vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, der ikke har tegnet en ansvarsforsikring, skal klageren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for ægtefæller eller forældre til mindreårige børn, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Udlændingen må selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal udtrykkelig gælde for Udlændingenævnets behandling af sagen. Fuldmagten skal endvidere være underskrevet af den person, som klagen vedrører. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. <http://udln.dk/da/Fuldmagt.aspx>. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

2.3.1. Klagefrist

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev der indført en klagefrist for de klager, der skal behandles af Udlændingenævnet. Ifølge udlændingelovens § 52 b, stk. 6, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, således være indgivet, inden otte uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af otte ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end otte uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 5.2., tabel 4 og tabel 5, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på grund af for sen indgivelse af klagen. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.1.1. nedenfor om afvisning af klager, der er indgivet for sent, for en nærmere redegørelse for praksis.

2.3.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet

Klager over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal være indgivet inden otte uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen, jf. § 27, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 123 af 12. februar 2016 om forretningsorden for Udlændingenævnet. Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen.

Ifølge § 27, stk. 3, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, efter § 13, nr. 1, i bekendtgørelsen beslutte at dispensere fra klagefristen. I vurderingen af, om der kan ske dispensation, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

Pr. 1. november 2013 blev det obligatorisk for offentlige myndigheder at anvende digital post ved fremsendelse af breve til virksomheder, herunder advokatfirmaer, og pr. 1. november 2014 blev det obligatorisk at anvende digital post ved fremsendelse af breve til private borgere. I det omfang Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har sendt afgørelser med digital post, lægges det til grund, at afgørelsen er kommet frem til modtageren den dag, afgørelsen er registreret modtaget i brevmodtagerens e-boks, og klagefristen regnes herefter fra denne dag.

For så vidt angår afgørelser sendt med almindelig brevpost inden den 1. juli 2016, henvises til afsnit 2.3.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2014.

Pr. 1. juli 2016 blev Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9189 af 10. maj 2011 om beregning af klagefrister ved afgørelser sendt som A-brev og B-brev ophævet. I stedet trådte Justitsministeriets

cirkulæreskrivelse nr. 10014 af 30. juni 2016 om ny postaftale og beregning af klagefrister i kraft. Det fremgår heraf:

”Det er herefter Justitsministeriets foreløbige opfattelse, at det i forbindelse med beregning af en klagefrists begyndelsestidspunkt i almindelighed bør lægges til grund, at afgørelser sendt som B-brev (efter 1. juli 2016 bruges betegnelsen ”brevet”) efter den 1. juli 2016 først er kommet frem til modtageren 5 dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse.

Overgives afgørelsen til postbesørgelse på en onsdag eller en torsdag bør det imidlertid lægges til grund, at afgørelsen først er kommet frem til modtageren den efterfølgende onsdag, dvs. henholdsvis 7 eller 6 dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse.

Det er endvidere Justitsministeriets foreløbige opfattelse, at det i forbindelse med beregning af en klagefrists begyndelsestidspunkt i almindelighed bør lægges til grund, at afgørelser sendt som Quickbrev er kommet frem til modtageren 2 dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse. Det vil fortsat være sådan, at hvis det i det konkrete tilfælde må lægges til grund, at en afgørelse først er modtaget på et senere tidspunkt, begynder fristen først at løbe fra den dag, afgørelsen må anses for at være kommet frem. Endvidere kan det i lovgivningen være forudsat, hvornår klagefrister på et område begynder at løbe. Sådanne forudsætninger går i givet fald forud for det anførte ovenfor.”

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en klage, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i marts 2016 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen primo november 2015 til en syrisk statsborger, da klagefristen var udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen samme dag, hvor afgørelsen blev truffet, havde sendt afgørelsen til ansøgeren via digital post. Ansøgerens advokat klagede over Udlændingestyrelsens afgørelse i november 2015 og anmodede samtidig Udlændingestyrelsen om genoptagelse af sagen. Udlændingenævnet oplyste herefter advokaten om, at Udlændingenævnet ikke foretog sig yderligere i anledning af advokatens henvendelse, idet Udlændingenævnet samtidig tilbagesendte sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens stillingtagen til advokatens anmodning om genoptagelse af sagens behandling. Medio november 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på genoptagelse af sagen i Udlændingestyrelsen, og afgørelsen blev samme dag sendt til ansøgerens advokat via digital post. Ansøgerens advokat påklagede ultimo januar 2016 på ny Udlændingestyrelsens afgørelse fra primo november 2015 og anmodede Udlændingenævnet om at se bort fra klagefristen på otte uger, da den oprindelige klage fra november 2015 var rettidigt indgivet.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet klagen blev indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingestyrelsen havde fremsendt sin afgørelse fra primo november 2015 via digital post samme dag, som afgørelsen var truffet, at advokaten på

vegne af ansøgeren i november 2015 havde påklaget afgørelsen til Udlændingenævnet, og at Udlændingenævnet medio november 2015 havde meddelt ansøgerens advokat, at Udlændingenævnet tilbagesendte sagen til Udlændingestyrelsen og herefter ikke foretog sig videre, idet ansøgeren ikke kunne have samme forhold under behandling i to instanser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingestyrelsen medio november 2015 havde meddelt ansøgeren afslag på genoptagelse, og at ansøgerens advokat først ultimo januar 2016 havde anmodet Udlændingenævnet om at behandle ansøgerens advokats klage fra november 2015 over Udlændingestyrelsens afgørelse fra primo november 2015. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af henholdsvis Udlændingestyrelsens afgørelser fra primo og medio november 2015, at der senest skulle klages otte uger efter modtagelsen af afgørelsen. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klagen fra ultimo januar 2016 måtte anses som en ny klage over Udlændingestyrelsens afgørelse fra primo november 2015, og at denne var indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen, idet Udlændingenævnet medio november 2015 havde meddelt ansøgerens advokat, at Udlændingenævnet tilbagesendte sagen til Udlændingestyrelsen og herefter ikke foretog sig videre, idet det ikke var muligt at have samme forhold under behandling i to instanser. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det ej heller var muligt at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afslag på genoptagelse fra medio november 2015, idet klagefristen for denne afgørelse også var udløbet. ÅB/2016/3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i Udlændingenævnets tidligere årsberetninger for yderligere eksempler.

2.3.2. Klagegebyr

2.3.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1-3, skal en udlænding senest samtidig med indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse på studie- og erhvervsområdet samt som religiøs forkynder betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. Der skal desuden betales gebyr for en ansøgning om dispensation fra bortfald, hvis udlændingen har haft opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., skal klageren ved indgivelsen af en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1-3, samt afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende opholdstilladelse til religiøse forkyndere og tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor opholdsgrundlaget er beskæftigelse,

studie eller religiøs forkynnder, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 815 kr. (i 2016-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne.

Pr. 1. marts 2016 blev flere sagsområder omfattet af reglerne om gebyr, jf. lov nr. 102 af 3. februar 2016. Efter den 1. marts 2016 skal en udlænding således også senest samtidig med indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse på familiesammenføringsområdet, herunder også ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1-3, betale gebyr. Ligeledes skal der også betales gebyr for indgivelsen af en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse givet på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person og alle ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Efter den 1. marts 2016 skal klageren ved indgivelsen af en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen på baggrund af en ansøgning om familiesammenføring, en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse givet på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person og ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor opholdsgrundlaget ikke er beskæftigelse, studie eller som religiøs forkynnder, som er indgivet efter den 1. marts 2016, således også senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 815 kr. (i 2016-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt.

Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt.

2.3.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 102 af 3. februar 2016, at:

”EMRK artikel 8 vil være til hinder for at opkræve gebyr, hvis gebyret er af en sådan størrelse, at det reelt afskærer personer fra at kunne udøve et familie- og privatliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8. EMRK artikel 8 sammenholdt med hensynet til administrationen af gebyrordningen indebærer, at en ansøgning skal tillades indgivet uden betaling af gebyr, hvis EMRK artikel 8 kan tilsige dette.

Der skal ikke foretages en vurdering af den enkelte ansøgers og dennes families indkomst- og formueforhold set i forhold til gebyret. Udlændingestyrelsen vil foretage en screening af sagen, som indebærer en vurdering af, om sagens oplysninger umiddelbart tyder på, at hensynet til familiens enhed skal bevirke, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr.

Det kan f.eks. være oplysninger om, at den herboende ægtefælle eller forælder har opholdstilladelse som flygtning. Ved ansøgning om familiesammenføring til en herboende flygtning, herunder ansøgning om forlængelse, vil gebyrkravet af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser og den praktiske administration af ordningen generelt blive fraveget.

Yderligere eksempler på, hvornår Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at gebyrkravet skal fraviges, kan være, hvis den herboende ægtefælle har et særbarn i Danmark, som han eller hun har forældremyndighed over eller samværsret med i et vist og regelmæssigt omfang, eller hvis den herboende ægtefælle lider af alvorlig sygdom eller har et alvorligt handicap. Herudover kan det f.eks. være tilfældet, hvis den herboende ægtefælle og den ansøgende ægtefælle har et fællesbarn i Danmark, og barnet har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Der vil ikke være tale om en realitetsbehandling af ansøgningen, men derimod om en screening af sagen. Screeningen foretages på baggrund af de foreliggende oplysninger og vil således være baseret på de oplysninger, der fremgår af udlændingemyndighedernes registre, og de oplysninger, der er afgivet i forbindelse med ansøgningen.

Ansøgeren og den herboende vil i ansøgningsskemaet blive vejledt om at afgive de oplysninger og den dokumentation, der er nødvendig for screeningen.

Screeningen svarer til den vurdering, som Udlændingestyrelsen skal foretage efter udlændingelovens § 9, stk. 21, 2. pkt., i tilfælde, hvor en ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, ønskes indgivet her i landet af en udlænding, der ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling. I sådanne tilfælde tillades ansøgningen indgivet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.”

En klage over en gebyrfritaget sag er således også gebyrfritaget.

Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963, er endvidere ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark og tyrkiske statsborgere, der søger om forlængelse af opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse, når den tyrkiske statsborger er økonomisk aktiv. Det gælder endvidere udlændinge, der ansøger om familiesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere, der er økonomisk aktive som arbejdstagere, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteydere. En klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier er derimod gebyrpålagt, uanset at ansøgeren er tyrkisk statsborger, da det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier ikke er beskæftigelse, og den tyrkiske statsborger således ikke er omfattet af associeringsaftalen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger var undtaget fra gebyr, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afgørelse afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/4.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at klagen var gebyrpålagt, uagtet at ansøgeren påberåbte sig at være omfattet af EU-reglerne, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/5.

2.3.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen. Se nærmere i afsnit 2.3.3. vedrørende samtidighedskravet i forhold til betaling af gebyr i forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9 og 12.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr, og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget, vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren. Hvis klagen er gebyrundtaget, og ansøgeren har indbetalt gebyr, tilbagebetales gebyret ligeledes til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende gebyrbetaling kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i august 2016 en klage over afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i maj 2016 om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en ukrainsk statsborger. Ansøgerens advokat havde i forbindelse med klagen vedlagt en check på 815 kr. til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens advokats klage over afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse var gebyrpålagt, idet ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse var indgivet på baggrund af en erhvervsopholdstilladelse efter den 1. januar 2011, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgik af bemærkningerne til den dagældende udlændingelovs § 9 h, stk. 7, at et gebyr kunne betales via bank – herunder over netbank eller ved udenlandsk overførsel – eller via posthus. **Udlændingenævnet fandt således**, at der på baggrund af det ovennævnte kunne sluttet modsætningsvist, således at der ikke kunne tages imod checks som betalingsform. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at betingelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., ikke var opfyldt, idet ansøgerens advokat i forbindelse med sin klage havde vedlagt en check á 815 kr. som betaling for klagegebyret. Udlændingenævnet afviste derfor klagen, der således ikke ville blive behandlet, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Udlændingestyrelsens klagevejledning i Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2016, at der senest samtidig med klagen skulle indbetales et gebyr. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fulgte af lovbemærkningerne, at der ikke kunne tages imod checks som betalingsform, hvilket Udlændingenævnet havde oplyst ansøgerens advokat om i en tidligere afgørelse fra juli 2016. **Udlændingenævnet henledte i øvrigt ansøgerens advokats opmærksomhed på**, at fristen for at klage til Udlændingenævnet var udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6, og § 27, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 123 af 12. februar 2016 om forretningsorden for Udlændingenævnet, hvoraf det fremgik, at klager over afgørelser, der kunne indbringes for Udlændingenævnet, skulle være indgivet inden 8 uger efter, at klageren havde fået meddelelse om afgørelsen. **Udlændingenævnet foretog herefter ikke videre** i anledningen af advokatens henvendelse. ÅB/2016/4.

Udlændingenævnet kan endvidere henvise til yderligere eksempler i Udlændingenævnets årsberetning for 2013, afsnit 2.3.2.2.3., Udlændingenævnets årsberetning for 2014, afsnit 2.3.2.2.3. og Udlændingenævnets årsberetning for 2015 afsnit 2.3.2.3.

2.3.3. Samtidighedskravet

Som ovenfor nævnt gælder der et samtidighedskrav, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidig, for at klagen realitetsbehandles, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt.

Som et eksempel på en afgørelse om samtidighedskravet henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 2.3.3., afgørelse ÅB/2015/7.

2.3.4. Opsættende virkning

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse tage stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., har en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, som er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller som hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden syv dage efter, at der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelsen m.v., ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort. Opholdstilladelser med henblik på beskæftigelse og studier meddeles som udgangspunkt med henblik på midlertidigt ophold, og klager over inddragelse af en sådan opholdstilladelse vil ikke kunne få opsættende virkning efter loven.

I tilfælde, der ikke er omfattet af syv-dages-reglen i udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Udlændingenævnet har desuden i 2016 justeret sin praksis for meddelelse af opsættende virkning efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt., i forbindelse med klager over afslag på førstegangsansøgninger om ægtefællesammenføring. Der henvises i den forbindelse til [Udlændingenævnets notat af 20. maj 2016](#), der kan findes på Udlændingenævnets hjemmeside. Notatet finder ikke anvendelse, når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 9 c, stk. 6, og § 9, stk. 21.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under sagsbehandlingen.

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 7. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.3.5. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige officialprincip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Udlændingenævnet har som uafhængig myndighed ikke automatisk adgang til eller indhenter oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i første instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i styrelsen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har meddelt afslag på opholdstilladelse som au pair grundet kravet til værtsfamiliens bolig, og hvor der efterfølgende fremsendes dokumentation for, at værtsfamilien har skiftet adresse.

2.3.6. Urigtige oplysninger og oplysningspligt

I henhold til både almindelige forvaltningsretlige principper for sagsoplysning og den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 40, påhviler det som udgangspunkt ansøgeren at fremkomme med oplysninger, som er nødvendige for sagens bedømmelse.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det er dog i forarbejderne forudsat, at ikke enhver undladelse af at opfylde oplysningspligten skal medføre afslag på opholdstilladelse, idet ansøgeren undertiden ikke har mulighed for eller kun meget vanskeligt kan meddele alle nødvendige oplysninger.

Det fremgår af betænkning nr. 968 fra 1982 om udlændingeloven, s. 202, blandt andet, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan dette – foruden afslag på ansøgningen – medføre strafansvar efter den nugældende § 59, stk. 1, nr. 2, i udlændingeloven, eller eventuelt efter straffeloven.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten indebærer, at sagen afgøres på det på afgørelsestidspunktet foreliggende grundlag. Dette vil normalt medføre, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke vil kunne imødekommes. Der indtræffer således processuel skadevirkning, såfremt ansøgeren tilsidesætter sin oplysningspligt.

Ansøgerens oplysningspligt kan eksempelvis indebære, at dokumenter, som er relevante for sagens bedømmelse, skal verificeres af en dansk myndighed eller et outsourcingbureau for at kunne lægges til grund.

Såfremt ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fremlagt dokumentation, som må antages for at være konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Har ansøgeren i løbet af sagens gang afgivet uoverensstemmende oplysninger i forhold til for sagen relevante forhold, kan dette skabe en formodning for, at oplysningerne skal anses for urigtige. Såfremt ansøgeren ikke er i stand til at afkræfte denne formodning, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en indisk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 40, stk. 1. 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen afgørende vægt på**, at ansøgeren måtte anses for at have afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration på en hjemmeside, havde fundet en jobbeskrivelse, der mindede påfaldende meget om ansøgerens jobbeskrivelse fra ultimo september 2014 fra ansøgerens arbejdsgiver. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at opgaverne for en auditor oftest mindede om hinanden, hvorfor det typisk ville være de samme formuleringer, man så i jobbeskrivelser, og at det alene var et tilfælde, at nogle af punkterne var enslydende, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det virkede utroværdigt, at en virksomhed helt tilfældigt skulle bruge de samme formuleringer som dem, Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde fundet på internettet, blandt andet fordi virksomheden selv havde oplyst, at virksomheden havde engelsk som arbejdssprog, og derfor som udgangspunkt måtte kunne formulere en jobbeskrivelse på engelsk uden at benytte internettet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at VFS Global i en verificeringsrapport fra primo november 2014 havde foretaget et fysisk besøg på virksomhedens adresse og havde fået bekræftet, at virksomheden eksisterede, samt fået bekræftet ansøgerens beskæftigelse og stillingsbetegnelse i virksomheden, samt at ansøgeren havde fremsendt kopi af sine lønsedler for perioden fra maj 2014 til august 2014, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været ansat siden februar 2009, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det forhold, at ansøgeren havde fremlagt en arbejdsgivererklæring, som i jobbeskrivelsen var identisk med jobbeskrivelser fra internettet, efter Udlændingenævnets praksis i sig selv kunne medføre, at den fremlagte arbejdsgivererklæring ikke kunne lægges til grund i sagen, idet der herved var tale om en usædvanlig og utroværdig fremgangsmåde. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at dette ikke afkræftede formodningen for, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse havde afgivet urigtige oplysninger, idet det måtte antages, at en virksomhed som den i sagen omhandlede, ville kunne udarbejde en selvstændig arbejdsgivererklæring uden citering fra internettet vedrørende relevante arbejdsopgaver og ansvarsområder. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at ansøgeren havde fremsendt en affidavit fra medio januar 2016, hvori arbejdsgiveren havde erklæret, at ansøgeren havde arbejdet som Sr. Auditor hos virksomheden siden februar 2009, og at al den fremlagte dokumentation vedrørende denne beskæftigelse var ægte, ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en affidavit er en ensidig udstedt privat erklæring, som ikke er udstedt af en officiel myndighed, og som derfor ikke kan tillægges betydning ved vurderingen af, om ansøgeren kan

meddeles opholdstilladelse i medfør af greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde fremsendt et certificate of registration vedrørende virksomheden, hvorefter det fremgik, at virksomheden var blevet registreret medio marts 2006, da det ikke var virksomhedens eksistens, Udlændingenævnet betvivlede. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at ansøgeren havde svækket sin troværdighed i en sådan grad, at der var en bestyrket formodning for, at den fremsendte dokumentation var udarbejdet alene med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt det tillige påfaldende**, at ansøgeren havde gennemført en Bachelor of Laws (general) samt en Bachelor of Laws (special) i juni 2014 fra Gujarat University, Ahmedabad, Indien, samt at ansøgeren havde gennemført en Master of Business Administration fra Mahatma Gandhi University, Meghalaya, Indien, i 2013, samtidig med at han angiveligt havde arbejdet fuldtid som Sr. Auditor hos virksomheden i Indien siden februar 2009. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det ved opslag på henholdsvis Doon Foundation, Doon Institute og Mahatma Gandhi Universitys hjemmesider ikke fremgik, at der skulle være tale om et samarbejde mellem Mahatma Gandhi University og Doon Foundation/Doon Institute. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af ansøgerens uddannelsesbevis, at ansøgeren i december 2002 havde gennemført en Bachelor of Commerce, mens ansøgeren selv havde oplyst, at han havde gennemført uddannelsen i maj 2001. Tilsvarende fremgik det af uddannelsesbeviset, at ansøgeren i marts 2006 havde gennemført en Master of Commerce, mens ansøgeren selv havde oplyst, at han havde gennemført uddannelsen i maj 2004. Der sås således at være uoverensstemmende oplysninger om, hvornår ansøgeren havde gennemført sine uddannelser. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der på baggrund af den fremsendte dokumentation var en bestyrket formodning for, at ansøgeren havde tilpasset dokumentationen til det ansøgte, og at han således havde udbygget grundlaget for sin ansøgning løbende. Der var således en bestyrket formodning for, at ansøgerens fremsendte dokumentation var udarbejdet alene med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** ikke anledning til at tage stilling til, om ansøgeren kunne tildeles point for uddannelse, sprogfærdigheder, arbejds erfaring, tilpasningsevne eller alder. ÅB/2016/5.

Ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inddrages de oplysninger, som tidligere er oplyst til de danske udlændingemyndigheder i forbindelse med andre ansøgninger om opholdstilladelse.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en nepalesisk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 40, stk. 1. 1. pkt. Ansøgeren havde tidligere haft opholdstilladelse i Danmark som studerende. Han blev desuden i 2013 meddelt

afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, hvilket ikke blev påklaget til Udlændingenævnet. I 2014 søgte han på ny om opholdstilladelse efter greencardordningen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at de uoverensstemmende oplysninger om uddannelse og arbejdserfaring, der var givet i forbindelse med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende samt ansøgerens ansøgninger om opholdstilladelse efter greencardordningen, skabte en formodning for, at de oplysninger, som ansøgeren havde afgivet i forbindelse med ansøgningerne om opholdstilladelse som studerende samt efter greencardordningen, var urigtige. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Leadership and Management ved et erhvervsakademi havde oplyst, at han som højeste uddannelse havde gennemført en Bachelor's Degree in Business Studies. Dette fremgik både af ansøgningsskemaet, ambassadens interview med ansøgeren og den vedlagte dokumentation. I forbindelse med ansøgerens ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen oplyste ansøgeren imidlertid, at han udover en Bachelor's Degree endvidere i hjemlandet havde gennemført en Master's Degree in Business Studies. Det anførte om, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse som studerende kun havde oplyst om at have gennemført en Bachelor's Degree, fordi agenten havde vejledt ham om at gøre sådan, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse som studerende på tro og love havde skrevet under på, at de oplysninger, han havde afgivet, var korrekte. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen primo juli 2011 om opholdstilladelse som studerende havde oplyst samt vedlagt dokumentation for, at han i perioden fra ultimo december 2005 til ultimo december 2008 havde været ansat som computer teacher in secondary level ved en skole A i Nepal, samt at han i perioden fra primo januar 2010 til primo maj 2011 havde været ansat som Academic Coordinator ved college B i Nepal. **Desuden lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen i 2013 om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen havde oplyst samt dokumenteret, at han i perioden fra primo januar 2007 til datoen for erklæringen havde været beskæftiget som lecturer hos college B, at han i perioden fra primo februar 2008 til datoen for erklæringen havde været beskæftiget som Marketing lecturer hos college B, og at han i perioden fra primo januar 2010 til datoen for erklæringen havde været beskæftiget som Academic Coordinator ved college B. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at det først ved e-mail medio april 2015 blev oplyst samt dokumenteret, at ansøgerens beskæftigelse ved skole A i perioden fra ultimo december 2005 til ultimo december 2008 var på deltid. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at uoverensstemmelserne i oplysningerne vedrørende ansøgerens beskæftigelse bestyrkede formodningen for, at ansøgeren havde afgivet urigtige oplysninger alene med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at det blev anført, at ansøgeren opfyldte betingelsen om at opnå samlet 100 point, selv uden at hans arbejdserfaring blev medregnet, og at der således blot kun-

ne bortses fra denne, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da ansøgeren havde svækket sin troværdighed i en sådan grad, at Udlændingenævnet ikke fandt anledning til at tage stilling til, om ansøgeren kunne tildeles point for uddannelse, sprogfærdigheder, arbejdserfaring, tilpasningsevne eller alder. ÅB/2016/6.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der kunne anses for konstrueret med henblik på det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark og på denne baggrund havde svækket sin troværdighed i en sådan grad, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Kina. Ansøgeren havde i forbindelse med en tidligere ansøgning om opholdstilladelse med henblik på studier i Danmark oplyst, at han havde gennemført en treårig videregående uddannelse inden for det grafiske område, at han ønskede at uddanne sig inden for logistik, og at han på daværende tidspunkt havde fem års erhvervserfaring i et transportfirma i Kina. Ansøgeren blev i juli 2013 meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark på en AP degree in logistic management, gældende til december 2015, samt begrænset ret til at arbejde, idet han måtte arbejde 15 timer om ugen, dog fuld tid i månederne juni, juli og august. Det fremgik af ansøgningen om opholdstilladelse fra september 2015 på baggrund af beløbsordningen, at ansøgeren havde haft arbejde i Danmark som kok i perioden fra november 2013 til september 2014, hvor hans arbejdsopgaver bestod i at fremstille sushi. Ansøgeren havde ikke i øvrigt nævnt tidligere ansættelsesforhold i ansøgningsskemaet. Det blev i forbindelse med klagen til Udlændingenævnet oplyst, at ansøgeren havde en uddannelsesmæssig baggrund og erhvervserfaring som sushikok.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet henviste til**, at der i forbindelse med klagen var blevet fremlagt en arbejdsgivererklæring, hvorefter det fremgik, at ansøgeren i perioden fra januar 2007 til juni 2008 havde haft et deltidsjob på et hotel i Kina, hvor han havde haft ansvaret for ”food waste in the kitchen”, og at han var blevet officielt ansat i perioden fra januar 2009 til februar 2013, hvor han var ansvarlig for ”Western style food, sushi etc.”, samt en kopi af ansøgerens ”Occupation Qualification Certificate” udstedt i marts 2012, hvorefter det fremgik, at ansøgeren havde gennemført College inden for området kinesisk madlavning. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles, og at det følger af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren til brug for behandlingen

af sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der kunne anses for konstrueret med henblik på det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af udlændingens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark med henblik på studier, at han havde gennemført en treårig videregående uddannelse inden for det grafiske område, og at han i perioden fra oktober 2008 til datoen for ansøgningen om opholdstilladelse som studerende havde arbejdet i en transportvirksomhed i Kina, hvor han havde været ansat som ”dispatcher”. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på**, at udlændingen i forbindelse med ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen alene havde anført, at han havde gennemført en treårig uddannelse (AP College), og at han i perioden fra november 2013 til september 2014 havde været beskæftiget som kok i Danmark, hvor hans arbejdsopgaver havde bestået af at fremstille sushi, og at det først var i forbindelse med klagen, at Udlændingenævnet havde modtaget en arbejdsgivererklæring vedrørende beskæftigelse på et hotel i Kina samt ansøgerens ”Occupation Qualification Certificate” udstedt i marts 2012. På baggrund af ovenstående **fandt Udlændingenævnet desuden**, at der var en stærk formodning for, at ansøgeren havde anvendt tilpasset dokumentation til brug for sin ansøgning, og at han i den anledning måtte formodes at have afgivet urigtige oplysninger med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover grund til at antage**, at den tilbudte ansættelse som kok måtte anses for proforma, og at det afgørende formål med ansøgningen på baggrund af beskæftigelse måtte anses for at være med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den anden fuldtidsansatte i virksomheden, som tidligere havde været beskæftiget med fremstilling af sushi, havde fået udbetalt 16.000 kr. i aflønning for 160 timers arbejde, og at ansøgerens timeløn ifølge ansættelseskontrakten pr. oktober 2015 skulle stige fra 110 kr. til 203 kr. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at virksomheden ikke i tilstrækkelig grad havde dokumenteret, at virksomheden kunne udbetale en årsløn på 390.000 kr. til ansøgeren og samtidig have et tilstrækkeligt indtægtsgrundlag til at opretholde virksomhedens fortsatte drift. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at virksomhedens resultat pr. juni 2015 var 298.525,20 kr., at virksomheden ifølge årsregnskabet i 2014 havde lønomkostninger for 47.257 kr., at årets resultat i 2014 var -59.755 kr., at virksomheden ifølge oplysninger fra CVR havde to til fire ansatte, og at virksomheden ifølge sagens oplysninger og virksomhedens hjemmeside havde karakter af take away restaurant, hvilket efter Udlændingenævnets opfattelse ikke kunne forklare den tilbudte høje månedsløn på 32.500 kr. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningen havde arbejdet hos virksomheden i næsten et år under sit studie, at han havde arbejdet for den tidligere ejer af restauranten i cirka et år, at det til klagen var anført, at virksomheden var i vækst, at dette særligt kunne tilskrives ansøgerens deltidsarbejde i virksomheden, og at virksomheden ved en fuldtidsansættelse af ansøgeren forventede fortsat vækst, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var tilbudt ansættelse som kok med en bruttoløn på 32.500 kr. om måneden, mens det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren besad en

relevant uddannelse eller havde dokumenteret tidligere relevant beskæftigelse eller erfaring, der kunne forklare den tilbudte høje månedsløn. ÅB/2016/7.

2.3.7. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har på baggrund af den målte gennemsnitlige sagsbehandlingstid indtil udgangen af november 2016 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle typer klagesager, som Udlændingenævnet behandler, på seks måneder, og herefter en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på syv måneder.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

I 2016 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 191 dage. Der henvises til afsnit 5.6., tabel 13, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2016 fordelt på hovedsagsområderne.

2.4. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på fire måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage på nævnsmødet medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet. Frem til den 28. november 2016 var det et medlem, der gjorde tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Ved kongelig resolution af 28. november 2016 ændredes betegnelsen Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Herefter er det tredje medlem af et nævn et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Nedenfor i afsnittene 2.4.1. - 2.4.4. er der en gennemgang af de forskellige behandlingsformer.

Der henvises til afsnit 5.2., hvor tabel 4, 5 og 6 viser Udlændingenævnets afgørelser i 2016 fordelt på behandlingsform.

2.4.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6, 2. pkt.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der for hver enkelt nævnssag en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen, sendes forud for hvert nævnsmøde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævnsmødet.

Ved hvert nævn er der en sekretær fra sekretariatet til stede, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.4.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Det følger bl.a. af § 24, i Udlændingenævnets forretningsorden, at sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal behandles mundtligt eller skriftligt.

Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

”En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå. Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor oplysningerne ikke kan verificeres.

Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet.”

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Det følger af § 31, i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har således ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Efter at den indkaldte part har haft foretræde for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse udfærdiges herefter og sendes til parten eller dennes partsrepræsentant.

I 2016 har Udlændingenævnet behandlet 125 sager på mundtligt nævn, jf. tabel 4-6. Heri kan være indeholdt flere afgørelser til samme person. Det har drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, eller for-

modning for proforma ægteskab, jf. udlændingelovens 9, stk. 9. Udlændingenævnet har i 2016 også behandlet en enkelt sag om formodning for proformaægteskab efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1. Der har endvidere været mundtlig nævnsbehandling i øvrige tilfælde, hvor det konkret har været vurderet, at en mundtlig behandling var bedst egnet til at belyse sagens omstændigheder, idet disse ikke alene kunne bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation.

2.4.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Det er i lovforslaget om Udlændingenævnets oprettelse forudsat, at Udlændingenævnet over tid vil kunne afgøre flere sager på grundlag af formandskompetence, idet der f.eks. vil blive fastlagt en praksis, som formanden vil kunne henholde sig til.

Som det fremgår af afsnit 1.4., har Udlændingenævnets formandskab besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare afslag på greencardområdet.
- Sager vedrørende ufaglært arbejde.
- Sager vedrørende faglært arbejde, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse eller udlændingens kvalifikationer ikke er særlige.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 5-7, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.

- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.
- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 21, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet foretager løbende en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se nærmere afsnit 1.6. og 2.4.4.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen for hver enkelt sag er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Samtidig er der udarbejdet en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen. Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne.

Der sendes som udgangspunkt 15 sager ad gangen. Formanden eller den relevante næstformand oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnsssekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anledning til spørgsmål eller rettelser. Når udkastene er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, hvor den pågældende nævnsssekretær sørger for afsendelsen af afgørelserne.

2.4.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6., har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesansøgning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning.
- Hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
- Afslå en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Familiesammenføring

3.1.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefællers og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (ganske særlige grunde). Herudover skal ægtefællerne opfylde de supplerende betingelser i § 9, stk. 2-12 og 30.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er derfor subsidieret i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at en ansøger ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvisse tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selvom parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed over

eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt nægtelse af opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdigt familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-12, og stk. 30.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af betingelserne for familiesammenføring, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

Herboende børn:

Betingelserne for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fælles børn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herunder hvor længe børnene har boet lovligt i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks-syv års lovligt ophold her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, og som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkelig samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under tre år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:

Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan

der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende ægtefælle godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmaessige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person for eksempel modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Efter praksis lægges der som udgangspunkt ikke vægt på, om eventuel behandling i det andet land er forbundet med økonomiske omkostninger.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.1.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt, forud for at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der således efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (asyl), har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

De grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, se afsnit 3.1.1.1.4. og § 9 c, stk. 1, se afsnit 3.1.1.

3.1.1.1.1. 24-årskravet

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, skal både ansøgeren og den herboende ægtefælle være fyldt 24 år på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Såfremt en ægtefælle er under 24 år,

vil der kunne meddeles opholdstilladelse, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. Opholdstilladelse vil i så fald skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til spørgsmålet om 24-årskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab til en kvinde fra Kosovo, der på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse endnu ikke var fyldt 24 år. Parret havde et fællesbarn født i april 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren, der var født i maj 1995 og således var under 24 år, ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at den herboende ægtefælle, ansøgeren og parrets fællesbarn sammen udøvede et familieliv, der var beskyttelsesværdigt efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at Danmark ikke var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at ansøgeren som følge af Danmarks internationale forpligtelser burde meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på**, at det var den herboende ægtefælle og ansøgerens eget valg at etablere familie på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opnået opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at ansøgeren ikke kunne have haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv, uanset at der på tidspunktet har været etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder alvorlige helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Kosovo for der at udøve familielivet med sin ægtefælle. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende ægtefælle led af blandt andet koncentrationsproblemer, depressive symptomer og selvmordstanker, men at han ikke var suicidal, og at han var i behandling med Sertralin. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af databasen MedCOI¹,

¹ MedCOI er et projekt, der er finansieret af Den Europæiske Flygtningefond, med henblik på at indhente lægelige baggrundsoplysninger fra hjemlandene for de udlændinge, der søger om opholdstilladelse i et EU-land. Projektet tillader 11 EU-medlemsstater plus Norge og Schweiz at gøre brug af den service, som MedCOI-teamet i Nederlandene og Belgien tilbyder. MedCOI-teamet foretager forespørgsler hos uddannede læger og andre eksperter, der arbejder i udlændingenes hjemlande. Den information, der indhentes, bliver gennemgået af MedCOI-teams projektmedarbejdere, som omfatter en uddannet læge, før informationen fremsendes til den relevante myndighed.

at præparaterne Mirtazapin, Sertralin og Zolpidem var tilgængelige i Kosovo. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at afslag på ægtefællesammenføring var urimeligt, idet hun havde født sit og den herboende ægtefælles fællesbarn, hvorfor der ikke var tale om et tvangsægteskab, **fandt Udlændingenævnet herudover** ikke kunne føre til et ændret udfald i sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke ville være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise den herboende ægtefælle til at udøve familielivet med sin ægtefælle og fællesbarn i Kosovo, hvor han tidligere var statsborger, hvor han havde boet i sine første 14 leveår, hvor han talte sproget, og hvor ægteskabet blev indgået i 2013. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgik af vielsesattesten, at den herboende ægtefælle var statsborger i Kosovo. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder alvorlige helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende ægtefælle og ansøgeren havde anført, at ansøgeren ikke kunne udrejse, da hun var alvorligt syg, og at hun modtog behandling for dette. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at det kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der ikke var dokumenteret alvorlig sygdom over for Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det forhold, at den herboende ægtefælle ved sin telefoniske henvendelse i august 2015 til Udlændingenævnet havde oplyst, at ansøgeren stadig opholdt sig i landet, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da opholdet var ulovligt. På denne baggrund, og idet der ikke i øvrigt var oplyst om ganske særlige forhold, herunder alvorlige personlige eller helbredsmæssige forhold, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2016/8.

Det fremgår endvidere af udlændingemyndighedernes praksis, at der kan dispenseres fra betingelsen om, at begge ægtefæller skal være fyldt 24 år, såfremt den herboende ægtefælle er beskæftiget i en stilling omfattet af positivlisten.

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab til en mand fra Brasilien, der på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse endnu ikke var fyldt 24 år.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde fremsendt et ansættelsesbrev fra januar 2016, hvoraf det fremgik, at hans herboende ægtefælle fra januar 2016 var blevet ansat som sygeplejerske i en kommune, og at det fulgte af udlændingemyndighedernes praksis, at der kunne dispenseres fra betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, om at begge ægtefæller skulle være fyldt 24 år, såfremt den herboende ægtefælle var beskæftiget i en stilling omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at stillingsbetegnelsen ”sygeplejerske” var på positiv-

listen pr. 1. januar 2016, hvorfor Udlændingenævnet tilbagesendte sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen skulle tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2016/9.

På [www.nyidanmark.dk](https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/arbejde/positivlisten/positivlisten.htm) fremgår det, hvilke stillingsbetegnelser der er omfattet af positivlisten, jf. <https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/arbejde/positivlisten/positivlisten.htm>.

For yderligere eksempler vedrørende Udlændingenævnets praksis vedrørende 24-årskravet henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.1. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.1.

3.1.1.1.2. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring, at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab.

I bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (Lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.1.) fremgår det, at danske myndigheder anerkender ægteskabet, når følgende betingelser er opfyldt:

- ”– Vielsen opfylder de formkrav, der stilles i det land, hvor vielsen blev foretaget, og vielsen i øvrigt er gyldig i vielseslandet.
 - Vielsen er foretaget af en myndighed eller person, der i det land, hvor vielsen blev foretaget, var bemyndiget til at foretage vielsen.
- Hvis ovennævnte betingelser ikke er opfyldt, anerkendes ægteskabet ikke, heller ikke selvom begge parter erklærer, at de er og ønsker at være gift med hinanden.
- Selvom ægteskabet opfylder disse betingelser, anerkendes ægteskabet ikke, hvis anerkendelse af det vil stride mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public).”

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (Lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.3.), at:

- ”Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå situationer, hvor parterne stilles i en urimelig situation, hvis det ægteskab, som de har indgået i udlandet, ikke anerkendes, fordi en af dem var mindreårig på vielsestidspunktet. Det foreslås derfor, at det helt undtagelsesvist skal være muligt at anerkende et

udenlandsk ægteskab, der er indgået af en mindreårig, hvis der foreligger tvingende grunde herfor, og en manglende anerkendelse vil stille parterne i en urimelig situation.

Det forhold, at parret har eller venter fællesbarn, vil imidlertid ikke alene kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes. Hensynet til den mindreårige part i ægteskabet vejer således tungere end hensynet til parternes fælles barn, hvis retsstilling i øvrigt som nævnt i vid udstrækning er eller kan sikres efter den familieretlige lovgivning, uanset om forældrene er gift eller ej. Heller ikke parrets langvarige tilknytning til hinanden, herunder at de har levet sammen gennem længere tid, eller det forhold, at parret har indgået ægteskab i et land, hvor samfundsnormer tilsiger, at samliv kun kan foregå inden for rammerne af et ægteskab, vil kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes.

Der vil alene kunne foreligge sådanne tvingende grunde til at anerkende ægteskabet, hvis dette ellers vil stille parterne i en urimelig situation. Er det således f.eks. på grund af en af parternes dødsfald umuligt at løse de retlige udfordringer, der opstår ved en manglende anerkendelse, kan det tale for, at ægteskabet alligevel anerkendes.”

Efter dansk ret skal begge parter være fysisk til stede ved vielsen. Ægteskab indgået over telefonen og ægteskab indgået ved stedfortræder anerkendes ikke efter dansk ret.

Det fremgår af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (Lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, til nr. 5.), at:

”Betingelsen om, at parterne skal have været samtidig til stede ved vielsen, og betingelsen om, at ægteskabet ikke anerkendes, hvis anerkendelsen strider mod grundlæggende danske retsprincipper, svarer til den gældende retstilstand som beskrevet i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.1. For parter, som på tidspunktet for vielsen var myndige, foreslås der således ingen ændringer i forhold til den gældende retstilstand.”

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den fremlagte dokumentation for ægteskabets indgåelse kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en syrisk statsborger under henvisning til, at den herboende reference havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der blev anset for at være konstrueret med det formål at skaffe ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 40, stk. 1.

Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på, at referencen måtte anses for at have afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der ansås for konstrueret med det formål, at ansøgeren kunne opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at referencen i forbindelse med sin asylsag i november 2014 havde oplyst, at han var ugift, mens

det i ansøgningen om familiesammenføring var oplyst, at ægteskabet mellem ansøgeren og referencen var indgået i Syrien i marts 2013 – inden referencens flugt fra hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der til sagen var fremlagt to dokumenter vedrørende ægteskabskontrakten, der måtte antages at være to forskellige oversættelser af det samme originale dokument, men at der var væsentlige divergenser i dokumenterne, herunder at dokumenterne var udstedt af Shariadomstolen i to forskellige byer, at shariadommerens navn var forskelligt i de to dokumenter, og at medgiften var oplyst med to forskellige beløb i de to dokumenter, ligesom der i det ene dokument var omtalt en stedfortræder for referencen, hvilket ikke var tilfældet i det andet dokument. Uanset om der var tale om to separate dokumenter – og således ikke blot to oversættelser af det samme originale dokument – **fandt Udlændingenævnet**, at der i dokumenterne var så væsentlige uoverensstemmelser, at dokumenterne ikke kunne lægges til grund, da de måtte anses for at være konstrueret til lejligheden med det formål at skaffe ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der til klagen var fremlagt et andet dokument vedrørende ægteskabets indgåelse, hvor referencens navn fremstod væsentligt anderledes, end det navn, referencen havde oplyst til udlændingemyndighederne, ligesom den i dokumentet oplyste dato for indgåelsen af ægteskabskontrakten ikke var i overensstemmelse med den i de øvrige fremlagte dokumenter oplyste dato for indgåelsen af ægteskabskontrakten. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at der var stavfejl i de angivelige officielle myndighedsstempler på de to dokumenter vedrørende ægteskabskontrakten, hvorfor dokumenterne ikke kunne antages at være udstedt af eller verificeret af de rette syriske myndigheder. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at referencen havde forklaret divergerende om sit forhold til ansøgeren, herunder hvor referencen arbejdede, og hvor han mødte ansøgeren for første gang, samt hvor ansøgeren og referencen havde boet sammen. FAM/2016/71.

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der blandt andet vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Canada, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og ansøgerens samlevers samliv var af fast og længerevarende karakter og derfor opfyldte kravet om et længerevarende samliv, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parret siden midten af 2011 havde rejst rundt i udlandet i en camper, der tillige fungerede som parrets opholdssted under rejserne, og at parret i vintrene boede i en lejet lejlighed eller hos parrets forældre i enten Danmark eller Canada. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parrets rejseaktiviteter og levevis til sagen var beskrevet og dokumenteret, og at parret i slutningen af 2015 fik et fællesbarn. FAM/2016/15.

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Kenya, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og ansøgerens samlevers samliv var af fast og længerevarende karakter og derfor opfyldte kravet om et længerevarende samliv, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parret havde haft et fast og næsten kontinuerligt samliv i Kenya på fælles bopæl siden slutningen af 2009, og at dette var dokumenteret blandt andet via pasregistreringer og lejekontrakter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret i 2009 havde fået et fællesbarn, der siden 2014 havde haft fast ophold hos ansøgerens samlever. FAM/2016/16.

For yderligere eksempler på afgørelser vedrørende indgåelse af retsgyldigt ægteskab og samliv af længere varighed henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.2. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.2.

3.1.1.1.3. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som eksempler herpå kan henvises til afgørelse FAM/2013/20 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.3., afgørelse FAM/2014/175 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.3. og afgørelse FAM/2015/41 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.3.

3.1.1.1.4. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i mere end de sidste tre år.

Det fremgår af bemærkningerne (Lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015) til bestemmelsen, at beskyttelsesbehovets forventede midlertidige karakter sammenholdt med, at opholdstilladelsernes varighed alene er et år ad gangen, medfører, at parternes samlede tilknytning til Danmark ikke har en sådan karakter, at der i almindelighed foreligger en pligt til at tillade familiesammenføring efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Dette gælder f.eks., hvis den herboende person før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. Ligeledes kan der i forhold til børn være situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring.

Hvis den herboende person har haft midlertidig beskyttelsesstatus i mere end de sidste tre år, kan en ægtefælle eller en fast samlever (hvis begge parter er over 24 år) og mindreårige børn (under 15 år) få opholdstilladelse i Danmark efter de almindelige regler om familiesammenføring.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en statsløs palæstinenser fra Syrien, der søgte om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle (referencen), som i september 2015 var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold. Udlændingenævnet omgjorde samtidig ligeledes Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende ansøgerens og referencens tre fællesbørns ansøgninger om familiesammenføring med deres herboende forældre (referencen). To af ansøgerens og referencens børn var under 15 år, og et barn var over 15 år, men under 18 år. Det ældste barn led af epilepsivarianten ”tonisk-klonisk anfald”.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgernes ansøgninger om familiesammenføring burde imødekommes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da dette vurderedes at være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, idet ansøgerens og referencens ældste barn havde en sådan alvorlig sygdom, at det ville være særligt indgribende at afskære familiesammenføring frem til det tidspunkt, hvor referencen havde haft opholdstilladelse i tre år og eventuelt havde fået opholdstilladelsen forlænget. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at hans ældste barn var sygt, at det fremgik af ansøgerens og fællesbørnenes ansøgninger, at ansøgerens og referencens ældste fællesbarn led af epilepsivarianten ”tonisk-klonisk anfald”, der blev behandlet med medicin, og at det til klagen var oplyst, at det ældste fællesbarn havde lidt af sygdommen, siden hun var fem år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af www.sundhed.dk (det offentlige sundhedsvæsen i Danmarks webportal), at tonisk-kloniske anfald er en epilepsivariant, der tidligere blev kaldt ”grand mal anfald”, at et anfald starter med, at personen pludseligt mister bevidstheden og falder om, mens alle kroppens muskler stivner, hvorefter musklerne skiftes mellem at trække sig sammen og slappe af, så der opstår trækninger og rykninger i arme og ben, og at vejrtrækningen påvirkes, ligesom tungebid og spontan afgang af urin og afføring er almindeligt. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgik af www.sundhed.dk, at det ofte tager et stykke tid efter et tonisk-klonisk anfald, før personen kommer til sig selv igen, og at ekstrem træthed og desorientering/forvirring er hyppig. **Herudover lagde Udlændingenævnet vægt på**, at referencen i sin klage havde anført, at den medicin, som det ældste fællesbarn anvendte, ikke længere var tilgængelig i Syrien, og at det ældste fællesbarn derfor havde mange kramper og stærke anfald, således at hun ikke kunne kontrollere sin krop. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at Syrian Medical Association i en erklæring fra maj 2016 havde oplyst, at ansøgerens og referencens ældste fællesbarn var udsat for anfald, fordi hun var afskåret fra medicin. **Udlændingenævnet fandt endelig** ud fra de aktuelle generelle baggrundsoplysninger fra World Health Organization (WHO) om Syrien ikke grund til at betvivle det oplyste om manglende tilgængelighed af medicinen i Syrien. FAM/2016/47.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en syrisk statsborger, der søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, som i juni 2015 var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet fandt, at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for ansøgeren som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d. Henset til, at ansøgerens herboende ægtefælle i juni 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, og at ansøgerens ægtefælle ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end tre år, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at ansøgeren ikke var omfattet af den persongruppe, der ville kunne meddeles opholdstilladelse efter

udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens advokat havde anført, at udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, var ugyldig, da bestemmelsen efter advokatens opfattelse stred mod basale og klare menneskeretlige standarder, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til, at Folketinget havde vedtaget bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, i overensstemmelse med lovgivnings-proceduren, og at et flertal i Folketinget i den forbindelse havde fundet, at reglerne var i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. **Udlændingenævnet lagde herefter til grund**, at bestemmelsen er gyldig, og at Udlændingenævnet derfor behandler denne type sager i overensstemmelse med loven. Udlændingenævnet foretager således en konkret og individuel prøvelse i hver enkelt sag om familiesammenføring, hvor den herboende reference har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, herunder en prøvelse af, om Danmarks internationale forpligtelser kan føre til, at en ansøger skal meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens herboende ægtefælles asylsag, at han var sund og rask, og at det fremgik af ansøgerens ansøgning, at hun ikke led af alvorlige sygdomme eller alvorlige handicaps, og at hun ikke havde behov for, at andre passede hende. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i forhold til ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet ansøgeren ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med sin herboende ægtefælle på et senere tidspunkt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgerens ægtefælle ikke aktuelt havde opholdt sig i Danmark i mindst tre år med en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i sin ansøgning havde oplyst, at hun var i risiko for repressalier, herunder tilfangetagelse, fra både myndigheder og militser i Syrien, hvis disse opdagede, at ansøgerens ægtefælle var flygtet, og at hun var bange, idet der kunne være tale om asylretlige forhold, der ikke kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2016/67.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til fire syriske statsborgere, der søgte familiesammenføring med deres herboende ægtefælle/fader (referencen), der i september 2015 var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet fandt, at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for ansøgerne som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d (for så vidt angik den ansøgende ægtefælle), og § 9, stk. 1, nr. 2, litra d (for så vidt angik de ansøgende mindreårige fællesbørn under 15 år). **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerne ikke var omfattet af de persongrupper, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, idet referencen i september 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, og at opholdstilladelsen alene var blevet forlænget én gang i august 2016. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at de skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgernes ansøgninger, at de ikke led af alvorlige sygdomme eller handicaps, og at de ikke var afhængige af en anden persons pasning og pleje. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen var paraplegiker og sad i kørestol, og at partsrepræsentanten til støtte for sin klage havde anført, at referencen var dybt afhængig af sin hustru, da han ikke kunne klare sig selv og skulle have hjælp til toiletbesøg, bad, medicindosering, personlig pleje, anretning af mad og drikke og transport, samt at referencen havde fået hjælp af kommunen til boligindretning, el-kørestol, el-scooter og hjælpemidler i forhold til inkontinens/kateterisering samt hjemmesygepleje til kateterpleje. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagens akter, at referencen i hjemlandet selvstændigt havde arbejdet først som restauratør og senest som taxachauffør og selv havde foretaget rejsen fra Syrien til Danmark. Referencen måtte derfor anses for – uanset sit handicap som han pådrog sig før sit ægteskab – at være hovedsagelig selvhjulpen, og med mulighed for at agere selvstændigt og kunne håndtere personlig pleje. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at en læge ved referencens ankomst til Danmark havde skrevet, at referencen klarede sig selv ved hjælp af kateter, at han selv kunne kateterisere (aftappe urin ved hjælp af et kateter), hvis det var nødvendigt, og at han vedrørende afføring kunne komme over på bade stol og kunne gøre sig ren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af et lægehus' korrespondancemeddelelse fra september 2016, at referencen havde frasagt sig madordning, og at han var i stand til selv at købe ind. **Udlændingenævnet fandt således**, at referencen i dagligdagen i det væsentligste kunne anses for selvhjulpen, og at han havde mulighed for at kunne klare sig uanset sin helbredstilstand, og uanset at han efter sin ankomst til Danmark var berettiget til at modtage hjælp og hjælpemidler. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i forhold til ansøgerne på afgørelsestidspunktet ikke kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet ansøgerne ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med referencen på et senere tidspunkt, såfremt betingelserne herfor

i øvrigt var opfyldt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at referencen aktuelt ikke havde opholdt sig i Danmark i mindst tre år med en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. FAM/2016/88.

3.1.1.1.5. Krav om at den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en kvinde fra Libanon efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, idet den herboende ægtefælle ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mindst tre år. Udlændingenævnet hjemviste samtidig sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, for så vidt angik Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet der forelå nye oplysninger om omfanget af den herboende ægtefælles samvær med sine sørbørn i Danmark.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at den herboende ægtefælle på afgørelsestidspunktet havde en opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 2, nr. 7, som var gældende indtil marts 2019, og at han således ikke havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke havde haft tre års tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, som var et af kravene til ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt** endvidere grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen, idet det under sagens behandling i Udlændingenævnet blev oplyst, at der var indgået aftale om, at den herboende ægtefælle havde samvær med sine sørbørn. Der forelå således nye oplysninger vedrørende omfanget af samværet, som adskilte sig fra de oplysninger, som Udlændingestyrelsen havde på afgørelsestidspunktet. ÅB/2016/10.

For yderligere eksempler på Udlændingenævnets praksis vedrørende kravet om, at den herboende skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.4., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.4. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.4.

3.1.1.2. Sikkerhedsstillelse

For at få ægtefællesammenføring i Danmark stilles der som udgangspunkt betingelse om, at den herboende ægtefælle stiller økonomisk sikkerhed på 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4.

Den økonomiske sikkerhedsstillelse indeksreguleres, og beløbet var i 2016-niveau 53.224,98 kr. Beløbet indsættes på f.eks. en anfordringsgaranti, og den stillede økonomiske sikkerhed skal gælde i fem år.

Det er et krav efter udlændingeloven, at sikkerheden stilles af den herboende ægtefælle eller samlever, og at denne stiller sikkerheden alene. Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.3., afgørelse ÅB/2015/16.

Som eksempel på, at den herboende ægtefælles helbredsmæssige forhold ikke kunne føre til, at kravet om sikkerhedsstillelse kunne fraviges, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en marokkansk statsborger, idet den herboende ægtefælle ikke havde stillet den økonomiske sikkerhed til dækning af eventuelle fremtidige udgifter, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Det var under sagen oplyst, at den herboende ægtefælle var psykisk syg, at hun havde misbrugsproblemer, at hun levede med daglig angst, og at hun ikke kunne bo i Marokko, da hun ikke kunne modtage sin pension der. I januar 2016 anmodede Udlændingenævnet den herboende ægtefælle om yderligere oplysninger vedrørende hendes helbredsforhold. Udlændingenævnet modtog ikke svar herpå.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark, idet den herboende ægtefælle ikke havde fremsendt dokumentation for sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven enten i form af en anfordringsgaranti eller deponering på en dertil oprettet konto i et pengeinstitut, hvori kommunalbestyrelsen havde pant, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Det forhold, at den herboende ægtefælle modtog førtidspension, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i sagen var oplyst om eller henvist til, at der forelå ganske særlige grunde til, at krav om sikkerhedsstillelse til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven burde undlades. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den herboende ægtefælle i sin klage havde anført, at hun var psykisk syg og led af angst, astma og diabetes, hvor-

for hun ikke kunne bo i Marokko. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort eller sandsynliggjort, at hun ikke ville kunne tage ophold i Marokko for der at udøve familielivet med sin ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboendes ægtefælle havde oplyst, at hun sammen med ansøgeren tidligere havde boet i Marokko, og at den herboende ægtefælle havde oplyst, at hun i alt fem gange havde opholdt sig i Marokko. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at de økonomiske og sociale forhold i Marokko ikke kunne føre til en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 4. ÅB/2016/11.

Der kan i øvrigt henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.3.

Som et eksempel på, at en afgørelse er blevet omgjort af Udlændingenævnet, idet nævnet fandt, at kravet om sikkerhedsstillelse ikke burde stilles, idet den herboende var ordineret medicinske præparater, der ikke var tilgængelige i ansøgerens hjemland, og at parret derfor ikke kunne henvises til at udøve deres familieliv der, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en etiopisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at der på baggrund af sagens helt særlige omstændigheder ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Det fremgik af de lægelige oplysninger i sagen, at den herboende blandt andet led af astma, sukkersyge, forhøjet kolesterol og hyperaktiv urinblære. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle var ordineret medicin, som ifølge databasen MedCOI² ikke var tilgængelig i Etiopien. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af en lægeerklæring fra en speciallæge i almen medicin, at den herboende ægtefælle havde modtaget behandling med alternative astmapræparater i forbindelse med udenlandsophold, men at han som følge heraf oplevede gener i form af hudkløe og øget slimproduktion. Ligeledes fremgik det af lægeerklæringen, at der fandtes alternative præparater til præparatet mod hyperaktiv urinblære, men at det var kendt, at ikke alle patienter reagerede hensigtsmæssigt på behandlingen. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at den herboende ægtefælle på grund af manglende kontrolleret blæretømning benyttede engangskateter cirka hver tredje time i døgnets vågne timer. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af en samlet og konkret vurdering af den herboendes ægtefælles helbredsforhold, at den herboende ægtefælle ikke kunne henvises til at

² Se note 1.

udøve familielivet med sin ægtefælle i Etiopien, hvorfor det var bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, at der ikke blev stillet krav om, at den herboende ægtefælle skulle stille økonomisk sikkerhed for sin etiopiske ægtefælles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. ÅB/2016/12.

Som et eksempel på, at Udlændingenævnet har hjemvist en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af nye oplysninger om, at den herboende havde samvær med sine mindreårige sørbørn, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en malaysisk statsborger.

Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på, at det i klagen til Udlændingenævnet var oplyst, at ansøgerens ægtefælle havde samvær med sine tre mindreårige børn, der var født i henholdsvis 2000, 2002 og 2006, og at han genoptog samværet i juli 2015, hvilket var nye oplysninger i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelsesgrundlag. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen. Udlændingenævnet bemærkede, at Udlændingenævnet ikke herved havde taget stilling til, om ansøgerens ægtefælle skulle stille sikkerhed som betingelse for ægtefællesammenføring. ÅB/2016/13.

3.1.1.3. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Det er endvidere en betingelse, som stilles løbende, hvis ansøgeren meddeles opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, frem til ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt indenfor de seneste tre år. Selv kortere perioder med starthjælp eller kontanthjælp kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til den herboendes ægtefælles modtagelse af ydelser, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en thailandsk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til hendes herboende æg-

tefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle havde i perioden fra oktober 2013 til december 2013 modtaget kontanthjælp og havde i perioden fra januar 2014 frem til ansøgningstidspunktet modtaget uddannelseshjælp. Det var under sagen oplyst, at den herboende ægtefælle var diagnosticeret med bipolar affektiv sindslidelse, og at han var i behandling herfor med en række præparater. Det var endvidere oplyst, at den herboende ægtefælle var blevet idømt to års fængsel af de thailandske myndigheder for besiddelse af amfetamin med henblik på videresalg, som han ikke havde afsonet, ligesom han herefter var eftersøgt af myndighederne i Thailand.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at bopælskommunen havde udtalt, at den herboende ægtefælle i perioden fra oktober 2013 til december 2013 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 25 (kontanthjælp), og at han havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 23 (uddannelseshjælp) i perioden fra januar 2014 frem til ansøgningstidspunktet, samt oplysningerne fra eIndkomst, hvoraf det fremgik, at han yderligere havde modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik frem til juli 2015. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at den herboende ægtefælle led af bipolar affektiv sindslidelse, og at han var i behandling herfor. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste til**, at MedCOI³ i november 2015 havde oplyst over for Udlændingenævnet, at de relevante præparater var tilgængelige i Thailand, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at den herboende ægtefælle ville kunne modtage den nødvendige og relevante behandling i Thailand. **Udlændingenævnet fandt af de samme grunde**, at der ikke var oplyst om sådanne forhold, der ville kunne føre til dispensation fra udlændingelovens § 9, stk. 5, i medfør af FN's Handicapkonvention. Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering, at den herboende ægtefælle var blevet idømt to års fængsel i Thailand for besiddelse af amfetamin med henblik på videresalg, at de thailandske myndigheder havde udstedt en arrestordre på ham, og at det til sagen var anført, at strafferammen for narkotikaforbrydelser i Thailand er høj, og at en dom for narkotika ofte kan medføre et indrejseforbud i landet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til, at der skulle dispenseres fra ægtefællesammenføringsbetingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, idet forholdene ikke medførte, at Danmark måtte anses for nærmest til at beskytte familielivet mellem ægtefællerne, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændinge-**

³ Se note 1.

nævnet henviste i den forbindelse til, at det ikke var dokumenteret, at ansøgerens ægtefælle var meddelt et indrejseforbud i Thailand. **Udlændingenævnet fandt herudover** – uanset længden af den idømte fængselsstraf – at det ikke kunne anses for uproportionalt at henvise parret til at udøve familielivet i Thailand. **Udlændingenævnet fandt således**, at henset til, at det også i Danmark er strafbart at besidde amfetamin med henblik på videresalg, kunne en idømt fængselsstraf i Thailand herfor ikke føre til dispensation fra reglerne om ægtefællesammenføring i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at uanset, at besiddelse af amfetamin på 0,3 gram straffes hårdere i Thailand end i Danmark, ville besiddelse af amfetamin med henblik på videresalg også i Danmark kunne medføre frihedsstraf, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne anses for uproportionalt at meddele afslag på familiesammenføring i Danmark uanset idømt frihedsstraf i Thailand på to år. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om forhold, der bevirkede, at parret og parrets fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Thailand for der at udøve familielivet, jf. EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at børn efter praksis som udgangspunkt først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års lovligt ophold med opholdstilladelse her i landet. FAM/2016/5.

Ved afgørelsen FAM/2016/110 meddelte Udlændingenævnet i december 2016 afslag på genoptagelse vedrørende den samme sag:

Udlændingenævnet afslog i december 2016 at genoptage en sag om ægtefællesammenføring til en thailandsk kvinde, som havde fået afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hendes danske ægtefælle inden for de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, og hvor Udlændingenævnet havde vurderet, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at Den Danske Ambassade i Bangkok havde oplyst, at den herboende ægtefælle, hvis han tog ophold i Thailand, udover afsoning af en to-årig fængselsstraf risikerede at få en tillægsstraf for at være udeblevet fra afsoningen, og at den herboende ægtefælle herefter kunne påregne at blive udvist efter afsoning. Det indgik endvidere, at ansøgerens advokat havde anført, at den idømte fængselsstraf med den forventede tillægsstraf for udeblivelse efter hans opfattelse gjorde det uproportionalt at henvise ansøgeren og den herboende ægtefælle til at udøve familielivet i Thailand, og at udgangspunktet i dansk strafferetspraksis efter advokatens oplysninger var, at 0,3 gram amfetamin blev betragtet som besiddelse til eget forbrug og var forbundet med bødestraf. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til genoptagelse af sagen. Udlændingenævnet henviste herved til Udlændingenævnets afgørelse fra januar 2016, hvor Udlændingenævnet vurderede det forhold, at den herboende ægtefælle var idømt fængselsstraf og risikerede udvisning af Thailand efter afsonet dom. **Ud-**

lændingenævnet fandt således – uanset længden af den herboende ægtefælles idømte fængselsstraf – at det ikke kunne anses for uproportionalt at henvise ansøgeren og den herboende ægtefælle til at udøve familielivet i Thailand, og uanset at besiddelse af 0,3 gram amfetamin – herunder om det kunne anses for at være med henblik på videresalg – blev straffet hårdere i Thailand end i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til genoptagelse, at Den Danske Ambassade i Thailand havde oplyst, at den herboende ægtefælle efter endt afsoning i Thailand ville blive udvist af Thailand. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det allerede indgik i Udlændingenævnets vurdering, at den herboende ægtefælle risikerede udvisning. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at der ikke sås at være fremlagt dokumentation fra de thailandske myndigheder om den herboende ægtefælles angivelige indrejseforbud og længden heraf. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at Udlændingenævnet ved sin afgørelse fra januar 2016 også havde henvist til, at den herboende ægtefælle ikke sås at have modtaget offentlig hjælp i form af ydelser efter lov om aktiv socialpolitik siden juli 2015, at han i perioden fra september 2016 til december 2016 havde modtaget SU, og at det derfor måtte antages, at han kunne opfylde kravet i udlændingelovens § 9, stk. 5, på et senere tidspunkt. **Udlændingenævnet fandt derfor fortsat**, at Danmark ikke kunne anses for nærmest til at beskytte familielivet mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, således at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark på grund af den herboende ægtefælles dom i Thailand. FAM/2016/110.

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må side-stilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsløshedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring. Modtagelse af ressourceforløbsydelse mellem en periode med beskæftigelse i fleksjob og meddelelse af førtidspension, kan også efter en konkret og individuel vurdering føre til, at der kan dispenseres fra selvforsørgelseskravet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet hjemviste Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle var blevet godkendt til flexjob og ikke havde modtaget offentlige ydelser til forsørgelse, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse FAM/2015/198. Der kan endvidere henvises til afsnit 3.1.1.3 i Udlændingenævnets årsberetning 2014.

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle tilfælde af ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at der burde ske en fravigelse af kravet om selvforsørgelse, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på ægtefællesammenføring til en libanesisk kvinde under henvisning til, at hendes danske ægtefælle inden for de seneste tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet fandt, at der efter en konkret og samlet vurdering af sagens omstændigheder forelå sådanne særlige forhold, at ansøgeren ikke på det pågældende tidspunkt burde meddeles afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af psykiatrisk speciallægeerklæring af marts 2015, at ansøgerens herboende ægtefælle fandtes at opfylde kriterierne for belastningsreaktioner af anden type, at det psykiske havde antaget kronisk form, at tilstanden ud fra en samlet vurdering fandtes stationær, at den herboende ægtefælle var uden for terapeutisk rækkevidde såvel medikamentelt som via psykoterapi, og at der i forhold til arbejdsmarkedstilknæytning ikke fandtes at være udviklingsmuligheder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af en til Udlændingenævnet fremsendt afgørelse af april 2016 fra den herboende ægtefælles bopælskommune fremgik, at den herboende ægtefælle var blevet bevilliget førtidspension fra maj 2016, og at den herboende ægtefælles arbejdsevne var væsentligt og varigt nedsat, hvorfor han ikke ville være i stand til at blive selvforsørgende ved indtægtsgivende arbejde, hvorfor Udlændingenævnet tilbagesendte sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2016/14.

Der henvises endvidere til afgørelse FAM/2014/105 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.4.

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en irakisk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til hendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Ansøgerens herboende ægtefælle havde fra august 2013 til og med juni 2015 modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parrets fællesbarn, der var dansk statsborger, var diagnosticeret med kræftsygdommen Wilms tumor (kræft i nyrerne), og som følge heraf skulle undergå en operation og syv til ti måneders behandling med kemoterapi. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der forelå ganske særlige grunde til at dispensere fra ud-

lændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt således**, at det måtte anses for uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren og ansøgerens familie til at udøve familielivet i Irak. FAM/2016/13.

Der henvises endvidere til afgørelse FAM/2013/30 som nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.3., og afgørelse FAM/2004/15 fra Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.3., vedrørende kommunens vejledningspligt ved modtagelsen af offentlige ydelser.

Det kan dog ikke i sig selv føre til fravigelse af kravet om selvforsørgelse, at en herboende ægtefælle henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land.

Som eksempel herpå kan der henvises til Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2015, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse ÅB/2015/20.

3.1.1.4. Boligkravet

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 6, at den herboende ægtefælle som udgangspunkt skal kunne dokumentere at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. En selvstændig bolig er en bolig, der har selvstændig indgang og fremstår som en enhed. Det er ikke en betingelse, at boligen har eget køkken eller toilet. At råde over en selvstændig bolig betyder ifølge lovbemærkningerne, at den herboende ægtefælle skal eje, leje, fremleje eller være andelshaver eller anpartshaver af en selvstændig bolig. Hvis der er tale om en lejebolig eller en fremlejebolig, skal varigheden af lejekontrakten eller fremlejekontrakten enten være tidsubegrænset eller være på mindst halvandet år fra den dato, hvor ansøgning om opholdstilladelse bliver indgivet.

Hvis den herboende ægtefælle lejer en andelsbolig, skal lejemålet dog være tidsubegrænset og i øvrigt ikke stride mod andelsboligforeningens vedtægter.

Kravet om at råde over en selvstændig bolig vil som udgangspunkt ikke være opfyldt, hvis man lejer værelser i eksempelvis sine forældres ejerbolig, medmindre den udlejede del af boligen i sig selv fremstår som en selvstændig bolig.

Man kan opfylde boligkravet, selv om den herboende ægtefælle ejer eller lejer boligen sammen med en eller flere andre personer.

Boligen skal anses for at have en rimelig størrelse, hvis der højst skal bo to personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m² pr. person, der bor i boligen. Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles, jf. bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015 om

opfyldelse af boligkravet i familiesammenføringssager og om kommunalbestyrelsens udtalelse om referencens boligforhold (boligkravsbekendtgørelsen).

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i april 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2016 om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Rusland, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at der ved e-mail af april 2016 var blevet fremsendt et skøde vedrørende en ejendom, hvoraf det fremgik, at den herboende ægtefælle havde købt en ejendom med overtagelse i januar 2016. Udlændingenævnet hjemviste derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til, om betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2016/15.

3.1.1.5. Tilknytningskravet

Der stilles efter udlændingeloven et krav om, at ægtefællerne samlet har større tilknytning til Danmark end til et andet land, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Tilknytningskravet stilles ikke, når den herboende ægtefælle har været dansk statsborger i 26 år. Herboende personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, men er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, og som har opholdt sig lovligt her i landet i 26 år, er i relation til fritagelse for tilknytningskravet sidestillet med personer, der har haft dansk indfødsret i 26 år. Herudover vil herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, blive anset for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Den 24. maj 2016 afsagde Menneskerettighedsdomstolen dom i sagen Biao mod Danmark, app. no. 38590/10. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at Danmark havde krænket Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 14 (forbud mod diskrimination) sammenholdt med artikel 8 (retten til familieliv).

Sagen drejer sig om Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring til en tidligere togolesisk statsborger i 2003, der blev givet under henvisning til tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7. Det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 2004. Ansøgeren og den herboende ægtefælle rejste herefter sag ved domstolene med påstand om, at de i strid med artikel 14, jf. artikel 8 i EMRK, var blevet udsat for

diskrimination, idet de – i modsætning til andre danske statsborgere med udenlandske ægtefæller, som var omfattet af 28-årsreglen (nu 26-årsreglen) – skulle opfylde tilknytningskravet. Udlændingemyndighedernes afslag blev opretholdt af Østre Landsret i 2007 og af Højesteret ved dom i januar 2010. Menneskerettighedsdomstolen afsagde den 25. marts 2015 dom om, at der ikke forelå en krænkelse af EMRK. Dommen indeholdt dog en række kritiske generelle betragtninger vedrørende 28-årsreglen. Sagen blev herefter indbragt for Storkammeret ved Menneskerettighedsdomstolen. Flertallet af Storkammeret ved Menneskerettighedsdomstolen fandt i dommen af 24. maj 2016, at 28-årsreglen (nu 26-årsreglen) var et udtryk for indirekte forskelsbehandling på baggrund af etnicitet, og at en sådan indirekte forskelsbehandling alene var lovlig, hvis den var begrundet i tvingende og meget vægtige hensyn, der ikke relaterede sig til etnicitet, hvilket Storkammerets flertal ikke fandt 28-årsreglen var.

Den 27. juni 2016 orienterede udlændinge- og integrationsministeren Folketinget om behandlingen af konkrete sager om ægtefællesammenføring efter Biao-dommen⁴.

Udlændingenævnet har i 2016 ikke haft lejlighed til at tage stilling til sager, hvor den herboende ægtefælle har været dansk statsborger i over 26 år. Enkelte sager vedrørende tilknytningskravet er imidlertid blevet hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen under henvisning til Biao-dommen.

Tilknytningskravet vil som nævnt kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det vil f.eks. kunne være i situationer, hvor den herboende ægtefælle ikke findes at have mulighed for at udøve familielivet i ansøgerens hjemland.

Hvis tilknytningskravet stilles, kan der som udgangspunkt kun gives ægtefællesammenføring, hvis ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Ved vurderingen af, om tilknytningskravet er opfyldt, lægges der bl.a. vægt på, hvor lang tid den herboende ægtefælle og ansøgeren har boet eller opholdt sig i Danmark, om én eller begge har tilknytning til andre personer i Danmark, f.eks. familie, om én eller begge har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn i Danmark, om én eller begge har gennemført et uddannelsesforløb eller har fast tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark, hvilke danske sprogfærdigheder parterne har, hvor stor en tilknytning ægtefællerne har til et andet land, herunder om den herboende ægtefælle har været på længerevarende besøg eller har boet i ansøgerens hjemland, om den udenlandske ægtefælle har børn eller anden familie i et andet land mv.

⁴ Der henvises til Udlændinge-, Integrations- og Boligudvalget, Alm. del 2015-16, bilag 215.
<http://www.ft.dk/samling/20151/almdel/uui/bilag/215/index.htm>

For den herboende ægtefælle betyder det, at der normalt stilles krav om, at vedkommende har haft fast ophold i Danmark i minimum 12 år, og at vedkommende har gjort en indsats for at blive integreret i det danske samfund. Varigheden af den herboende ægtefælles ophold i Danmark kan nedsættes til mindre end 12 år, hvis vedkommende gennem uddannelse eller arbejde har gjort en særlig indsats for at blive integreret i det danske samfund.

Som eksempler på, at et langvarigt ophold i Danmark ikke i sig selv giver ret til ægtefællesammenføring i Danmark, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 7, til en bosnisk-hercegovinsk statsborger. Ansøgerens ægtefælle, der ligeledes var statsborger i Bosnien-Hercegovina, fik meddelt opholdstilladelse i januar 1994 efter lov nr. 933 af 18. november 1992 om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. I november 1995 blev ansøgerens ægtefælle meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og i marts 1997 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren og den herboende ægtefælle stiftede bekendtskab med hinanden via internettet i januar 2010, og ansøgeren besøgte derefter Danmark, når hun kunne. Ansøgeren og den herboende ægtefælle besluttede at indgå ægteskab i forbindelse med ansøgerens andet besøg i Danmark. Ægteparret havde forud for indgåelse af ægteskab telefonisk kontakt næsten hver dag, når ansøgeren ikke var i Danmark. Ægteskabet blev indgået i januar 2012 i Danmark, og ægteparret fik et fællesbarn i december 2012. Ansøgeren havde gået i grundskole i Bosnien-Hercegovina, hun talte alene bosnisk, og ægteparret talte bosnisk sammen. Ansøgerens ægtefælle var tilkendt førtidspension i 2005. Udlændingestyrelsen udtalte i oktober 2014, at der ikke var holdepunkter for at antage, at ansøgerens ægtefælle ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina ville være i konkret og individuel risiko for at blive udsat for asylrelevant forfølgelse. Ansøgerens ægtefælle havde til sagen oplyst, at han efter 17 år i Danmark var rejst tilbage til Bosnien-Hercegovina for at besøge ansøgeren, og at hans tilknytning til landet alene var ansøgeren og deres fællesbarn. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at han aldrig havde været i nogen form for beskæftigelse i Danmark, at han aldrig havde gået i skole eller taget nogen danskkurser, efter at han kom til Danmark, men at han gennem en periode på to år fra 2010 til 2012 havde udført frivilligt arbejde i en karateklub omkring en time om ugen. I juli 2015 blev ansøgerens og den herboende ægtefælles fællesbarn meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Bosnien-Hercegovina, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at

både ansøgeren og den herboende ægtefælle var født og opvokset i Bosnien-Hercegovina, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle også havde haft deres skolegang. Den herboende ægtefælle kom første gang til Danmark i december 1993 i en alder af 29 år og havde således haft ophold i Danmark i cirka 21 år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælles moder og søster var bosiddende i Danmark, og at hans broder var bosiddende i Kroatien, mens ansøgeren ikke udover den herboende ægtefælle havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark. Ansøgerens forældre og søskende var således bosat i Bosnien-Hercegovina, og ansøgeren havde et 24-årigt særbarn, der ikke opholdt sig i Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle stiftede bekendtskab med hinanden på internettet i januar 2010, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle talte bosnisk sammen. Ansøgeren og den herboende ægtefælle måtte på den baggrund antages at have en stærkere tilknytning til Bosnien-Hercegovina end til Danmark. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at den herboende ægtefælle havde boet i Danmark siden december 1993, at han havde haft opholdstilladelse fra januar 1994, at han var tilkendt førtidspension i 2005, og at han havde udført frivilligt arbejde. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da den herboende ægtefælle aldrig havde deltaget i nogen former for kommunale tilbud eller sprogundervisning eller havde taget nogen uddannelse eller haft nogen form for beskæftigelse i Danmark, og da der var tale om en kort og meget beskeden frivillig indsats, og han ikke i øvrigt havde gjort en indsats for at integrere sig i det danske samfund. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det frivillige arbejde ikke havde haft et omfang og en karakter, som kunne sidestilles med den tilknytning og integration, der opnås i forbindelse med at tage en uddannelse eller have været beskæftiget i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne særlige personlige forhold, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, som bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Bosnien-Hercegovina for der at udøve familielivet med ansøgeren og deres fællesbarn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingestyrelsen havde udtalt, at den herboende ægtefælle ikke ville være i konkret og individuel risiko for asylrelevant forfølgelse, og at den herboende ægtefælle havde været på besøg i Bosnien-Hercegovina. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at den herboende ægtefælles PTSD på baggrund af oplevelser under krigen, og det forhold, at han var tilkendt førtidspension, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet sygdommen ikke kunne anses at forhindre ham i at tage ophold i Bosnien-Hercegovina. FAM/2016/99.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7, til en somalisk statsborger. Den herboende ægtefælle (referencen), der var somalisk statsborger, blev i 1990 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og han blev i 1994 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og referencens samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Somalia og Etiopien, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Etiopien, hvor ansøgeren og referencen mødtes og efterfølgende indgik ægteskab, hvor parrets to fællesbørn var født, og hvor ansøgeren tillige havde familie, hvorfor ansøgeren måtte antages at have en stærkere tilknytning til Etiopien end til Danmark, hvor hun aldrig havde opholdt sig. **Udlændingenævnet lagde desuden til grund**, at referencens tilknytning til Somalia var større end hans tilknytning til Danmark. Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at referencen var født og opvokset i Somalia, hvor han havde haft en større del af sin opvækst og sit liv, at både ansøgeren og referencen var somaliske statsborgere, at ansøgerens moder og fire søskende var bosiddende i Somalia, og at parret talte somali sammen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen ikke havde været tilknyttet arbejdsmarkedet i Danmark, og at han ikke havde taget en uddannelse her i landet. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen havde haft opholdstilladelse i Danmark i cirka 26 år, at han efter det oplyste havde danske venner, at han talte flydende dansk, og at hans tre sørbørn var danske statsborgere. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren og referencen på baggrund af referencens forhold ikke kunne anses for at have opnået så stærk en tilknytning til Danmark, at ansøgerens og referencens samlede tilknytning til Danmark måtte anses for at være større end til Somalia eller Etiopien. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der mellem Somalia og Etiopien forelå en kulturel lighed og geografisk nærhed, hvorfor ansøgerens og referencens tilknytning til Somalia og Etiopien måtte anses for at være større end til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne særlige personlige grunde, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selv om parrets samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Somalia og Etiopien. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Etiopien for der at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parret siden indgåelsen af ægteskabet i 2008 havde indrettet sig på en sådan måde, at parret udøvede familielivet under referencens ophold i Etiopien, men i øvrigt levede adskilt, og at der ikke var oplyst om hindringer for, at ansøgeren, referencen samt fællesbørnene fortsat kunne udøve familielivet som hidtil. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen efter det oplyste i forbindelse med en rejse til Somalia i 2007 blev nægtet adgang, at han aldrig kom ind i Somalia, og at referencen ikke mente at kunne vende tilbage til Somalia på grund af krigen og sit manglende netværk i landet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet Udlændingestyrelsen havde oplyst, at referencen ved en tilbagevenden til Somalia ikke ville være i konkret og individuel risiko for at blive udsat for asylrelevant forfølgelse. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at referencen kunne henvises til at tage ophold i Etiopien, hvor parret var mødtes og havde indgået ægte-

skab, hvor ansøgeren havde boet hele sit liv, hvor parret fællesbørns var født, og hvor referencen ved flere lejligheder havde besøgt ansøgeren og fællesbørnene. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 og familiesammenføring, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8, har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Det indgik ligeledes i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen var hjertepatient og led af sukkersyge, og at han i den forbindelse tog forskellige medicinske præparater. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at det fremgik af Udlændingenævnets baggrundsoplysninger fra MedCOI⁵, at præparaterne tillige var tilgængelige i Etiopien. FAM/2016/96.

For den ansøgende udenlandske ægtefælle stilles der normalt krav om, at vedkommende har besøgt Danmark mindst én gang tidligere.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at tilknytningskravet var opfyldt, fordi ansøgeren efter Udlændingestyrelsens afgørelse indrejste i Danmark, kan henvises til afgørelse ÅB/2015/22 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på grund af tilknytningskravet, og hvor den herboende ægtefælle har haft længerevarende udlandsophold, der er indgået i vurderingen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7, til en statsløs palæstinenser fra Libanon. Ansøgerens herboende ægtefælle blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 1991 og blev dansk statsborger i 2001. I perioderne fra august 2003 til juli 2006 og fra januar 2008 til november 2013 var ansøgerens herboende ægtefælle udrejst til Libanon. I januar 2008 indgik parret ægteskab i Libanon. Parret havde to børn, som var født i Libanon i henholdsvis 2008 og 2011, og som indrejste i Danmark i november 2013, samt et barn født i Danmark i 2014. Alle børn var danske statsborgere.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og dennes herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Libanon, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Libanon, hvor

⁵ Se note 1.

han også havde haft sin skolegang og havde arbejdet, hvorfor ansøgeren måtte antages at have en stærkere tilknytning til Libanon end til Danmark, hvor han aldrig havde haft opholdstilladelse, og hvor han alene havde opholdt sig på besøgs- og processuelt ophold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ægtefælle var født i Libanon og havde taget ophold i Danmark som fem-årig i 1990. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse stor vægt på**, at ansøgerens ægtefælle i perioder på knap tre år fra august 2003 til juli 2006 og fem år og ti måneder fra januar 2008 til november 2013 havde været udrejst til Libanon, og at parret således havde etableret og udøvet et familieliv i Libanon gennem flere år. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens ægtefælle blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i januar 1991, at hun sammenlagt havde haft 16 års ophold i Danmark, og at hun i maj 2001 blev meddelt dansk statsborgerskab. **Udlændingenævnet lagde dog vægt på**, at ansøgerens ægtefælle selv havde valgt at afbryde sin tidligere tilknytning til Danmark, idet hun havde valgt at udrejse til Libanon i de nævnte perioder. **Udlændingenævnet lagde i øvrigt vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle mødte hinanden i Libanon i april 2006, at parret indgik ægteskab i april 2008 i Libanon, og at parret talte arabisk indbyrdes. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at ansøgerens ægtefælle efter sine egne oplysninger valgte at genindrejse i Danmark i 2006 og i 2013 grundet den vanskelige situation i Libanon. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke udover sin ægtefælle og parrets tre fællesbørn havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark, og at det forhold, at ansøgeren havde været i Danmark på et kortvarigt visumophold fra juni 2014 og herefter havde indgivet ansøgning om familiesammenføring i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren på baggrund af det nævnte ophold ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ansøgerens og ansøgerens ægtefælles samlede tilknytning til Danmark af den grund måtte anses for større end deres samlede tilknytning til Libanon. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgerens ægtefælle ikke gennem længerevarende beskæftigelse havde opnået en væsentlig tilknytning til Danmark. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle var uddannet tandtekniker i Danmark, fandt Udlændingenævnet herudover ikke i sig selv kunne føre til, at tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, på den baggrund kunne anses for opfyldt. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at det ved opslag i maj 2016 i eIndkomst fremgik, at ansøgerens ægtefælle siden sin indrejse i Danmark i november 2013 havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik, og at hun senest havde modtaget kontanthjælp i maj 2016. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at parrets ældste søn, der var født i 2008, havde mistet sin tilknytning til Libanon, at barnet næsten havde glemt at tale arabisk, og at barnet var skoleelev og fuldt integreret i Danmark, fandt Udlændingenævnet ydermere ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af statusbeskrivelsen fra barnets SFO, at barnet havde svært ved at indgå i sociale sammenhænge grundet manglende danskkundskaber. Det fremgik endvidere af CPR, at parrets to ældste fællesbørn var indrejst i Danmark i november 2013 og således havde opholdt sig fast i Danmark i ca. to et halvt år. Udlændingenævnet bemærkede, at børn efter praksis først efter seks til syv års sammenhængende fast lovligt ophold i Danmark, hvor børnene har været tilknyttet danske

skoler og/eller institutioner, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at udlændingemyndighederne kan dispensere fra tilknytningskravet. Det indgik i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens ægtefælle i forbindelse med ansøgningen havde vedlagt en udtalelse af juli 2014 fra sin læge, hvoraf det fremgik, at hun havde det psykisk svært, at hun var under udredning for en depression, og at hun havde en opblussen i sine kroniske rygsmerter. Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i forbindelse med sin klage i august 2015 til Udlændingenævnet havde vedlagt en sygehusjournal fra august 2015, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde haft hjertebanken og havde svært ved at få vejret, at han led af sure opstød og halsbrand og at han havde lette smerter bag brystbenet. **Udlændingenævnet fandt**, at disse oplysninger ikke kunne føre til, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, kunne fraviges. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder alvorlige helbredsmæssige forhold hverken hos ansøgeren eller ansøgerens ægtefælle, som bevirkede, at parret og deres tre fællesbørn ikke igen ville kunne indrejse og tage ophold i Libanon, hvor parret havde mødt hinanden, havde indgået ægteskab, havde fået to børn og havde boet sammen, for der at udøve familielivet sammen. Udlændingenævnet bemærkede endelig, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventionen (EMRK) artikel 8 om familiesammenføring, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8, har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. FAM/2016/112.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til de tidligere årsberetninger, Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.5. og Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.5.

Som et eksempel på betydningen af, at et par havde stiftet – og igennem en årrække havde valgt at udøve – familielivet i udlandet og derfor måtte anses for at have større tilknytning til udlandet end til Danmark, kan nævnes afgørelse FAM/2015/201 fra Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6.

Det fremgår af de særlige bemærkninger til bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 7, jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, at det med betydelig vægt vil tale imod at anse tilknytningskravet for opfyldt, hvis den herboende ægtefælle og ansøgeren tidligere har været gift eller har levet sammen i deres fælles hjemland inden den herboendes indrejse i Danmark, og parret senere indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring her i landet på baggrund af nyt ægteskab indgået efter den herboendes indrejse i Danmark.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, til en serbisk statsborger. Ansøgerens herboende ægtefælle, som også var serbisk statsborger, blev i december 1991 meddelt opholdstilladelse i Danmark, og i oktober 1994 blev hun meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til sit første ægteskab. Denne opholdstilladelse blev inddraget i september 1995 på grund af skilsmisse. I januar 1997 blev ansøgerens herboende ægtefælle meddelt opholdstilladelse på ny under henvisning til sit andet ægteskab, og i februar 2001 blev hun meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren selv blev i december 1994, februar 2002 og december 2012 meddelt afslag på asyl i Danmark. Ansøgeren var ligeledes i marts 2003 blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. I november 2012 blev ansøgeren af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. I januar 2013 blev ansøgeren meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, og Udlændingenævnet stadfæstede i april 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2012. Det fremgik af Udlændingenævnets afgørelse fra april 2013, at parret tidligere havde oplyst, at de havde mødt hinanden i Serbien, da de var henholdsvis 14 år og 15 år, at de efterfølgende havde boet sammen og havde fået to børn i henholdsvis 1978 og 1984, og at de havde indgået ægteskab, da de var henholdsvis 26 år og 27 år, hvilket svarede til 1989. Det fremgik endvidere, at ansøgeren siden 1996 havde samlevet med sin herboende ægtefælle under besøgsophold i Danmark af tre måneders varighed. Det fremgik af ansøgerens nye ansøgning, at parret i marts 2012 på ny havde indgået ægteskab i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Serbien, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at både ansøgeren og den herboende ægtefælle var født og opvokset i Serbien, hvor parret også havde haft deres skolegang, hvorfor parret måtte antages at have en stærkere tilknytning dertil end til Danmark, hvor den herboende ægtefælle først fik opholdstilladelse i en alder af 28 år, og hvor hun de seneste 19 år havde haft uafbrudt opholdstilladelse, og hvor ansøgeren ikke havde haft en gyldig opholdstilladelse, men alene havde haft procesuelt ophold i få perioder. **Udlændingenævnet lagde endvidere betydelig vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde mødt hinanden i Serbien i 1977, at parret havde fået to fællesbørn i henholdsvis 1978 og 1984, at den herboende ægtefælle i 1991 blev meddelt opholdstilladelse under henvisning til ægteskab med en anden mand, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle på ny havde indgået ægteskab i marts 2012. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at det fremgik af Udlændingenævnets afgørelse fra april 2013, at ansøgeren og den herboende ægtefælle i deres ansøgningsskema fra marts 2012 havde oplyst, at de havde indgået ægteskab første gang, da de var henholdsvis 26 år og 27 år, hvilket svarede til 1989. Udlændingenævnet henledte i den forbindelse opmærksomheden på notat af 1. december 2005 om anvendelsen af tilknytningskravet ved ægtefæl-

lesammenføring, hvoraf det fremgår, at ”det med betydelig vægt vil tale imod at anse tilknytningskravet for opfyldt, hvis den herboende og ansøgeren tidligere har været gift eller har levet sammen i deres fælles hjemland inden den herboendes indrejse i Danmark, og at parret senere indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring her i landet på baggrund af nyt ægteskab indgået efter den herboendes indrejse i Danmark. Indgåelsen af ægteskab på ny indikerer, at den herboende har bevaret en væsentlig tilknytning til ansøgeren og hjemlandet.” **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgerens oplysninger om, at han i perioden fra 2010 til 2015 havde været på besøgsophold i Danmark af tre måneders varighed hvert halve år, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren på baggrund af de nævnte ophold ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark af den grund måtte anses for større end til Serbien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke ud over den herboende ægtefælle og de herboende voksne fællesbørn havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark, at fællesbørnene var indrejst i Danmark i 1991 sammen med den herboende ægtefælle, og at ansøgeren således havde levet adskilt fra børnene i flere år, før de blev myndige. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at den herboende ægtefælle gennem den måde, som hun havde udøvet familielivet med ansøgeren på forud for og efter sin indrejse i Danmark, måtte anses for at have bevaret en meget betydelig tilknytning til Serbien, herunder fordi parret talte serbisk sammen. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om ægtefællesammenføring i følgeskab med den herboende ægtefælle og en tolk. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, at den herboende ægtefælle havde boet i Danmark med opholdstilladelse senest siden januar 1997, at hun forud for dette havde boet knap fire år i Danmark med opholdstilladelse, og at hun havde haft en tilknytning til arbejdsmarkedet i form af rengøringsarbejde og job på et vaskeri i en ukendt periode, inden hun blev tilkendt førtidspension. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at den herboende ægtefælle på baggrund af sit ophold og de nævnte beskæftigelser ikke havde opnået en sådan fast og væsentlig tilknytning til det danske uddannelsessystem og det danske arbejdsmarked, at dette kunne føre til en ændret vurdering af, at ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Serbien oversteg parrets samlede tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt herved**, at der ikke forelå sådanne særlige personlige grunde, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selvom ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Serbien. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Serbien for der at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, at det fremgik af ansøgerens skadesjournal fra august 2015, at det anbefaledes, at ansøgeren henvistes til Kompetencecenter for Transkulturel Psykiatri, idet han var plaget af stemmehøring, ligesom det anbefaledes, at han ikke udrejste alene, samt at ansøgerens familie havde oplyst, at det var deres opfattelse, at ansøgeren var alvorligt psykisk syg. **Udlændingenæv-**

net fandt således, at det ikke på denne baggrund kunne anses for uproportionalt at henvise ansøgeren og den herboende ægtefælle til at udøve familielivet i Serbien, idet ansøgerens helbredsmæssige forhold ikke var af en sådan meget alvorlig karakter, at det i sig selv kunne føre til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning hertil. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren i januar 2013 blev meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1. FAM/2016/4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at der kunne ske en fravigelse af tilknytningskravet, da parret var fra hvert deres land, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7, til en statsborger fra Gambia.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at hun og den herboende ægtefælle ikke opfyldte tilknytningskravet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle kom fra hver deres hjemland, idet den herboende ægtefælle kom fra Iran, og ansøgeren kom fra Gambia, og at den herboende ægtefælle havde opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse, siden han kom til Danmark i august 1996. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle havde indleveret omfattende dokumentation for hans integrationsforløb i Danmark for perioden, fra han ankom til Danmark som kvoteflygtning i august 1996, og indtil han i oktober 2002 blev meddelt førtidspension, hvoraf fremgik hans vilje og evne til at tage imod danskundervisning samt hans psykiske og fysiske tilstand. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet havde opholdt sig i Danmark i over halvandet år på visum- og processuelt ophold. ÅB/2016/16.

Der kan i øvrigt henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.5., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit, 3.1.1.5. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6.

3.1.1.6. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter blandt andet bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere blandt andet bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de to ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i sin vurdering bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre mv. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindelig var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om sam-

livet er foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne afkræfte en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

Som et eksempel på en afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 8, hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en pakistansk statsborger, som var født i 1991, efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Ansøgerens ægtefælle var født i 1990 og var dansk statsborger. Ansøgerens ægtefælle blev i november 1993 meddelt ret til ophold i Danmark i medfør af udlændingelovens dagældende § 14. Ansøgerens ægtefælle blev i september 2008 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerens ægtefælle udrejste af Danmark til Pakistan i august 1998 og genindrejste i Danmark i maj 2002, hvor hun opholdt sig indtil februar 2016, hvor hun udrejste af Danmark til Sverige. I november 2015 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet med ægtefællen. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at parret var fætter og kusine, at parret havde mødt hinanden første gang i 2010, hvor ansøgerens ægtefælle var på ferie i Pakistan, at parret havde været kæresten siden 2010, at beslutningen om indgåelse af ægteskabet blev truffet i juli 2013, at parret selv havde besluttet at indgå ægteskab, og at parret havde indgået ægteskab i december 2014. Det fremgik endvidere af ansøgningsskemaet og sagen, at parret ikke havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse, at parret var sammen hver dag, da ansøgerens ægtefælle var på ferie i Pakistan i 2010, og at parret havde boet sammen i perioden fra oktober 2015 – hvor ansøgeren var indrejst på visum i Danmark – til januar 2016.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, allerede fordi ansøgerens ægtefælle ikke var fastboende i Danmark. **Udlændingenævnets flertal fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. **Udlændingenævnets flertal lagde herved afgørende vægt på**, at parret var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, da parret var fætter og kusine, hvorfor der efter dansk lov var formodning for, at det oplyste samliv ikke var etableret efter begge parters ønske. **Udlændingenævnets flertal fandt således**, at det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parters ønske, jf. ud-

lændingelovens § 9, stk. 8. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at parret ikke kunne antages at have haft et længerevarende samliv og indgående bekendtskab ud over den familiemæssige relation forud for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnets flertal fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde mødt hinanden i 2010, at det var parrets egen beslutning at indgå ægteskab, at parret ikke havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse, men at parret havde været sammen hver dag, da ansøgerens ægtefælle var i Pakistan i 2010, og at parret havde haft kontakt hver dag siden ægteskabets indgåelse, ikke var tilstrækkeligt til at afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parterens ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets flertals afgørelse, at ansøgerens ægtefælle havde opholdt sig i Danmark i perioden fra december 1993 til august 1998 og i perioden fra maj 2002 til februar 2016, og at ansøgerens ægtefælle var under uddannelse i Danmark. **Udlændingenævnets flertal fandt imidlertid**, at det til sagen oplyste om ansøgerens ægtefælles tilknytning til Danmark – i forhold til sagens faktiske omstændigheder – ikke kunne afkræfte formodningen for, at parrets ægteskab ikke var indgået efter parrets eget ønske. **Udlændingenævnets flertal lagde således vægt på**, at parret før ægteskabets indgåelse ikke havde samlevet eller sås at have haft et længerevarende personligt kendskab til hinanden. Udlændingenævnet bemærkede, at ansøgerens ægtefælle – efter at hun havde mødt ansøgeren i Pakistan i 2010 – alene efter det oplyste sås at have besøgt ansøgeren i forbindelse med ægteskabets indgåelse i 2014. **Udlændingenævnets flertal fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde boet sammen siden oktober 2015, hvor ansøgeren indrejste på visum i Danmark, da parret ikke havde haft et forudgående samliv eller personligt kendskab inden ægteskabets indgåelse, og at parret efterfølgende ikke kunne anses for at have etableret et fast samliv af betydelig varighed. **Udlændingenævnets flertal henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens ægtefælle og ansøgeren på tidspunktet for ægteskabets indgåelse var henholdsvis 24 år og 23 år. **Udlændingenævnets flertal fandt endelig**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der afgørende talte for alligevel at give ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. FAM/2016/73.

Som et eksempel på, at den herboende ægtefælle på mundtligt nævn har afkræftet formodningen for et tvangsægteskab, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en tyrkisk statsborger, som blev meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at det indgåede ægteskab ikke var indgået efter begge parterens ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** de oplysninger, som den herboende ægtefælle havde afgivet på nævnsmødet i maj 2016 om, at ansøge-

ren og den herboende ægtefælle var fætter og kusine, at ansøgeren og den herboende ægtefælle aldrig havde været tætte som børn, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde set hinanden hvert andet og tredje år, at ansøgerens ægtefælle havde stiftet nærmere bekendtskab med ansøgeren i 2010, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle blev forelskede, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde indgået ægteskab i 2013. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren desuden havde oplyst, at hun lagde vægt på uddannelse, herunder at hun var uddannet socialrådgiver og havde job i en kommune. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at parret oprindeligt ikke havde fortalt deres respektive familier om forholdet, at ansøgerens herboende ægtefælle først havde oplyst om forholdet overfor sin moder et år efter, at ansøgeren og den herboende ægtefælle var blevet kæresten, at parrets bryllupsfest blev holdt et år efter ægteskabets indgåelse i Tyrkiet, at ansøgeren og den herboende ægtefælle selv betalte for bryllupsfesten, at parret gav hinanden bryllupsgaver, at parret efterfølgende boede tre måneder sammen i Danmark, og at ansøgeren på dette tidspunkt var selvstuderende. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens herboende ægtefælles forklaring var troværdig, og fandt således, at der ikke var grundlag for at betvivle, at ægteskabet var indgået efter begge parterens ønske. FAM/2016/108.

Der kan i øvrigt henvises til Udlændingenævnets årsberetninger fra 2013, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.6., og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.7. for eksempler på tilfælde, hvor Udlændingenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelser.

3.1.1.7. Proformaægteskab

Efter udlændingelovens § 9, stk. 9, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette menes der, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen mv.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsbegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 9, og hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, kan nævnes de to følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Somalia, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren og den herboende ægtefælle blev telefonisk introduceret til hinanden i august 2012, og parret indgik i november 2014 ægteskab, fem dage efter at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde mødt hinanden personligt, hvorefter ansøgeren og den herboende ægtefælle boede sammen, indtil den herboende ægtefælle vendte tilbage til Danmark primo december 2014.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9, hvorfor han ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at parret blev introduceret for hinanden telefonisk i august 2012 gennem en fælles veninde, at parret mødte hinanden første gang i november 2014, og at parret indgik ægteskab i november 2014, cirka fem dage efter at parret havde mødt hinanden første gang, og at parret alene havde tilbragt cirka 22 dage sammen. **Udlændingenævnet fandt således**, at parret ikke kunne antages at have haft et så indgående personligt kendskab til hinanden, som normalt vil kunne forudsættes forud for indgåelse af et ægteskab. Udlændingenævnet bemærkede, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende har et tilsvarende motiv til ægteskabet. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at der mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle var en aldersforskel på cirka 16 år, og at den herboende ægtefælle tidligere havde været gift med somaliske statsborgere. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den herboende ægtefælle fik opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført, at den herboende ægtefælle derefter blev skilt fra sin tidligere ægtefælle cirka halvandet år efter, at den herboende ægtefælle blev meddelt selvstændigt opholdsgrundlag, at hun indgik ægteskab med en anden somalisk statsborger to år efter skilsmissen fra sin første ægtefælle, at han blev meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet med den herboende ægtefælle, og at han blev registreret med ukendt adresse otte måneder efter meddelelse af opholdstilladelsen og efter cirka fire måneders ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der efter en samlet vurdering forelå et sikkert grundlag for at anta-

ge, at ansøgeren havde indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. FAM/2016/31.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 9, til en vietnamesisk statsborger, samt afslag på opholdstilladelse til ansøgerens tre børn i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabet mellem ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om visum i 1997 havde oplyst, at ansøgerens ægtefælles tidligere ægtefælle var ansøgerens søster, og at det samtidig var blevet oplyst, at ansøgeren boede i Vietnam som en familie sammen med sin moder og fem søskende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle var gift med ansøgerens søster fra september 1998 til oktober 2014, og at ansøgeren efter det oplyste mødte ansøgerens herboende ægtefælle til en fest i 2012 i Vietnam. **Udlændingenævnet kunne i den forbindelse ikke lægge til grund**, at ansøgeren ikke havde kendskab til, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for mødet var gift med en navngiven kvinde, som ansøgeren i 1997 havde oplyst var hendes søster. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren på trods af Udlændingestyrelsens anmodning herom i august 2015 og i september 2015 ikke havde oplyst navnene på sine søskende, og at det til visumsagen i 1997 var blevet oplyst, at hun boede sammen med sine fem søskende som en familie. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen. Det forhold, at ansøgeren troede, at den herboende ægtefælles tidligere ægtefælle ikke var hendes søster, og at ansøgerens søster skulle tilhøre et andet folk end ansøgeren på baggrund af ansøgerens søsters navn, kunne på baggrund af sagens oplysninger i øvrigt ikke føre til et andet resultat. Det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at hun havde fem søskende, som var hendes forældres adoptivbørn, og som hun efter eget valg ikke havde kontakt med, kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgernes tidligere ægtefælle, som var hendes børns fader, boede på samme adresse i Vietnam som ansøgeren og ansøgernes tre børn på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet lagde således ved afgørelsen afgørende vægt på**, at ansøgeren måtte anses for at have afgivet urigtige oplysninger, der ansås for konstrueret med henblik på det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgerens tre børn ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at

ansøgeren samme dag blev meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgerens tre børn havde indgivet ansøgning sammen med ansøgeren. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgerens tre børn og ansøgerens herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens børns personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at der burde gives opholdstilladelse. FAM/2016/54.

I den følgende sag var den herboende ægtefælle indkaldt til mundtligt nævn, men mødte ikke op.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 9, til en tunesisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle efter det oplyste etablerede kontakt i oktober 2012 over internettet på Facebook, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle mødtes første gang personligt i august 2014 på en ferie i Tunesien, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle besluttede at indgå ægteskab i februar 2015, at ansøgerens ægtefælle indrejste i Tunesien i maj 2015, at hun udrejste af Tunesien i juni 2015, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle indgik ægteskab i maj 2015, at kommunikationen på dette tidspunkt alene havde bestået i telefonisk kontakt via Skype, Facebook, sms, og under et ferieophold, og at ansøgerens ægtefælle frem til juli 2015 fortsat boede sammen med sin tidligere ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle indgik ægteskab efter et kort personligt bekendtskab, og at der var 25 års aldersforskel mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt således efter en samlet vurdering**, at der var et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren havde indgået ægteskab med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark. Det af ansøgerens advokat anførte om, at anvendelsen af bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 9, forudsætter, at der foreligger sikre bevismæssige holdepunkter for, at der foreligger et proformaægteskab, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle burde have været partshørt forud for afgørelsen om afslaget, og at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle efter ansøgerens advokats opfattelse ville have givet uddybende oplysninger om deres bekendtskab, hvis ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde vidst, at oplysningerne i ansøgningsskemaet ville blive anvendt på en sådan måde, at ægteskabet ville blive opfattet som et proformaægteskab, **fandt Udlændingenævnet endvidere ikke kunne føre til et ændret resultat**. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at Udlændingestyrelsen i visse sager afgør sager på baggrund af de oplysninger, der er afgivet i ansøgningsskemaet uden behov for en samtale, og at dette typisk er i sager, hvor parterne har tilbragt kort tid sammen både forud for og efter ægteskabets indgåelse, hvorfor Udlændingestyrelsen på denne baggrund havde lagt til grund, at parterne havde et meget begrænset personligt bekendtskab til hinanden. Det

anførte om, at afslaget var indgribende for ansøgeren og ansøgerens ægtefælle, idet ansøgeren og ansøgerens ægtefælle var afskåret fra at udøve deres ægteskab efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, **fandt Udlændingenævnet desuden heller ikke kunne føre til en ændret vurdering**, idet der mellem ansøgeren og dennes ægtefælle ikke eksisterede et beskyttelsesværdigt familieliv ifølge EMRK artikel 8, da **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ægteskabet var indgået med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark. Det af ansøgerens advokat anførte om, at det fremgik af den vedlagte dokumentation, at ansøgerens og ansøgerens ægtefælles forhold siden 2012 havde været af romantisk karakter, fandt Udlændingenævnet endelig ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet facebookopdateringer, e-mails og private billeder af ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke udgjorde tilstrækkelig dokumentation for, at der var etableret et indgående og forudgående kendskab mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle, og dermed ikke afkræftede formodningen om, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse for ansøgerens vedkommende var at opnå en opholdstilladelse i Danmark. FAM/2016/91.

Som et eksempel, hvor Udlændingenævnet omgjorde et afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en somalisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 9.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at det ægteskab, ansøgeren havde indgået, måtte anses for at være et proformaægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 9. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at det til sagen var blevet oplyst og dokumenteret, at ansøgerens ægtefælle i en uge i februar 2015 havde opholdt sig i Etiopien sammen med ansøgeren, og at det i forbindelse med klagen var oplyst og dokumenteret, at ansøgeren i november 2015 var nedkommet med ansøgerens og ansøgerens ægtefælles fællesbarn. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse var opfyldt. FAM/2016/53.

3.1.1.8. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever

Uanset at betingelserne for opholdstilladelse på baggrund af ægteskab vil kunne anses for opfyldt, vil der som det altovervejende udgangspunkt skulle meddeles afslag på opholdstilladelse, hvis den herboende ægtefælle tidligere har været gift eller i samlivsforhold, og under dette forhold f.eks. har udøvet vold mod sin tidligere ægtefælle/samlever og er blevet dømt for det, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10. Der gælder i så fald en karenstid på ti år fra endelig dom og frem.

Tilsvarende indebærer udlændingelovens § 9, stk. 11, at en opholdstilladelse som ægtefællesammenført ikke som udgangspunkt kan gives, hvis ansøgning om ægtefællesammenføring er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse, hvorpå der meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 19, om karenstid for strafbare forhold begået mod børn.

Karensperioden på ti år vil dog kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler for det. Det kan f.eks. være, hvis kriminaliteten kan tilskrives en psykisk lidelse, der i mellemtiden er kureret, et ophørt alkohol- eller narkotikamisbrug, eller hvis der er forløbet mange år siden ægteskabets indgåelse, og parret har samlevet i en længere periode, og utvivlsomt ønsker at fortsætte samlivet.

Det forhold, at parret – den herboende ægtefælle og den nye ægtefælle/ansøger – har børn sammen, eller at de ikke har mulighed for at tage ophold sammen i et andet land, kan ikke i sig selv føre til en fravigelse af dette krav.

Som et eksempel på en afgørelse vedrørende karenstid, hvor Udlændingenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Den herboende ægtefælle var i december 2010 dømt for overtrædelse af straffelovens § 244 og 266 for vold og trusler mod en tidligere ægtefælle. Den herboende ægtefælle blev idømt 50 dages fængsel. Den herboende ægtefælle var i oktober 2008 blevet skilt fra sin tidligere ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hendes ægtefælle indenfor de seneste ti år var idømt en frihedsstraf for overtrædelse af straffelovens § 244 og § 266 for forhold begået mod hans tidligere ægtefælle jf. udlændingelovens § 9, stk. 10. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det strafbare forhold var begået i 2010 to år efter ægteskabets ophør i 2008, og at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 9, stk. 10, jf. lovforslag nr. L171 fremsat den 20. februar 2004 s. 32, at der ved vurderingen af, hvornår en forurettet kan betragtes som den herboendes ”samlever”, skal lægges vægt på, hvorvidt der har været tale om et ægteskabslignende forhold. FAM/2016/103.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.8., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.8. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.9.

3.1.1.9. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt tillige en betingelse for ægtefællesammenføring, at den herboende ægtefælle opfylder en del af betingelserne for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010. Dette betyder, at såfremt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010, anses vedkommende for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12.

Hvis den herboende ægtefælle er givet tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 26. marts 2010, vil den herboende ægtefælle som udgangspunkt skulle opfylde kravet, uanset på hvilket tidspunkt og efter hvilket regelsæt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Dette gælder også, hvis den herboende ægtefælle f.eks. blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, og hvor en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse blev fraveget.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 3, at den herboende ægtefælle ikke må have forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden, og gælden ikke overstiger 109.537,01 kr. (2016-niveau).

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 4, at den herboende ægtefælle i de sidste tre år forud for ansøgningen om ægtefællesammenføring ikke må have modtaget offentlig hjælp, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden prøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 12, nr. 5, og at den herboende ægtefælle skal have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6.

Som et eksempel på en afgørelse vedrørende de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til danskprøvekravet kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 12, nr. 5, idet den herboende ægtefælle ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en

anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Den herboende ægtefælle blev i september 2005 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Den herboende ægtefælle havde bestået erhvervsuddannelsernes grundforløb i teknologi og kommunikation, ligesom han havde modtaget danskundervisning i ottende og niende klasse. Den herboende ægtefælle henviste i klagen til punkt 7 i bilag 1 til bekendtgørelse om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge, hvoraf det fremgår, at bevis for erhvervsuddannelse (f.eks. bevis for gennemført grundforløb) anses som fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en danskprøve på mindst A1-niveau. Det var herefter den herboende ægtefælles opfattelse, at det fremlagte grundforløbsbevis måtte anses som fornøden dokumentation for, at han havde bestået en danskprøve på mindst samme niveau som Prøve i Dansk 1.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5, og at ansøgeren derfor ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den herboende ægtefælle havde bestået erhvervsuddannelsernes grundforløb i teknologi og kommunikation, ligesom han havde modtaget danskundervisning i ottende og niende klasse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet den herboende ægtefælle ikke i forbindelse med grundforløbet havde aflagt en prøve i en danskdisciplin, ligesom han ikke havde taget folkeskolens afgangsprøve i dansk. FAM/2016/35.

Som eksempler på afgørelser vedrørende overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til beskæftigelseskravet kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.9., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.10.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse stilles ikke, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles. Der kan herved henvises til afgørelse FAM/2014/134 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9.

3.1.2. Børn

Familiesammenføring med børn under 15 år er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt (udlændingelovens § 9, stk. 15, om selvforsørgelse og boligkrav og stk. 16 om mulighed for vellykket integration).

Der vil dog i visse undtagelsesvisse tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, selvom barnet ikke opfylder betingelsen om, at det ikke må være fyldt 15 år på ansøgningstidspunktet.

I tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17, se nærmere herom i afsnit 3.1.2.3.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne iagttage, om udlændingelovens § 9, stk. 18, hvorved opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 19, hvorved der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan være til hinder for familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 17, stk. 18 og stk. 19, ikke alene gælder i sager, hvor ansøgeren er under 15 år, men i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn søger om familiesammenføring med en herboende person.

3.1.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.1.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn enten er biologisk barn af den herboende forælder eller er adopteret ved en adoption, der kan anerkendes efter dansk ret.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det er tillige en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at den herboende forælder har del i forældremyndigheden eller har den fulde forældremyndighed over barnet.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en DNA-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Der henvises til afsnit 2, afgørelse ÅB/2016/1. Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse af barnet, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 2.

Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder eller barnets alder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en DNA- eller aldersundersøgelse.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den herboende forælder havde del i eller den fulde forældremyndighed over barnet, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i december 2016 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på familiesammenføring til tre statsløse palæstinensere fra Syrien efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag under henvisning til, at den herboende reference, som var ansøgernes moder, ikke havde dokumenteret at have forældremyndighed over ansøgerne. Udlændingestyrelsen havde endvidere meddelt afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, skulle hjemvises, da der i forbindelse med klagen var indsendt nye oplysninger. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgernes moder havde fremsendt nye dokumenter vedrørende forældremyndigheden over ansøgerne, idet hun under klagesagens behandling havde fremsendt en erklæring fra juni 2016 fra børnenes fader om, at han ikke modsatte sig, at børnene rejste til Danmark eller et hvilket som helst andet europæisk land for at bo sammen med moderen, eller at hun kunne træffe beslutninger vedrørende ansøgerne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skulle hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgerne på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke burde meddeles afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til barnets tarv, som talte for, at ansøgerne burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det ikke var hensigten med udlændin-

gelovent § 9, stk. 1, nr. 3, at en biologisk forælder til et ansøgende barn fik en ansøgning om børnesammenføring behandlet efter bestemmelsen, og at vurderingen rettelig skulle foretages efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagerne til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen i første instans kunne vurdere, om der var ganske særlige grunde til at meddele ansøgerne opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2016/101.

For eksempler på andre afgørelser vedrørende anvendelsesområdet for udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.1.1. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.1.1.

3.1.2.1.2. Grundlaget for vellykket integration

Efter udlændingelovens § 9, stk. 16, stilles der krav om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark. Efter udformningen af den tidligere gældende bestemmelse⁶ stilledes kravet om vellykket integration først, hvis barnet var over 6 år, og der var forløbet mere end 2 år, efter at den herboende forælder var meddelt opholdstilladelse.

For så vidt angår praksis efter den tidligere gældende udlændingelovs § 9, stk. 16, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.1.2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 16, blev imidlertid ændret i løbet af 2016⁷ som følge af EU-Domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc.

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed. Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 og udmøntet i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af associeringsaftalen.

Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet betyder, at der er grænser for, hvilke restriktioner medlemsstaterne må indføre over for økonomisk aktive tyrkiske statsborgere i medlemsstaten.

EU-Domstolen har i en række domme fortolket Associeringsaftalen, tillægsprotokollen og Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, herunder ved dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc.

⁶ Bestemmelsen som formuleret ved lov nr. 566 af 18. juni 2012.

⁷ Ændringen blev indført ved lov nr. 664 af 8. juni 2016. Loven trådte i kraft den 10. juni 2016.

Dommen vedrører en tyrkisk statsborger, Caner Genc, der i 2005 som 13-årig søgte om familiesammenføring med sin herboende tyrkiske fader, som var arbejdstager i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i 2006 afslag på familiesammenføring med henvisning til, at integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 13 (den tidligere § 9, stk. 16), ikke var opfyldt.

EU-Domstolen fastslog i Genc-dommen, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 16, således som dette var udformet før lovændringen i juni 2016, udgjorde en restriktion, som er omfattet af stand still klausulerne i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 og artikel 41, stk. 1, i Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet, og at kravet dermed var i strid hermed, medmindre det er begrundet i et tvingende alment hensyn og er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet. EU-Domstolen fastslog derefter, at hensynet til at sikre en vellykket integration af udlændinge kan udgøre et tvingende alment hensyn. Med henvisning til, at kravet kun finder anvendelse for ansøgninger om familiesammenføring, som indgives efter 2 års fristen, fandt EU-Domstolen imidlertid, at proportionalitetskravet ikke var opfyldt, idet kravet fører til ”usammenhængende resultater”. EU-Domstolen konkluderede på den baggrund, at kravet ikke kunne begrundes.

På baggrund af EU-Domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc, blev bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 16, ændret. Ændringen finder anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse indgivet fra og med den 31. maj 2016.

Efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 16, stilles kravet om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark herefter først, hvis barnet er over 8 år. Endvidere stilles kravet ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Der er tale om en skønsmæssig bestemmelse, hvor der skal træffes afgørelse på baggrund af en samlet og konkret vurdering af samtlige momenter i sagen.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå grundlag for en vellykket integration i Danmark, skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold.

Betingelsen kan ikke stilles, hvis den anden forælder ikke er bosiddende i barnets hjemland.

Udlændingenævnet har som følge af EU-Domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc, i 2016 alene hjemvist en række sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

3.1.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Alderskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indebærer, at der normalt kun kan gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til børn under 15 år.

Til børn, der er fyldt 15 år, kan der kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler for det, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 150 fremsat den 11. april 2012, afsnit 4.2, til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15 år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en 16-årig ukrainsk statsborger. Den herboende reference, som var ansøgerens moder, havde i 2010 fået opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger. Ansøgeren var efterfølgende i 2012 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, men var ikke efterfølgende indrejst i Danmark, hvorfor denne opholdstilladelse var bortfaldet. Referencen oplyste i forbindelse med klagen herom, at ansøgerens fader i Ukraine den gang havde trukket sit samtykke tilbage, men at faderens helbredstilstand med en alvorlig nyrelidelse var blevet forværret, og at ansøgeren på den baggrund på ny havde fået lov til at udrejse af Ukraine.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens samle-

de omstændigheder, herunder oplysningerne om, at Udlændingestyrelsen i november 2012 havde meddelt ansøgeren opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, det oplyste om, at ansøgerens fader, som ansøgerens moder havde fælles forældremyndighed med, efterfølgende havde trukket sit samtykke tilbage, så ansøgeren efter den ukrainske lovgivning ikke kunne udrejse fra Ukraine med henblik på at indrejse og tage ophold i Danmark, at referencen flere gange havde søgt vejledning hos de ukrainske myndigheder om muligheden for at få sin søn til Danmark, og at hun i den forbindelse var blevet rådet til at finde en fælles løsning med sin søns fader. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på** oplysningerne om, at ansøgeren alene havde boet sammen med sin fader, at faderen havde givet samtykke til, at ansøgeren kunne udrejse i 2014, samtidig med at hans helbredstilstand var blevet forværret med flere indlæggelser til følge, og at han på den baggrund ikke kunne drage fortsat omsorg for sin søn. **Udlændingenævnet lagde derudover til grund**, at der efter det oplyste ikke var andre omsorgspersoner i hjemlandet, der havde evnen til at drage omsorg for ansøgeren, og at den herboende reference uden unødigt ophold på ny havde søgt om opholdstilladelse til sin søn, efter at ansøgerens fader havde givet samtykke til sin søns udrejse. Udlændingenævnet sendte derfor sagen tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne udstede en opholdstilladelse til ansøgeren, medmindre de helt grundlæggende betingelser for opholdstilladelse i Danmark ikke var opfyldt. FAM/2016/33.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne, født i 1999. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på opholdstilladelse, idet Udlændingestyrelsen ikke fandt, at der forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og ansøgerens tarv, der talte for at meddele ansøgeren opholdstilladelse. Af det Centrale Personregister fremgik det, at ansøgerens herboende moder efter Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse og efter indgivelsen af klagen til Udlændingenævnet over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse var udrejst af Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet det var en grundlæggende betingelse for at kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at den person, der søges familiesammenføring under henvisning til, er bosiddende i Danmark. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgerens moder ifølge det Centrale Personregister var udrejst af Danmark og derfor ikke længere bosiddende i Danmark. FAM/2016/64.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.2. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.2.

3.1.2.3. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 17. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragelsesrejser.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

Der skal i hver enkelt sag konkret tages stilling til, om en ny opholdstilladelse kan meddeles. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurderingen.

Det fremgår endvidere, at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den forbindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Thailand, født i 2002, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt. **Udlændingenævnet stadfæstede endvidere** Udlændingestyrelsens afslag på en ny opholdstilladelse som familiesammenført under henvisning til ansøgerens herboende moder til ansøgeren, da hensynet til barnets tarv ikke talte derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse meddelt i august 2010 måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt., da ansøgeren måtte anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark ved sin udrejse, ligesom ansøgeren havde opholdt sig mere end seks på hinanden følgende måneder uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren fik opholdstilladelse i Danmark i august 2010, og at ansøgeren dernæst udrejste af Danmark i januar 2012 til Thailand, ligesom det var oplyst til sagen, at ansøgeren selv ønskede at vende tilbage til Thailand for at bo. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Det forhold, at ansøgerens herboende moder og hendes ægtefælle lod ansøgeren blive i Thailand i håb om, at ansøgeren senere ville vende tilbage til Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da der ikke var tale om sådanne forhold, der kunne begrunde, at ansøgerens op-

holdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på ny, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 19, stk. 17. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at hensynet til ansøgerens tarv ikke talte for, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren oprindeligt kun for en kort periode havde boet sammen med sin moder fra ansøgerens fødsel og to måneder frem, hvor moderen tillige havde boet sammen med ansøgerens farmoder og farfader i Thailand, at ansøgeren dernæst havde boet sammen med sin farmoder og farfader, indtil ansøgeren blev syv år, og at ansøgeren derefter havde boet sammen med sin fader i Thailand, indtil den herboende moder fik tildelt forældremyndigheden, på hvilket tidspunkt moderen allerede boede i Danmark. Ansøgeren havde således boet i Thailand indtil august 2010, hvorefter han indrejste i Danmark som syv-årig og opholdt sig i Danmark indtil januar 2012. På ansøgningstidspunkt i april 2015 var ansøgeren næsten 13 år, hvorfor ansøgeren således havde haft langt hovedparten af sin opvækst og sine formative år i Thailand. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgerens moder selv havde valgt, at ansøgeren skulle bosætte sig på ny i Thailand hos sin moster, som ansøgeren også havde boet hos kort før sit første ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren under sit ophold i Danmark fra august 2010 til januar 2012 med tiden blev mere mut, men at han lavede op, da ansøgerens moder og dennes ægtefælle tog ham med til Thailand og lod ham blive der. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at det var i overensstemmelse med ansøgerens tarv, at ansøgerens moder valgte at lade ansøgeren blive i Thailand. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgerens moder havde oplyst, at ansøgerens fader i Thailand havde stiftet ny familie, der ikke ville acceptere ansøgeren, at ansøgeren i Danmark gik i skole i en modtageklasse, hvor ansøgeren klarede sig godt, at ansøgeren havde venner og familie i Danmark, at ansøgerens moster i Thailand allerede havde svært ved at tage sig af sine egne børn, og at ansøgerens anden moster ikke ville tage sig af ansøgeren, da hun planlagde at flytte til Bangkok. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke var uden omsorgspersoner, og at det var ansøgerens moders og ansøgerens eget valg, at ansøgeren skulle bo i Thailand hos ansøgerens moster, og hvorefter ansøgeren og ansøgerens moder havde udøvet familielivet adskilt. Der sås ikke at foreligge oplysninger om, at ansøgerens moder ikke som hidtil ville kunne udøve familielivet på samme måde med ansøgeren. Det anførte om, at området, hvor ansøgerens moster var bosiddende, var meget fattigt, at der var en voksende udbredelse af narkotiske stoffer, og at ansøgeren ville blive overladt meget til sig selv, hvorfor han ville kunne risikere at blive misbruger, **fandt Udlændingenævnet herudover** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da generelle sociale og økonomiske forhold i ansøgerens opholdsland ikke kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var oplyst om og dokumenteret forhold, der talte imod, at ansøgeren ikke fortsat kunne tage ophold hos sin familie i Thailand, hvor ansøgerens mostre og fader boede, og hvor ansøgeren havde boet i hovedparten af sit liv. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at FN's Børnekonvention ikke gav en videre adgang til familiesammenføring end den, der fulgte af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK)

artikel 8. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens moder selv frivilligt gennem mange år ikke havde boet sammen med ansøgeren, og at moderen på ny havde ladet ansøgeren fortsætte sin opvækst i Thailand uden moderen, efter at moderen havde etableret sig i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede samtidig**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier efter EMRK artikel 8 ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2016/17.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til to statsborgere fra Somalia, født i henholdsvis 1994 og 1997, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt. **Udlændingenævnet stadfæstede endvidere** Udlændingestyrelsens afslag på en ny opholdstilladelse som familiesammenført til den ældste ansøger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, mens **Udlændingenævnet samtidig omgjorde** Udlændingestyrelsens afslag på en ny opholdstilladelse til den yngste ansøger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17. Ansøgerne blev i august 2000 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenførte børn. Ansøgerne udrejste af Danmark til Somalia som mindreårige i maj 2009 sammen med deres moder og søskende. Ansøgerne indrejste på ny i Danmark i april 2015 og søgte i den forbindelse om asyl. Begge ansøgere var på dette tidspunkt myndige. Det fremgik af sagerne, at ansøgerne i perioden fra 2013 til 2014 havde søgt asyl i henholdsvis Sverige og Finland, og at ansøgerne efter at være indrejst i Danmark i september 2013 af deres fader blev tvunget til at rejse til Sverige og Finland.

Udlændingenævnet fandt for det første, at ansøgernes opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da de havde opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne var udrejst af Danmark i maj 2009 sammen med deres moder, og at de først i september 2013 var genindrejst her i landet, hvorefter ansøgerne efter et par dage var udrejst af Danmark igen, og at ansøgerne først i april 2015 var vendt tilbage til Danmark. **Udlændingenævnet lagde også vægt på**, at hverken ansøgerne eller deres forældre før udrejsen havde ansøgt om bevarelse af deres opholdstilladelser i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerne var udrejst af Danmark sammen med deres moder og øvrige søskende til Somalia, og at det som udgangspunkt tilfalder forældremyndighedens indehavere at træffe beslutninger vedrørende mindreårige børns personlige forhold, herunder hvor børnene skal bo. **Udlændingenævnet lagde endvidere, for så vidt angår den yngste ansøger, vægt på**, at hverken ansøgeren eller hans forældre ved indrejsen i Danmark i september 2013 havde rettet henvendelse til de danske myndigheder med henblik på at sikre sit fortsatte opholdsgrundlag i Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgernes fader efter det oplyste havde hentet ansøgerne i lufthavnen i Danmark i september 2013, og efterfølgende havde sagt til dem, at de ikke kunne være i Danmark, men derimod skulle rejse til

et andet europæisk land, og at den yngste ansøger ved ankomsten til Danmark i 2013 efter det oplyste var at betragte som et barn, der derfor gjorde, som hans fader sagde, men **Udlændingenævnet fandt**, at disse forhold ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den ældste ansøger var myndig på tidspunktet for indrejsen i Danmark i september 2013, mens den yngste ansøger var 16 år på tidspunktet for genindrejsen i Danmark i september 2013, og at ansøgerne ikke havde rettet henvendelse til de danske myndigheder med henblik på at sikre deres fortsatte opholdsgrundlag i Danmark på trods af, at ansøgerne efter det oplyste på daværende tidspunkt selv havde sørget for deres rejse fra Somalia til Danmark, og på trods af at ansøgerne efterfølgende selv havde søgt asyl i andre europæiske lande. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerne først efter at være blevet meddelt afslag på asyl i andre europæiske lande havde valgt at rejse tilbage til Danmark med henblik på at få opholdstilladelse i Danmark på ny. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerne i forbindelse med sagen havde oplyst, at de ved udrejsen fra Danmark havde været af den opfattelse, at besøget i Somalia alene skulle være kortvarigt, men at deres fader havde snydt dem med enkeltbilletter i stedet for returbilletter, og at faderen efterfølgende ikke ville sende dem penge til returbilletter. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke** at kunne lægge denne del af ansøgernes forklaring til grund. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ligeledes havde forklaret, at de flere gange havde forsøgt at komme tilbage til Danmark, men at vejen til lufthavnen havde været spærret på grund af urolighederne i byen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgernes generelle troværdighed var svækket af, at ansøgerne overfor andre europæiske myndigheder havde oplyst andre fødselsår. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerne efter det oplyste talte, læste og skrev dansk, at de havde gået i dansk folkeskole, og at den yngste ansøger tillige havde gået til fodbold. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet resultat, henset til at ansøgerne tillige læste, talte og skrev sproget i Somalia. **Udlændingenævnet fandt for det andet**, at den ældste ansøger ikke kunne gives opholdstilladelse på ny i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at den ældste ansøger på ansøgningstidspunktet var 20 år og myndig. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til den ældste ansøger ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den ældste ansøger var født i Somalia, hvor ansøgeren havde boet, indtil hun var seks år og igen i perioden fra 2009 til 2013, at ansøgeren talte, læste og skrev somali, og at ansøgeren under sit seneste ophold i Somalia var blevet forlovet, ligesom flere af ansøgerens yngre søskende og ansøgerens farmoder var bosiddende i landet. **Udlændingenævnet fandt således**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele den ældste ansøger afslag på opholdstilladelse, herunder barnets tarv, henset til at ansøgeren var myndig på tidspunktet for sin genindrejse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke var oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for den ældste ansøger, som

kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den ældste ansøger havde boet i Danmark i ca. 8½ år, herunder en del af sine formative år, fra ansøgeren var seks til 14½ år, at ansøgeren talte dansk og havde gået i dansk skole og SFO. **Det indgik ligeledes i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den ældste ansøgers partsrepræsentant havde henvist til, at den ældste ansøgers situation var sammenlignelig med den situation, der er beskrevet i Osman-dommen⁸, og at den ældste ansøger således burde meddeles opholdstilladelse i Danmark på ny. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at den ældste ansøgers situation ikke i tilstrækkelig grad var sammenlignelig med den i Osman-dommen beskrevne situation, således at den ældste ansøger burde meddeles opholdstilladelse i Danmark på ny. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at den ældste ansøger var udrejst sammen med sin moder og sine søskende til Somalia, og at ansøgeren ved genindreisen i Danmark i 2013 som myndig ikke havde kontaktet de danske myndigheder med henblik på at få et nyt opholdsgrundlag i Danmark, men i stedet var rejst videre til andre europæiske lande. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i Osman-dommen blev sendt på genopdragelsesrejse til Kenya uden sine forældre, og at hun havde søgt om at vende tilbage til Danmark, inden hun var blevet myndig på baggrund af en ny opholdstilladelse i overensstemmelse med de regler vedrørende opholdstilladelse til børn, der gjaldt på tidspunktet for hendes udrejse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den ældste ansøger var udrejst sammen med sin moder, med hvem ansøgeren ligeledes havde opholdt sig i Somalia. Endvidere var den ældste ansøger genindrejst i Danmark i 2013 selvstændigt og som myndig person uden at søge om at kunne bibeholde sit tidligere opholdsgrundlag her i landet, men var i stedet rejst videre til andre europæiske lande med henblik på at tage ophold der, ligesom ansøgeren først havde søgt om opholdstilladelse i Danmark på ny, da ansøgeren var 20 år. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at den ældste ansøger efter det oplyste var blevet forlovet før sin genindrejse i Danmark som myndig. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at Osman-dommen, herunder hensynet til barnets tarv, ikke kunne føre til meddelelse af ny opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt for det tredje grundlag for at ændre** Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ny opholdstilladelse i Danmark til den yngste ansøger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17. **Udlændingenævnet fandt således**, at der forelå ganske særlige grunde til, at den yngste ansøger burde meddeles opholdstilladelse på ny, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den yngste ansøger var indrejst i Danmark i oktober 2000 i en alder af tre år, at ansøgeren var udrejst af Danmark i maj 2009 i

⁸ Osman-sagen vedrører en dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) den 14. juni 2011 i sagen Osman mod Danmark (appl.no. 38058/09). Ved dommen blev Danmark dømt for krænkelse af den pågældendes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til familieliv og retten til privatliv. Dommen vedrører en udlænding, som indrejste i Danmark som 7-årig, der som 15-årig blev sendt på genopdragelsesrejse til udlandet af sine forældre, og som to år efter udreisen igen søgte om opholdstilladelse her i landet. Udlændingemyndighederne afslog at meddele en ny opholdstilladelse til udlændingen. EMD vurderede, at forhindring af genopdragelsesrejser er et legitimt formål, men at dette ikke kunne begrunde, at der blev set helt bort fra barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv.

en alder af 12 år, og at ansøgeren således havde haft en væsentlig del af sine formative år i Danmark, hvor ansøgeren havde gået i skole, og hvor han talte, læste og skrev sproget. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i 2009 var udrejst af Danmark sammen med sin moder, at ansøgeren på ny var indrejst i Danmark i september 2013 i en alder af 16 år, og at ansøgerens fader herefter havde besluttet, at ansøgeren skulle udrejse af Danmark, hvorefter ansøgeren igen var vendt tilbage til Danmark i april 2015 som 18-årig. FAM/2016/104.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil, henvises til Udlændingenævnets årsberetning, afsnit 3.1.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.4. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.4.

3.1.2.4. Barnets tarv m.v.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 18, kan en opholdstilladelse ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod barnets tarv. Der kan indhentes en udtalelse fra kommunen herom.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bestemmelsen tager sigte på at forhindre familiesammenføring af børn, hvor den herboende families forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet, f.eks. hvis der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor barnets søskende her i landet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse mv. De forventede forhold i Danmark skal afvejes mod barnets forhold i hjemlandet.

Den herboende references alvorlige helbredsmæssige problemer kan tillige betyde, at barnets tarv ikke kan tilgodeses.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn og barnets tarv, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2016 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse til fem mindreårige børn, som var statsborgere i Syrien, jf. udlændingelovens § 9, stk. 18.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne på det foreliggende grundlag ikke kunne meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at en opholdstilladelse ville stride imod børnenes tarv, idet sagen ikke var tilstrækkeligt oplyst. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der i Udlændingestyrel-

sens afgørelser blev lagt afgørende vægt på en udtalelse fra den herboende faders bopælskommune, der primært og konkret forholdt sig til den herboende faders ægtefælles forældreene. Den herboende faders ægtefælle var ikke børnenes moder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke af bopælskommunens udtalelse fremgik konkrete oplysninger vedrørende den herboende fader, der understøttede, at en opholdstilladelse til de fem mindreårige børn aktuelt ville stride imod deres tarv. FAM/2016/40.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn og barnets tarv, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.5.

3.1.2.5. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger om familiesammenføring til herboende forældre, vil det skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6., fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Somalia. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på opholdstilladelse, idet Udlændingestyrelsen fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, der talte for at meddele ansøgeren opholdstilladelse. Det var i ansøgningsskemaet oplyst, at ansøgeren var 16 år, men Retslægerådet vurderede, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 20 år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var over 18 år og myndig, ligesom der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgerens herboende moder og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** Retslægerådets udtalelse, hvoraf det fremgik, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i august 2014 var 20 år og seks måneder, svarende til en alder på cirka 20 år på ansøgningstidspunktet i februar 2014. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgerens moder havde oplyst, at ansøgeren var født i 1998 og således var 16 år på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Retslægerådets udtalelser var baseret på blandt andet røntgenbilleder af ansøgerens knogle- og tandudvikling, og da Udlændingenævnet tillagde de lægefaglige oplysninger fra Retslægerådet den største bevismæssige betydning i denne sammenhæng. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født i Somalia, hvor han havde boet hele sit liv frem til udrejsen til Etiopien, og hvor han talte sproget. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var myndig og dermed måtte antages at kunne klare sig selv. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der efter de gældende danske regler for familiesammenføring kan meddeles opholdstilladelse til en kernefamilie, forstået som forældre og mindreårige børn, jf. EMRK artikel 8, mens der som udgangspunkt ikke er adgang til familiesammenføring med myndige børn, hvor der ikke foreligger særlige pasnings- eller plejebehov, jf. lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 c. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der ikke var etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i Danmark for ansøgeren. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens moder til støtte for klagen havde anført, at det ville være voldsomt for ansøgeren at blive ladet alene tilbage. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, henset til at ansøgeren var myndig, og at der ikke var oplysninger i sagen om, at ansøgeren var i et særligt afhængighedsforhold til den herboende moder, herunder at ansøgeren var

handicappet eller på anden vis havde været særligt afhængig af moderens omsorg og pleje i hjemlandet. **Det indgik i den forbindelse tillige i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens moder efter det oplyste havde forsørget sin familie, herunder ansøgeren, under opholdet i Etiopien, og at ansøgeren ikke havde penge til at forsørge sig selv, men **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var oplyst om hindringer for, at moderen fortsat kunne forsørge ansøgeren fra Danmark, således som moderen hidtil havde gjort. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren efter det oplyste havde været syg med smerter i maven, opkast, hovedpine og feber. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at moderen havde oplyst, at ansøgerens muligheder var dårlige, idet han opholdt sig illegalt i Etiopien uden arbejde eller uddannelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at generelt dårlige sociale eller økonomiske forhold i hjemlandet eller opholdslandet ikke kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2016/18.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en amerikansk statsborger, der havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin fader, som havde fået opholdstilladelse i Danmark som religiøs forkynner med virkning fra januar 2016, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hendes fader, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at hele ansøgerens familie opholdt sig i Danmark, at hun ikke havde nogen nær familie i USA, at hun skulle begynde på universitetet i USA i august 2016, og at der derfor kun var tale om ophold i en begrænset periode. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse dagen før sin 19 års fødselsdag, at hun på afgørelsestidspunktet var 20 år, og at hun således på ansøgningstidspunktet var myndig og derfor måtte formodes at kunne klare sig selv i sit hjemland, hvilket blev understøttet af, at hun fra august 2016 skulle begynde på universitetet i USA. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun skulle meddeles opholdstilladelse. FAM/2016/106.

3.1.3. Anden familie

”Anden familie” kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn, eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.1.3.1. nedenfor.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem voksne søskende, henvises til afgørelserne ÅB/2015/35 og ÅB/2015/36 i Udlændingenævnets årsberetning fra 2015, afsnit 3.1.3.

3.1.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sit/sine herboende barn/børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.1.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forælderens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i seks til syv år. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær af et vist omfang med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.
- Barnet bor sammen med forælderen i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.
- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det vil være af afgørende betydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre forælderen mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af samvær med den forælder, barnet ikke bor sammen med, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en portugisisk statsborger, der søgte om familiesammenføring med sine to herboende døtre, født i henholdsvis 2012 og 2014. Børnene var i november 2014 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og var begge blevet tvangsfjernet fra ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholdstilladelse til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at samværet mellem ansøgeren og hendes to tvangsanbragte døtre ikke var af et sådant omfang, at dette i sig selv kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens samvær med den ene af døtrene siden maj 2013 og med den anden datter siden september 2014 havde været overvåget, og at samværet alene udgjorde en time henholdsvis hver tredje og fjerde uge. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere betydning**, at ansøgeren alene var mødt op til samvær én gang i april 2013, og at hun ikke mødte op de efterfølgende gange, ligesom hun først anmodede om genoptagelse af samværet i oktober 2014, hvorefter **Udlændingenævnet fandt**, at det faktisk gennemførte samvær var af begrænset omfang. **Udlændingenævnet fandt således**, at karakteren og omfanget af samværet ikke kunne føre til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at baggrunden for samværet

med det ene barn var, at ansøgeren ikke vurderedes at kunne tilegne sig de egenskaber, der skulle til, for at kunne drage den fornødne omsorg for den ene datter, og at samværet vurderedes skadeligt for datterens trivsel og udvikling, samt at samværet med ansøgeren og hendes anden datter var blevet reduceret i oktober 2013 fra samvær en gang om ugen til samvær en time hver tredje uge. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke ville være uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse i Danmark for at udøve samværet med sine børn gennem besøgsophold, og henviste i den forbindelse til, at ansøgeren som EU-borger havde mulighed for at tage ophold på andet grundlag end en særskilt opholdstilladelse på grundlag af børnene. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier efter EMRK artikel 8 ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. ÅB/2016/19.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor barnet har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Syrien, der søgte om familiesammenføring med sin herboende søn. Den herboende søn, født i 2003, og hans fader blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtninge i oktober 2014. I januar 2015 modtog Udlændingestyrelsen en ansøgning om familiesammenføring med den herboende søn fra ansøgeren, hvoraf det fremgik, at ansøgeren og sønnens fader var blevet skilt i 2012, at faderen efterfølgende havde indgået et nyt ægteskab, og at den herboende søn havde boet sammen med ansøgeren i Egypten i perioden fra maj 2013, og indtil han udrejste af Egypten i august 2014. Til støtte for klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse blev det anført, at ansøgeren og hendes herboende søn fortsat havde et familieliv, der var beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, idet de havde boet sammen, indtil den herboende søn var udrejst af Egypten. Det blev endvidere anført, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) har slået fast, at et familiebånd mellem et barn og en forælder ikke ophører som følge af, at en forælder efterlader barnet og flygter til et andet land, hvor forælderen får asyl. Der blev i den forbindelse henvist til EMD's dom af 12. oktober 2006 i sagen Mubilanzila Mayeka og Kaniki Kitunga mod Belgien (app no. 13178/03).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren kunne få

opholdstilladelse i Danmark, idet ansøgeren og den herboende søn afbrød deres familieliv, da den herboende søn udrejste af Egypten med sin fader, hvor han indtil udrejsen i august 2014 boede med ansøgeren og sine søskende, og hvor ansøgeren og den herboendes søns søskende forblev boende efter den herboende søns udrejse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende søns fader insisterede på, at han skulle udrejse med faderen af Egypten, og at ansøgeren ikke samtidig ønskede at rejse fra Egypten. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens advokat havde anført, at ansøgeren og den herboende søn fortsat havde et etableret familieliv, som var beskyttet af EMRK artikel 8, idet de havde boet sammen, indtil den herboende søn rejste til Danmark, og at EMD har slået fast, at et familieband mellem et barn og en forælder ikke ophører som følge af, at en forælder efterlader barnet og flygter til et andet land, hvor forælderen får asyl. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. Uanset at der mellem ansøgeren og den herboende søn eksisterede et beskyttelsesværdigt familieliv i medfør af EMRK artikel 8, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at ansøgeren havde valgt at udøve familielivet adskilt fra den herboende søn. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren og den herboende søn efter det oplyste havde valgt at blive adskilt fra hinanden i forbindelse med den herboende søns og hans faders udrejse af Egypten, og at den herboende søn fortsat boede med sin fader og faderens familie og derved var en del af faderens husstand. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det fulgte af EMD's dom af 12. oktober 2006 i sagen Mubilanzila Mayeka og Kaniki Kitunga mod Belgien, præmisserne 85-87, at EMD havde fundet, at der i den konkrete sag var sket en krænkelse af EMRK artikel 8, idet ansøgeren var en uledsaget, udenlandsk mindreårig, hvorfor de belgiske myndigheder i dette konkrete tilfælde havde en forpligtelse til at sørge for familiens genforening. **Det var derfor Udlændingenævnets vurdering**, at EMD's dom af 12. oktober 2006 i sagen Mubilanzila Mayeka og Kaniki Kitunga mod Belgien ikke kunne sammenlignes med denne sag, idet den herboende søn indrejste i Danmark og fortsat boede sammen med sin fader. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse. FAM/2016/75.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til to syriske statsborgere, der havde søgt om familiesammenføring med deres herboende søn (referencen), som var født i januar 1997, og som var blevet meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 i Danmark i september 2014.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholdstilladelse til ansøgerne i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgerne og deres herboende søn, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet fandt således**, at et afslag på opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8,

da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen udrejste af Egypten som 17-årig, at rejsen var planlagt, og at han udrejste af Egypten alene efter aftale med sine forældre. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen var 17 år på ansøgningstidspunktet, da familien sammen havde besluttet, at han kunne udrejse alene. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen og ansøgerne frivilligt havde afbrudt familielivet, da referencen udrejste af Egypten. Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen over for politiet havde oplyst, at han efter ankomsten i Danmark skulle forsøge at få familiesammenføring til resten af familien. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen henset til, at familielivet blev afbrudt frivilligt. **Udlændingenævnet fandt herudover** på baggrund af sagens omstændigheder, at der ikke mellem referencen og hans forældre eksisterede et sådant særligt pleje- og afhængighedsforhold, at ansøgerne på den baggrund kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, at referencen var knap 18 år på ansøgningstidspunktet, henset til at han som 17-årig udrejste af Egypten, og at han grundet sin alder på ansøgningstidspunktet ikke kunne antages at have haft det samme behov for omsorg og pleje, som yngre børn har. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen forud for sin frivillige udrejse af Egypten havde boet sammen med sine forældre. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at oplysningerne vedrørende en udlændings bopælsforhold ikke i sig selv har afgørende betydning for en sags udfald, men at det indgår som en del i vurderingen af sagens samlede omstændigheder. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgerne skulle gives opholdstilladelse. FAM/2016/76.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til fem syriske statsborgere, der søgte familiesammenføring med deres herboende søn/broder (referencen), som i januar 2015 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerne og referencen var i november 2012 udrejst af Syrien til Libanon, hvor de havde opholdt sig i cirka seks måneder, hvorefter de rejste til Tyrkiet, hvor familien fik midlertidig opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at referencens forældre ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at selvom referencen indtil sin udrejse af Tyrkiet havde boet sammen med sine forældre, og selvom han på tidspunktet for ansøgningernes indgivelse havde været cirka 16½ år og dermed mindreårig, fulgte det ikke af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at referencens forældre kunne meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved**

vægt på, at det fremgik af referencens asylsag, at han var rejst fra Tyrkiet sammen med sin farbroder, mens resten af familien var forblevet i Tyrkiet, idet det var blevet aftalt, at referencen og farbroderen skulle rejse alene og søge familiesammenføring efter ankomsten til Danmark, ligesom det fremgik af klagen, at beslutningen om, at referencen skulle tage af sted mod Danmark med sin onkel, var begrundet i, at der ikke var nogen til at beskytte og brødføde referencens moder og søstre. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det kunne lægges til grund, at referencen var udrejst af Tyrkiet med sine forældres accept og medvirken til planlægningen af udrejsen, og at han således også efter sine forældres vurdering havde haft en modenhed og selvstændighed til at kunne rejse uden sine forældre. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at selv om referencen var rejst sammen med sin farbroder, og dette kunne anses som værende udtryk for, at forældrene fandt, at referencen skulle ledsages og ikke udrejse alene på baggrund af sin alder, måtte dette i så fald tages som udtryk for, at referencens forældre havde valgt, at farbroderen skulle træde i forældremyndighedsindehaverens sted, og at de fortsat frivilligt havde valgt, at referencen ikke skulle opholde sig sammen med dem. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at referencen efter det oplyste var rejst mod Danmark sammen med sin farbroder og dernæst sin faders to fætre, og at referencen efter indrejsen i Danmark og meddelelse af opholdstilladelse havde boet enten på samme adresse eller i nærheden af sin farbroder. På den baggrund kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at referencen kom til Danmark for at hjælpe sin familie og ikke for at bo sammen med sin onkel. Det bemærkedes, at referencen fortsat havde relativt nære familiemedlemmer i Danmark. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at referencen havde haft en alder og modenhed, der havde ført til, at han kunne udrejse af Tyrkiet sammen med sin farbroder, at han sammen med farbroderen havde foretaget rejsen gennem Europa til Danmark, ligesom referencen på ansøgningstidspunktet for familiesammenføring havde en alder, hvor han ikke i det daglige var afhængig af, at en forældremyndighedsindehaver eller en anden omsorgsperson bistod ham. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af disse faktiske forhold, at Danmark ikke kunne anses for forpligtet til at beskytte det familiemæssige samliv mellem referencen og hans forældre, jf. Danmarks internationale forpligtelser, således at der skulle meddeles opholdstilladelse til forældrene for at kunne sikre en genetablering af en familiemæssig enhed, mens referencen var mindreårig. Dette gjaldt, uanset at referencen som mindreårig var meddelt asyl i Danmark og derfor ikke af Danmark som mindreårig ville kunne henvises til at blive genforenet med sine forældre i Syrien eller forældrenes nuværende opholdsland. **Udlændingenævnet lagde således afgørende vægt på**, at forældrene selv havde valgt at sende referencen af sted som næsten 16-årig fra Tyrkiet, hvor den samlede familie sidst havde haft ophold. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om referencens forældres personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at referencens forældre skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at referencens moder led under de dårlige tilstandsforhold i Tyrkiet og ønskede at komme til Danmark for at se sin søn, som hun havde mistet under krigen, og at familien boede i Tyrkiet

under kummerlige forhold i en lejlighed, som var sundhedsskadelig. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at referencen var psykisk påvirket af sagen, og at savnet af hans moder forhindrede referencen i at deltage fuldt ud i at blive integreret i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at referencens savn af sin moder og den psykiske påvirkning, som sagen havde, ikke var helbredsmæssige problemer af en sådan karakter, at det kunne begrunde et andet resultat. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at referencen selvstændigt havde kunnet rejse uden sine forældres ledsagelse, og at hans angivne sårbarhed efter det oplyste primært relaterede sig til et ønske om at bringe forældrene til Danmark, og ikke udsprang af et særligt behov for sine forældres pasning og pleje. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at referencen nu var fyldt 18 år og således var myndig. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgnernes hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det var en forudsætning for, at referencens forældres mindreårige børn (de ansøgende børn/søskende) ville kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at referencens forældre, som var forældremyndighedsindehavere, var fastboende her i landet på grundlag af en tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med henblik på varigt ophold. Da referencens forældre samtidig hermed var meddelt afslag på opholdstilladelse, var denne betingelse ikke opfyldt. De ansøgende børn/søskende kunne således ikke gives opholdstilladelse i Danmark under henvisning til deres forældre. FAM/2016/90.

3.1.3.1.2. Forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (subsidiær beskyttelse)

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år.

Det fremgår imidlertid af bemærkningerne, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Der kan f.eks. være i situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring. Der henvises i det hele til afsnit 3.1.1.1.4. for en nærmere gennemgang af reglerne vedrørende familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til to syriske statsborgere, der søgte om familiesammenføring med deres herboende mindreårige søn (referencen), der i juni 2015 var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold i ét år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og at referencen ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end de sidste tre år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at selvom referencen var mindreårig og hidtil havde boet sammen med sine forældre, fulgte det ikke af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse, samtidig med at referencen havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var udrejst af Syrien med ansøgernes accept, herunder at referencen var rejst med andre mindreårige familiemedlemmer til Danmark, hvor referencens storebroder opholdt sig. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at referencens fader (den ene af ansøgerne) efter referencens oplysninger havde solgt sin bil og lånt penge af venner for at betale for referencens rejse, og at referencen blandt andet var udrejst sammen med sin nevø, som var referencens herboende storebroders søn. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at referencen aktuelt boede sammen med sin herboende storebroder. På den baggrund **fandt Udlændingenævnet herudover**, at referencens storebroder måtte anses for reelt at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted, og at dette var sket med ansøgernes accept. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at der til støtte for klagen var henvist til FN's Børnekonventions artikel 3, og at referencen var mindreårig, da han endnu ikke var fyldt 18 år. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgerne skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgernes ansøgninger om familiesammenføring med referencen, at de ikke led af alvorlige sygdomme eller handicaps, ligesom referencen ikke sås at have haft et særligt pasnings- eller plejeforhold i forhold til ansøgerne. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at referencen før sin udrejse havde arbejdet som møbelsnedker, og at han selvstændigt havde kunnet rejse uden ansøgernes ledsagelse sammen med andre mindreårige, samtidig med at han som den næstældste måtte anses for at have været pålagt et ansvar for sin mindreårige nevø, der var født i 2006. Den omstændighed, at ansøgerne efter referencens opfattelse sandsynligvis havde fået asyl i Danmark, såfremt de havde haft mu-

lighed for at flygte sammen med referencen, kunne ikke føre til et andet resultat, idet der kunne være tale om asylretlige forhold, som ikke kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2016/44.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til syv syriske statsborgere, der søgte om familiesammenføring med deres herboende søn / broder (referencen), der i august 2015 var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og at referencen ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end de sidste tre år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at selvom referencen var mindreårig og forud for sin udrejse af Syrien havde boet sammen med ansøgerne, fulgte det ikke af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse, samtidig med at referencen havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var udrejst af Syrien med sine forældres accept og på referencens eget initiativ, herunder at referencen var rejst sammen med sin storesøster og sine bedsteforældre til Danmark, hvor en del af referencens øvrige familiemedlemmer opholdt sig. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at referencen i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at hans fader (en af ansøgerne) havde lånt penge, således at referencen og dennes storesøster kunne blive sendt ud af Syrien med sine bedsteforældre. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at bedsteforældrene måtte anses for at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted i forbindelse med udrejsen fra Syrien, og at dette var sket med forældrenes accept. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen efter sin egen og sine bedsteforældres respektive indrejser i Danmark selv havde frasagt sig at bo sammen med sine bedsteforældre. På den baggrund kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at der til støtte for klagen var henvist til FN's Børnekonventions artikel 3, og at referencen var mindreårig. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgerne skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at referencen ikke var uden omsorgspersoner, idet referencens storesøster nu var myndig, og idet referencens bedsteforældre samt andre familiemedlemmer boede i Danmark og således kunne tage vare på referencen. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at referencen havde haft en alder og modenhed, der havde ført til, at han selv havde besluttet sig for at udrejse af Syrien, ligesom han aktuelt havde en alder, hvor han i det daglige ikke var afhængig af, at forældremyndighedsindehaveren eller en anden omsorgsperson bistod ham i det daglige. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at FN's Børnekonvention

ikke gav en videre ret til familiesammenføring end Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. **Udlændingenævnet henviste** i den forbindelse til FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre eller en anden med juridisk ansvar for barnet, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's Børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre eller personen med juridisk ansvar kan forblive sammen. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at referencen var udrejst af Syrien med sine bedsteforældre og storesøster med sine forældres accept, og at referencen selv havde oplyst til de danske myndigheder, at han ikke ønskede at bo sammen med sine bedsteforældre, men at han ønskede at bo i nærheden af sin fætter, der havde boet i Danmark i cirka syv år og gerne ville tage ansvar for referencen. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at ansøgerne led af angst og PTSD, samt at de ansøgende forældre led af henholdsvis en diskusprolaps og sukkersyge, nedsat bevægelighed samt en stofskiftesygdom. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det fremgik af ansøgernes ansøgningsskemaer om familiesammenføring med referencen, at de ikke led af alvorlige sygdomme eller handicaps, og uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgerne havde de anførte helbredsmæssige problemer, **fandt Udlændingenævnet samtidig**, at det kunne lægges til grund, at ansøgerne ikke havde været afhængige af referencens pasning og pleje forud for referencens udrejse af Syrien. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der ved de nævnte helbredsmæssige forhold ikke var tale om sådanne helbredsmæssige oplysninger, der i sig selv kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgernes hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2016/45.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til forældre, en voksen søster og to mindreårige søskende, som søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til en herboende mindreårig reference, født i 1999, som i juli 2015 var meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, og at hun ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end de sidste tre år. **Udlændingenævnet fandt således**, at uanset om referencen fortsat var mindreårig og forud for sin rejse havde boet sammen med ansøgerne, fulgte det ikke af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til

at beskytte familielivet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var udrejst som 15-årig med sine forældres accept, og at hun efter det oplyste således efter forældrenes vurdering havde en modenhed og selvstændighed til at kunne rejse alene. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at referencen var rejst mod Danmark, hvor hendes fætre boede, og at den sidste del af rejsen mod Danmark var foregået alene. **Udlændingenævnet henviste yderligere til**, at referencen havde en alder, hvor hun i det daglige ikke var afhængig af en forældremyndighedsindehaver eller anden omsorgsperson, og at hun ikke var uden familienetværk i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgernes personlige, herunder helbredsmaessige, forhold, der kunne begrunde en opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencens fader efter det oplyste havde hjerteproblemer, og at der til sagen var indsendt en lægeerklæring fra november 2014 vedrørende en person med et andet navn end referencens fader. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at uanset, om lægeerklæringen måtte vedrøre faderen, ændrede det ikke vurderingen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen i sin asylansøgning ikke havde fortalt om faderens helbred, og at det af ansøgningen om familiesammenføring fremgik, at faderen ikke led af alvorlig sygdom eller handicap, ligesom han arbejdede som embedsmand. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at faderen ikke havde været afhængig af referencens pasning og pleje, og at han havde forsørget referencen frem til hendes udrejse. Det forhold, at ansøgerne efter det oplyste befandt sig i Syrien, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der kunne være tale om asylretlige forhold, der ikke kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ligesom generelle sociale og økonomiske forhold ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. ÅB/2016/20.

3.1.3.1.3. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnets flertal omgjorde i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en afghansk statsborger.

Udlændingenævnets flertal fandt, at ansøgeren efter en helt konkret og individuel vurdering ikke på afgørelsestidspunktet burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde til, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter sin indrejse i Danmark havde etableret et familieliv med sin herboende datter, som flertallet lagde til grund involverede mere, end hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnets flertal fandt** det på den baggrund bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at meddele opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnets flertal lagde desuden vægt på**, at ansøgeren havde haft lovligt ophold i Danmark i perioden fra august 2011 til juli 2015, og det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren siden januar 2013 havde været registreret på den samme adresse som sin herboende datter. **Udlændingenævnet lagde herunder til grund**, at ansøgerens herboende datter havde draget omsorg for ansøgeren under hendes alvorlige sygdom, og at ansøgeren havde haft tilladelse til privat indkvartering hos sin herboende voksne datter i perioden fra maj 2012 til august 2012. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2016/20.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en pakistansk moder på 83 år, som i Danmark søgte om familiesammenføring med sin herboende søn.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en tilknytning mellem den herboende reference og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens søn i 1985 giftede sig og indrejste i Danmark for at bo med sin ægtefælle, med hvem han havde fået fem børn, og at han ikke siden 1985 sås at være udrejst af Danmark. Det forhold, at referencens ægtefælle i flere korterevarende perioder havde været udrejst til Pakistan for at passe ansøgeren, og at ansøgeren havde haft flere besøgsophold i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da der ikke herved forelå en tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, og idet ansøgeren ikke herved havde været en del af referencens husstand, ligesom hun selv havde egen bopæl i Pakistan. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at referencen og hans ægtefælle fortsat ville kunne forsørge ansøgeren, ligesom de fortsat kunne udøve familielivet

gennem besøgsophold, sådan som referencen og ansøgeren havde gjort det hidtil. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens døtre grundet ægteskab ikke kunne tage sig af ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt dog ikke**, at dette kunne føre til en ændret vurdering, da almindelig alderssvækkelse eller manglende familienetværk ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen, ligesom der ikke forelå oplysninger om, at referencen ikke fortsat ville kunne forsørge ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at referencen efter det oplyste alene havde forsørget ansøgeren under ansøgerens besøgsophold i Danmark, og referencens besøgsophold i Pakistan, hvorefter ansøgeren måtte formodes at have opretholdt sin egen husstand i øvrigt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var etableret et ganske særligt afhængigheds- eller tilknytningsforhold mellem referencen og ansøgeren, der kunne begrunde opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at et afslag på opholdstilladelse ikke ville stride mod hensynet til familiens enhed, og bemærkede i den forbindelse, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den europæiske traditionelle kernefamilie, og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtsskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i Danmark havde haft brækket hoften og fik personlig støtte fra pårørende, idet der ikke herved var tale om sygdom af så alvorlig karakter, at det kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren efter det oplyste havde nået et delvist selvstændigt funktionsniveau efter at være tilset af fysioterapeut, og at hun fortsat manglede genoptræning efter skaden. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, der kunne begrunde, at hun skulle gives opholdstilladelse, herunder efter Danmarks internationale forpligtelser og EMRK artikel 8. ÅB/2016/21.

3.1.3.2. Søkende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie.

Udlændingebekendtgørelsens § 21, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være søskende, bedsteforældre og forældres søskende. Hvis en biologisk forælder ikke har del i forældremyndigheden, vil en ansøgning fra et biologisk barn skulle afgøres efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

I tilfælde, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, *skal* der stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende reference opfylder en række krav.

Såfremt opholdstilladelse gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal den herboende reference påtage sig at forsørge ansøgeren, og den herboende reference må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv social politik eller efter integrationsloven, i tiden indtil den herboende reference meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 20.

Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at økonomisk hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse ikke er omfattet af kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv social politik eller efter integrationsloven.

Såfremt ansøgeren meddeles opholdstilladelse med henblik på ophold hos sin nærmeste familie i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der tillige stilles krav om, at den herboende reference råder over egen bolig af rimelig størrelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet fastsætter nærmere regler om, hvornår den herboende reference kan anses for at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 27.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en etiopisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Ansøgeren, der var født i 2004, søgte i september 2014 om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende broder, der var født i 1987. Den herboende broder var indrejst i Danmark i april 2014 og blev i juni 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgik af den herboende broders asylsag, at han havde oplyst, at hans moder, broder samt to børn på asylsamtalens tidspunkt opholdt sig i Etiopien, og at hans ægtefælle og øvrige søskende var døde. Det fremgik af ansøgerens ansøgningsskema, at han opholdt sig i en flygtningelejr i Kenya, at ansøgerens moder var forsvundet for længe siden, og at den herboende broder havde forsørget ham med cirka 300 dollars. I april 2015 blev den herboende broders to børn meddelt opholdstilladelse. Samtidig meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. Det var til klagen

oplyst, at den herboendes og ansøgerens moder en dag ikke vendte tilbage til hjemmet, hvorefter en nabo fandt den herboendes to børn og broderen, og herefter tog sig af børnene.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om særlige grunde til, at ansøgeren ikke ville kunne vedblive med at tage ophold i enten Kenya eller Etiopien. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens og den herboende broders moder havde været den primære omsorgsperson for ansøgeren, og at den herboende broder hverken før eller efter sin udrejse af Etiopien kunne anses for at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted. Den omstændighed, at den herboende broder efter det oplyste havde bidraget til ansøgerens forsørgelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering af, at ansøgerens primære omsorgsperson og forsørger havde været ansøgerens moder. **Udlændingenævnet fandt desuden** ikke at kunne lægge den herboende broders forklaring om ansøgerens og den herboende broders moders forhold til grund. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den herboende broder havde forklaret divergerende om sin moders forhold, idet han under asylsamtalen i maj 2014 med Udlændingestyrelsen havde forklaret, at hans børn og ansøgeren boede sammen med moderen i Etiopien, mens den herboende broder i ansøgningsskemaet i september 2014 havde oplyst, at moderen havde været forsvundet i lang tid. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det i ansøgningsskemaet var oplyst, at moderen efterlod ansøgeren i en flygtningelejr, mens den herboende broder i forbindelse med klagen havde oplyst, at moderen forsvandt i hjembyen, og at en nabo havde taget ansøgeren med til Kenya. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende broder havde fremlagt dokumentation for, at han angiveligt havde forsørget ansøgeren ved pengeoverførsler. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de angivelige pengeoverførsler ikke dokumenterede, at moderen var død, eller at ansøgeren var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg i Kenya eller Etiopien. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at naboen ikke længere kunne have ansøgeren boende hos sig, og at naboen ikke kunne tage ansøgeren med til Etiopien, idet økonomiske eller sociale forhold i en udlændings hjemland eller opholdssted ikke i sig selv kan føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. FAM/2016/17.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med herboende onkler/tanter kan nævnes:

3.1.4. Immigrationsafslag

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor der er tale om en udlænding, som er født i Danmark, og som tidligere har haft et langvarigt ophold her i landet, eller såfremt der foreligger væsentlige helbredsmæssige eller humanitære omstændig-

heder, der gør, at der bør meddeles opholdstilladelse her i landet, og hvor betingelsen for meddelelse af opholdstilladelse efter en anden bestemmelse i udlændingeloven ikke er opfyldt.

Dette afsnit omhandler situationer, hvor der ikke søges om opholdstilladelse til en herboende person med lovligt ophold, men hvor en udlænding søger om opholdstilladelse på eget, selvstændigt grundlag, således at der ikke henvises til vedkommendes familiemæssig tilknytning til Danmark. Der er typisk tale om situationer, hvor vedkommende enten har opholdt sig i Danmark i en længere periode uden nogensinde at have et egentligt opholdsgrundlag, eller fordi vedkommendes tidligere opholdstilladelse – for eksempel meddelt som en humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1 – ikke er blevet forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, og hvor ansøgerne ikke tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Kina, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren var i marts 2015 blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 4, idet ansøgerens herboende ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed. Udlændingestyrelsen havde i forbindelse med afslaget anmodet om yderligere helbredsoplysninger vedrørende ansøgeren, idet ansøgeren i sin ansøgning havde angivet, at hun var alvorligt syg af kræft, men Udlændingestyrelsen havde i december 2015 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren led af en sådan alvorlig sygdom eller et sådant alvorligt handicap, at dette kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle havde oplyst, at ansøgeren ikke længere var i behandling på hospitalet, idet ansøgerens sygdom ikke længere var livstruende eller behandlingskrævende. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens herboende ægtefælle havde oplyst, at ansøgeren ikke måtte flyve grundet tinnitus og væske i ørerne, da dette i sig selv ikke kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgerens herboende ægtefælle havde oplyst, at ansøgeren var udrejst af Danmark med fly til Kina. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle ikke havde fremlagt dokumentation for, at der forelå sådanne ganske særlige grunde, der gjorde, at ansøgeren ikke fortsat kunne opholde sig i sit hjemland Kina, hvor hun var født, opvokset og havde levet hele sit liv. **Endelig fandt Udlæn-**

dingenævnet, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren ikke havde et familienetværk i Kina, idet hendes familiemedlemmer var gået bort eller forsvundet, at hendes moder var senil og derfor blev passet, og at ansøgeren ikke kunne arbejde grundet sin sygdom, idet disse oplysninger ikke i sig selv kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2016/93.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Afghanistan, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren var i 2007 indrejst i Danmark og havde søgt asyl. Ansøgeren søgte herefter i 2009 asyl i Norge, og Danmark accepterede i medfør af Dublinforordningen at tilbagetage ansøgeren i 2009. I april 2011 blev ansøgeren meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1. I juni 2011 blev ansøgeren meddelt afslag på genoptagelse af sin ansøgning om humanitær opholdstilladelse, og Flygtningenævnet stadfæstede i oktober 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2011 om afslag på asyl. Ansøgeren blev i december 2013 meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindret, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. I december genoptog Flygtningenævnet asylsagen og stadfæstede derefter på ny Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2011. I maj 2015 indgav ansøgeren ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til Udlændingestyrelsen, som Udlændingestyrelsen i oktober 2015 meddelte afslag på.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var meddelt endeligt afslag på asyl, humanitær opholdstilladelse og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, og at ansøgeren ikke siden sin indrejse i Danmark i juli 2007 havde haft et opholdsgrundlag i Danmark og dermed ikke havde haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren ikke havde opholdt sig uafbrudt i Danmark siden juli 2007, idet han tillige havde opholdt sig i Norge, hvorfra han blev tilbageforhandlet via Dublinforordningen i oktober 2009. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede**, at uanset om ansøgeren måtte have opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af, at han havde gået i skole i Danmark, havde haft praktikophold på et autoværksted og havde haft tilhørsforhold til forskellige kirker og kirkelige organisationer, kunne dette i sig selv ikke medføre, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen, henset til at han dels havde opholdt sig i Danmark på processuelt ophold, dels havde været meldt udeblevet fra asylcentret, og i øvrigt ikke havde villet medvirke til udsendelse. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at der efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke generelt kunne meddeles opholdstilladelse til

en udlænding, som havde opholdt sig i Danmark uden opholdstilladelse i en længere periode. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren nu var 25 år og dermed myndig, og at han således havde en alder, hvor han kunne klare sig selv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at han ikke havde nogen tilknytning til Afghanistan, hvorfra han var udrejst som cirka 12-årig. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født i Afghanistan af afghanske forældre, at han var opvokset i Afghanistan, til han efter det oplyste var 12 år gammel, at han talte dari og dermed måtte antages at have en sådan tilknytning til Afghanistan, at han måtte kunne antages at kunne indgå i det afghanske samfund ved en tilbagevenden dertil. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at Flygtningenævnet havde behandlet forholdet om, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere forfølgelse som følge af, at han i Danmark var konverteret til kristendommen, og at Flygtningenævnet havde vurderet, at ansøgerens konversion til kristendommen ikke var reel, og at ansøgeren derfor ikke ville være i risiko for asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2016/22.

Udlændingenævnet har herudover haft anledning til at tage stilling til sager om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, hvor ansøgerne tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2016 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Filippinerne og dennes barn, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren var i januar 2012 blevet meddelt opholdstilladelse som au pair i Danmark og indrejste i Danmark i maj 2012. I november 2012 fik ansøgeren et barn. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering inddrog i november 2012 ansøgerens opholdstilladelse som au pair under henvisning til, at ansøgeren havde fået et barn. Afgørelsen fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration blev ikke påklaget til Udlændingenævnet. I oktober 2014 indgav ansøgeren på vegne af sig selv og sit barn en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark til Udlændingestyrelsen og oplyste i den forbindelse, at både hun og barnet led af tuberkulose. I januar 2015 meddelte Udlændinge- og Integrationsministeriet ansøgeren afslag på humanitær opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i februar 2016 afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og dennes barn ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at karakteren og længden af ansøgerens og ansøgerens barns ophold i Danmark ikke udgjorde sådanne gan-

ske særlige grunde, at der burde meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgerens tidligere opholdstilladelse i Danmark blev inddraget i november 2012, i hvilken forbindelse ansøgeren og ansøgerens barn blev pålagt at udrejse af Danmark i januar 2013, at ansøgeren og ansøgerens barn efterfølgende havde opholdt sig ulovligt i Danmark, at ansøgerens barn aldrig havde haft en opholdstilladelse her i landet, og at ansøgeren og ansøgerens barn dermed ikke kunne have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens eller ansøgerens barns personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren og ansøgerens barn skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren efter det oplyste talte, læste og skrev dansk, at ansøgeren betragtede sin tidligere værtsfamilie som sin familie, at ansøgeren gik på museer, og så danske seværdigheder og havde danske venner. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren alene havde haft lovligt ophold i Danmark i cirka seks måneder fra sin indrejse i Danmark i maj 2012 til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse i november 2012, at ansøgeren ikke havde taget en uddannelse eller havde haft et arbejde i Danmark, ligesom ansøgeren ikke havde familie i Danmark udover sit barn og sin ægtefælle, som ansøgeren havde indgået ægteskab med i februar 2016. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og ansøgerens barn tidligere havde været diagnosticeret med tuberkulose, og at både ansøgeren og ansøgerens barn ifølge de seneste lægelige oplysninger havde hostet med blodintegreret sputum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens barn havde modtaget medicinsk behandling for tuberkulose, at ansøgeren og ansøgerens barn betragtedes som helbredt, og at hverken ansøgeren eller ansøgerens barn efter det oplyste på ny var blevet diagnosticeret med tuberkulose på trods af, at ansøgeren havde været under udredning for hoste og blodintegreret sputum siden efteråret 2015. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren var diagnosticeret med insulinkrævende diabetes, at ansøgeren var ordineret to forskellige medicinske præparater til behandling af diabetes, og at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren ikke ville have råd til at betale for sine og sit barns medicinske og lægelige udgifter i Filippinerne, idet sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det hverken kunne udledes af national praksis eller af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Børnekonvention, at et barn, som var født og havde opholdt sig et andet land i cirka tre og et halvt år uden opholdstilladelse, havde et selvstændigt afledt krav på baggrund af egne forhold, og at barnets forælder som følge deraf også skulle meddeles opholdstilladelse. Dette gjaldt, uanset om der måtte have været umiddelbare dårlige økonomiske og sociale vilkår i barnets og dets forælders hjemland. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at ansøgerens barn – henset til dets alder og længden af dets ophold her i landet – ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til Danmark, at det måtte anses for uforholdsmæssigt at henvise barnet til at bo sammen med ansøgeren i Filippinerne. **Udlændingenævnet fandt supplerende**, at

det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens barn var født i Danmark og havde boet sine første tre og et halvt år her i landet, at hun gik i vuggestue, talte dansk, og havde danske venner. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Udlændingenævnet finder, at børns formative år som udgangspunkt først antages at have sin begyndelse ved barnets skolealder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. No. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderedes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag havde været fra barnets syvende leveår til det femtende leveår. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at der efter praksis som udgangspunkt ville kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af herboende børns forhold, hvis barnet havde haft seks til syv års sammenhængende fast, lovligt ophold i Danmark, og barnet vedvarende havde gået i danske institutioner. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der ikke under henvisning til denne praksis eller de konkrete omstændigheder i sagen, herunder i forhold til ansøgerens barns alder og barnets tilknytning til ansøgeren, var grundlag for at meddele opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt** det derfor ikke stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren og ansøgerens barn til at tage ophold i hjemlandet. **Udlændingenævnet henviste endvidere** til FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet FN's børnekonventions artikel 9, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** – henset til at ansøgeren og ansøgerens barn kunne opholde sig sammen i eget hjemland – at der ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end ansøgerens barns statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for barnet, herunder at der kunne udledes en selvstændig immigrationsret for ansøgerens barn til at kunne få bedre levevilkår i et andet land uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens barn ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnets tarv, og at ansøgeren dernæst som konsekvens heraf tillige burde meddeles opholdstilladelse for at undgå adskillelsen af barn og forældre. **Udlændingenævnet fandt heller ikke**, at det kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at forholdet til ansøgerens barns fader var kompliceret, men at ansøgeren håbede på en bedring i løbet af de kommende år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke fremgik af Det Centrale Personregister, hvem der var fader til ansøgerens barn, og at der ikke var oplysninger i sagen om, at ansøgerens barns fader i øvrigt havde samvær med ansøgerens barn. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at hun så sig nødsaget til at efterlade sit barn, såfremt ansøgeren blev tvunget til at tage ophold i Filippinerne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var ansøgerens barns primære omsorgsperson og som sådan ansvarlig for barnets velfærd. **Udlændingenævnet**

fandt endelig, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren var blevet gift i Danmark, og at ansøgeren var gravid med sin ægtefælle, idet ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde indgået ægteskabet på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde et opholdsgrundlag i Danmark og således ikke havde kunnet påregne at kunne udøve familielivet sammen i Danmark. ÅB/2016/23.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Peru efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren havde tidligere haft opholdstilladelse som au pair og studerende samt humanitær opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke var sådanne ganske særlige grunde, som talte for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** længden og karakteren af ansøgerens ophold i Danmark, herunder at ansøgeren havde været au-pair i Danmark i perioden fra november 2000 til december 2002, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse som studerende fra januar 2003 til december 2003, at ansøgeren igennem flere år havde haft processuelt ophold forud for meddelelse af humanitær opholdstilladelse i april 2012, og at ansøgeren havde forsøgt efter evne at integrere sig og havde fået stærkere tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 2, at ansøgeren i marts 2015 havde gennemført social- og sundhedshjælperuddannelsen, at ansøgeren siden maj 2015 havde været ansat i en tidsbegrænset stilling som social- og sundhedsassistent i en kommune, og at ansøgeren i august 2016 havde fået tilbudt fastansættelse i kommunen fra oktober 2016, **hvorfor Udlændingenævnet fandt**, at betingelserne for meddelelse af en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1 var opfyldt. FAM/2016/100.

3.2. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder greencardordningen (ophævet pr. 10. juni 2016, jf. lov nr. 612 af 8. juni 2016) og beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.2.1. og 3.2.2., samt hvis ansøgeren besidder særlige individuelle kvalifikationer, jf. afsnit 3.2.3.

3.2.1. Greencard

Greencardordningen blev ophævet ved lov nr. 612 af 8. juni 2016, som trådte i kraft den 10. juni 2016. Da loven ikke finder anvendelse for ansøgninger indgivet før den 10. juni 2016, har Udlændingenævnet i 2016 fortsat afgjort sager vedrørende greencardordningen.

Den følgende beskrivelse vedrører derfor de dagældende regler om greencardordningen.

Formålet med den dagældende greencardordning var at give udlændinge med særlige kvalifikationer, som var efterspurgt af danske arbejdsgivere, lettere adgang til at søge beskæftigelse i Danmark.

Ifølge udlændingelovens tidligere gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1, kunne der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der på baggrund af et af udlændinge- og integrationsministeren fastsat pointsystem mindst havde opnået et bestemt antal point (greencardordningen). Ansøgeren skulle opnå mindst 100 point.

Et greencard gav en udlænding ret til at opholde sig her i landet med henblik på at søge og tage et hvilket som helst arbejde. Et greencard fritog udlændingen for krav om en særskilt arbejdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens tidligere gældende § 24, stk. 1, nr. 8, men gav ikke udlændingen mulighed for at drive selvstændig virksomhed i Danmark.

Forud for ophævelsen af greencardordningen blev ordningen ændret ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015. Udlændingenævnet har i 2016 hovedsageligt truffet afgørelser efter disse regler. Der henvises til afsnit 3.2.1.1.

3.2.1.1. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen for ansøgninger indgivet efter den 1. januar 2015 og til og med den 9. juni 2016

Det var en betingelse for at få opholdstilladelse i medfør af greencardordningen, at ansøgeren

- opnåede mindst 100 point efter pointsystemet,
- kunne dokumentere at være i stand til at forsørge sig selv det første år i Danmark, jf. udlændingelovens tidligere gældende § 9 a, stk. 3, 1. pkt.,
- under sit ophold i Danmark ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens tidligere gældende § 9 a, stk. 3, 2. pkt.,
- havde oppebåret en lønindkomst på minimum 50.000 kr. her i landet 1 år efter udstedelsen af opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens tidligere gældende § 9 a, stk. 3, 4. pkt.,
- ikke modtog dagpenge på dimittendvilkår efter § 54 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. udlændingelovens tidligere gældende § 9 a, stk. 3, 5. pkt., og

- tegnede en sygeforsikring, der dækkede for perioden, indtil ansøgeren selv fik ret til ydelser efter sundhedsloven, jf. udlændingebekendtgørelsens tidligere gældende § 22, stk. 5.

Det var endvidere en betingelse, at udlændingen ikke inden for de seneste fem år havde opholdt sig i Danmark på baggrund af en opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen. Udlændingen ansås for at have opholdt sig i Danmark, når udlændingen havde tilmeldt sig folkeregisteret.

Udlændingenævnet har i 2016 hovedsageligt haft anledning til at tage stilling til pointtildelingen.

Som eksempel på, at Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om selvforsørgelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en indisk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 3, 2. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt., jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 1, 1. pkt., om at kunne forsørge sig selv under sit første år i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller Udlændingenævnet, at hun rådede over indtægter eller midler, der svarede til kontanthjælpssatsen for enlige ikke-forsørgere over 30 år. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der til ansøgningen var vedlagt en udateret udskrift fra en bankkonto i en bank i Indien, som stod i ansøgerens og hendes faders navn. Da udskriften fra banken ikke stod i ansøgerens navn, og idet udskriften i øvrigt ikke sås at være dateret, kunne Udlændingenævnet ikke lægge denne udskrift til grund ved bedømmelsen af, om ansøgeren rådede over indtægter eller midler, der svarede til kontanthjælpssatsen for enlige ikke-forsørgere over 30 år, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgningen var vedlagt en udskrift fra en bankkonto i en anden indisk bank, som stod i ansøgerens faders navn, og som Udlændingenævnet på denne baggrund ikke kunne lægge til grund som dokumentation for, at ansøgeren rådede over indtægter eller midler, der svarede til kontanthjælpssatsen for enlige ikke-forsørgere over 30 år, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke var muligt at inddrage to ”confirmation of deposit” fra henholdsvis juni 2014 og januar 2015 i vurderingen af, hvor mange midler ansøgeren rådede over, idet en deponering efter Udlændingenævnets opfattelse indbefatter, at de deponerede midler er låste og ikke kan anvendes i den periode, hvori de er låste. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at deponeringen både var sket i ansøgerens og hendes faders navn. På den baggrund **fandt Udlændingenævnet ikke at kunne lægge til grund**, at ansøgeren – og kun ansøgeren alene – rådede over de midler, som var deponeret på kontoen, og ansøgeren kunne derfor ej

heller på baggrund af de to ”confirmation of deposit” opfyldte selvforsørgelseskravet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne gøre en forskel, at ”VFS’ Helpline” havde assisteret ansøgeren med ansøgningsprocessen og flere gange havde bekræftet, at ansøgerens økonomiske forhold opfyldte selvforsørgelseskravet, selvom nogle af ansøgerens midler stod i ansøgerens faders navn. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i marts 2015 af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering udtrykkeligt var blevet gjort opmærksom på, at dokumentation for de midler, som hun rådede over, kun kunne være en udskrift fra en bankkonto i hendes eget navn, hvoraf blandt andet udstedelsesdatoen tydeligt skulle fremgå. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret selvforsørgelse ved at fremsende lønsedler fra september 2014, oktober 2014 og december 2014, idet det følger af fast praksis, at lønindtægter fra Danmark svarende til 2015-satsen for enlige forsørgere kan udgøre dokumentation for en greencardansøgers selvforsørgelse, men at ansøgerens lønindtægter hidrørte fra Indien og var fra 2014. ERH/2016/10.

3.2.1.1.1. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier

I bekendtgørelse om greencardordningens pointsystem, jf. bekendtgørelse nr. 1549 af 23. december 2014, var der fastsat regler om greencardordningens pointsystem. Pointsystemet er gengivet skematisk i bekendtgørelsens bilag 1. Greencardbekendtgørelsen er bilag 4 til nærværende årsberetning.

Der tildeltes point og bonuspoint efter tre kriterier: ansøgerens uddannelse, sprogfærdigheder og tilpasningsevne. I afsnit 3.2.1.1.1.1. til 3.2.1.1.1.4. gennemgås de enkelte relevante kriterier.

3.2.1.1.1.1. Uddannelse

Ansøgeren kunne – uanset antallet af uddannelser – kun opnå point for sit højeste uddannelsesniveau, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 1. Der kunne alene tildeles point for det uddannelsesniveau, som ansøgerens uddannelse svarer til efter danske forhold. Dette skyldes, at akademiske uddannelsers niveau kan variere fra land til land, selv om de benævnes identisk.

Ansøgeren opnåede følgende point for uddannelse:

- Bachelorgrad/Afsluttet mellemlang videregående uddannelse: 30 point
- Bachelorgrad efterfulgt af en etårig masteruddannelse: 50 point
- Kandidatgrad: 60 point
- Ph.d.: 80 point

Der blev udelukkende givet point for afsluttede og offentligt anerkendte uddannelser. Der blev således ikke givet point for kurser. Det var endvidere en betingelse, at der forelå et endeligt eksamensbevis.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en iransk statsborger efter green-cardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, om at have opnået mindst 100 point. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren højst kunne opnå i alt 80 point, idet han opnåede 30 point for uddannelsesniveau, 30 point for uddannelsesretning omfattet af positivlisten og 20 point for sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet lagde vedrørende uddannelse vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet ansøgerens bacheloruddannelse til i niveau at svare til en dansk diplomingeniør/professionsbacheloruddannelse i ingeniørvirksomhed – bygning, og ansøgerens masteruddannelse til i niveau at svare til en dansk kandidatuddannelse inden for det teknisk videnskabelige område. Styrelsen for Videregående Uddannelser tog forbehold for vurderingen af ansøgerens masteruddannelse, da der alene forelå et midlertidigt eksamensbevis for uddannelsen. Det forhold, at ansøgeren fremsendte en erklæring fra universitetet om, at ansøgeren havde gennemført alle de nødvendige credits for at bestå masteruddannelsen, samt at det fremsendte dokument var ansøgerens endelige diplom, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering**, da Styrelsen for Videregående Uddannelser fastholdt forbeholdet, idet erklæringen fra universitetet ikke stemte overens med styrelsens øvrige erfaringer med det pågældende universitet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren alene kunne tildeles point for bacheloruddannelsen og således alene opnåede 30 point for uddannelsesniveau. Det forhold, at ansøgeren havde gennemført 32 credits under uddannelsen og kunne læse videre til Ph.d. på baggrund af uddannelsen, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering**, da det følger af Udlændingenævnets faste praksis, at der skal fremlægges et endeligt eksamensbevis, før der kan tildeles point for uddannelsen. ÅB/2016/24.

Akademiske uddannelsers niveau kan variere fra land til land, og Styrelsen for International Rekruttering og Integration vurderede, om det var nødvendigt at få ansøgerens uddannelsesniveau vurderet af Styrelsen for Videregående Uddannelser (Styrelsen for Videregående Uddannelser har pr. 1. januar 2017 skiftet navn til Styrelsen for Forskning og Uddannelse). I sager, hvor ansøgeren – uanset om ansøgeren opnåede det maksimale antal point for sin uddannelse – ikke kunne opnå mindst 100 point efter greencardordningen, kunne Styrelsen for International Rekruttering og Integration behandle sagen uden at høre Styrelsen for Videregående Uddannelser, idet det højeste antal point alene baseret på uddannelsens titel blev lagt til grund med forbehold for den manglende vurdering.

Oplysninger om uddannelsesniveau kunne endvidere bero på landehåndbogen udarbejdet af Styrelsen for Videregående Uddannelser.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til brugen af landehåndbogen, henvises til afgørelse ÅB/2015/46 i Udlændingenævnets årsberetning fra 2015, afsnit 3.2.1.3.1.1.

3.2.1.1.2. Bonuspoint for uddannelse

Der blev givet 30 bonuspoint for en uddannelse inden for et område, hvor der i Danmark var mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 2.

Vurderingen af, om ansøgeren kunne opnå bonuspoint for sin uddannelsesretning foretages i forhold til positivlisten. Positivlisten udarbejdes administrativt på baggrund af de Regionale Arbejdsmarkedsråds overvågning af arbejdsmarkedet (arbejdsmarkedsbalancemodellen). Det er Styrelsen for International Rekruttering og Integration, der udarbejder listen. Listen revideres to gange om året – den 1. januar og den 1. juli – og offentliggøres på udlændingemyndighedernes hjemmeside: www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/arbejde/positivlisten/positivlisten-samlet-oversigt.htm.

Ansøgeren kunne opnå bonuspoint for en uddannelsesretning, uanset at det ikke var ansøgerens højeste uddannelsesniveau.

Ansøgeren kunne opnå bonuspoint for sin uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgerens stillingsbetegnelse var omfattet af den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet eller de efterfølgende gældende positivlister.

For at opnå bonuspoint for uddannelsesretning skulle ansøgerens uddannelse åbenbart lægge op til de stillingsbetegnelser, der var anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller en efterfølgende positivliste.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en pakistansk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, om at have opnået mindst 100 point. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at

ansøgeren højst kunne opnå i alt 80 point, idet han højst ville kunne opnå 60 point for uddannelsesniveau og 20 point for sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet fandt** ikke anledning til at anmode Styrelsen for Videregående Uddannelser om at foretage en vurdering af ansøgerens uddannelsesniveau henset til, at ansøgeren højst ville kunne tildeles 60 point for hans samlede uddannelsesniveau, idet der efter greencardordningen højst kunne tildeles 60 point for en kandidatgrad. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten på baggrund af stillingsbetegnelsen farmakolog. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens uddannelser Bachelor of Science in Bioinformatics og Master of Philosophy in Molecular Biology begge var meget brede uddannelser, der ikke åbenbart lagde op til de konkrete stillingsbetegnelser, der var anført på den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet eller efterfølgende gældende positivlister. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejds erfaring omfattet af positivlisten. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen i januar 2016, hvorfor det var reglerne i bekendtgørelse nr. 1549 af 23. december 2014 om greencardordningens pointsystem, der var gældende, og at der ikke kunne tildeles point for arbejds erfaring ifølge bekendtgørelse nr. 1549 af 23. december 2014. ÅB/2016/25.

For at opnå bonuspoint for uddannelse inden for et område, hvor der var mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, var det som udgangspunkt ikke en betingelse, at der var tale om en relevant uddannelse. For en nærmere gennemgang heraf henvises til afgørelse ÅB/2015/40 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.2.1.2.1.1.

Som eksempel herpå kan følgende afgørelse fra 2016 endvidere nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en iransk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens samlede uddannelsesniveau på baggrund af hans Bachelor of Commerce fra University of Pune, Indien, samt Master of International Business fra Bangalore University, Indien, i niveau vurderedes at svare til en dansk bacheloruddannelse plus et år af en dansk kandidatuddannelse i erhvervsøkonomi. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at stillingsbetegnelsen ”erhvervsøkonom” den 1. juli 2016 blev omfattet af positivlisten, og at Styrelsen for Videregående Uddannelser vurderede, at ansøgerens uddannelse Master of International Business fra Bangalore University, Indien, i niveau svarede til en dansk bacheloruddannelse plus et år af en dansk kandidatuddannelse i erhvervsøkonomi. **På den baggrund**

fandt Udlændingenævnet, at ansøgeren kunne tildeles 30 bonus point for uddannelsesretning omfattet af positivlisten via stillingsbetegnelsen ”erhvervsøkonom”. ÅB/2016/26.

Udgangspunktet om, at det ikke var en betingelse, at der var tale om en relevant uddannelse for at opnå bonuspoint for uddannelse, gjaldt ikke for alle uddannelser. Det følger således af udlændingemyndighedernes praksis, at der inden for ingeniørområdet måtte kunne stilles krav om en relevant uddannelse, idet ingeniøruddannelserne ansås for at være meget brede.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en iransk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, om at have opnået mindst 100 point. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren højst kunne opnå i alt 80 point, idet han opnåede 60 point for uddannelsesniveau samt 20 point for sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet lagde vedrørende uddannelse vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser vurderede, at ansøgerens uddannelse Bachelor’s Degree in Mining Engineering – Mine Exploration i niveau svarede til en dansk diplomingeniør/professionsbacheloruddannelse i ingeniørvirksomhed, og at ansøgerens uddannelse Master’s Degree in Petroleum Exploration Engineering i niveau svarede til en dansk kandidatuddannelse inden for det teknisk videnskabelige område – civilingeniør. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning. Vedrørende ansøgerens uddannelse Bachelor’s Degree in Mining Engineering – Mine Exploration, som Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet til i niveau at svare til en dansk diplomingeniør/professionsbacheloruddannelse i ingeniørvirksomhed, **fandt Udlændingenævnet desuden**, at uddannelsen ikke åbenbart lagde op til de konkrete stillingsbetegnelser, der var anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller efterfølgende gældende positivlister. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser ikke havde anført en nærmere specialiseret retning for denne uddannelse. Angående ansøgerens uddannelse Master’s Degree in Petroleum Exploration Engineering **lagde Udlændingenævnet endvidere vægt på**, at det fremgår af greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 2, in fine, at der alene kan gives bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område, der er omfattet af positivlisten, når de bestemte uddannelseskraav knyttet til en konkret stillingsbetegnelse, der er omfattet af positivlisten, er opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at der krævedes en relevant professionsbachelor for at kunne bestride en stilling som energiingeniør, og at Styrelsen for Videregående Uddannelser

havde vurderet, at ansøgerens uddannelse Master's Degree in Petroleum Exploration Engineering i niveau svarede til en dansk kandidatuddannelse inden for det teknisk videnskabelige område – civilingeniør. Det forhold, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens uddannelse Bachelor's Degree in Mining Engineering – Mine Exploration i niveau svarede til en dansk diplomingeniør/professionsbacheloruddannelse i ingeniørvirksomhed, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da Styrelsen for Videregående Uddannelser ikke havde anført en nærmere specialiseret retning for denne uddannelse, og da det således måtte lægges til grund, at der ikke var tale om en professionsbachelor som energiingeniør. ÅB/2016/27.

Ansøgeren kunne alene tildeles bonuspoint for sin uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgeren opfyldte de bestemte uddannelseskrav knyttet til det job, som var omfattet af den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller en efterfølgende positivliste.

Såfremt ansøgeren besad en uddannelse inden for et erhverv, hvor der blev stillet krav om et uddannelsesniveau og en dansk autorisation, kunne ansøgeren ikke tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgeren ikke havde opnået en dansk autorisation eller en offentlig dansk godkendelse.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en iransk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, om at have opnået mindst 100 point. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren højst kunne opnå i alt 80 point, idet han opnåede 60 point for uddannelsesniveau samt 20 point for sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet lagde vedrørende uddannelse vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens uddannelse Doctor of Pharmacy fra Tabriz University of Medical Sciences i Iran i niveau svarede til en dansk kandidatuddannelse i farmaci. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område, der er omfattet af positivlisten, på baggrund af stillingsbetegnelsen farmaceut. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgår af greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 2, in fine, at der alene kan gives bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område, der er omfattet af positivlisten, når de bestemte uddannelseskrav knyttet til en konkret stillingsbetegnelse, der er omfattet af positivlisten, er opfyldt. **Udlændingenævnet**

lagde herefter vægt på, at der krævedes en kandidatgrad samt dansk offentlig godkendelse for at kunne bestride en stilling som farmaceut, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens uddannelse i niveau svarede til en dansk kandidatuddannelse i farmaci, men at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at han havde opnået dansk offentlig godkendelse. Det forhold, at ansøgeren havde fremsendt et svar fra Lægemiddelstyrelsen til ansøgeren vedrørende autorisation som farmaceut, hvoraf det fremgik, at farmaceuter i Danmark ikke er autoriserede, og at man således kan arbejde som farmaceut i Danmark uden autorisation, såfremt arbejdsstedet ikke er et dansk apotek eller et hospitalsapotek, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. Det kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at Sundheds- og Ældreministeriet over for Udlændingenævnet havde oplyst, at der ikke krævedes autorisation for at nedsætte sig som farmaceut i Danmark, men at der i visse tilfælde krævedes en godkendelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af positivlisterne fra juli 2015 og januar 2016, at man for at opnå point for uddannelsesretning inden for et område omfattet af positivlisten for stillingen farmaceut skulle have opnået dansk offentlig godkendelse. Udlændingenævnet vurderede endvidere, om ansøgeren ville kunne opnå bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område omfattet af positivlisten på baggrund af stillingen farmakolog. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten på baggrund af stillingen farmakolog. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens uddannelse Doctor of Pharmacy fra Tabriz University of Medical Sciences i niveau svarede til en dansk kandidatuddannelse i farmaci, hvorfor den ikke åbenbart lagde op til den konkrete stillingsbetegnelse farmakolog, der var anført på den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet eller efterfølgende gældende positivlister. ÅB/2016/28.

3.2.1.1.1.3. Sprog

Ansøgeren kunne opnå point for sine sprogfærdigheder i enten dansk, svensk eller norsk. Der blev endvidere givet point for sprogfærdigheder i enten engelsk eller tysk, jf. greencardbekendtgørelsens § 3. Der blev givet point for udlændingens sprogfærdigheder på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, jf. greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 1, 1. pkt.

Ansøgeren kunne alene tildeles point for et af de skandinaviske sprog, og kun for enten engelsk eller tysk.

Ansøgeren tildelte følgende point for sprogfærdigheder:

- 5 point for Prøve i Dansk 1 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 1)
- 10 point for Prøve i Dansk 2 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 2)
- 20 point for Prøve i Dansk 3 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 3)

- 40 point for Studieprøven eller prøve på højere niveau (eller prøve i svensk/norsk svarende til Studieprøven eller prøve på højere niveau)
- 20 point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 3
- 40 point for prøve i engelsk eller tysk svarende til Studieprøven

Ansøgeren kunne maksimalt tildeles 40 point for sprogfærdigheder.

I greencardbekendtgørelsen var det bestemt, hvilke sprogprøver der dannede grundlag for point. Ansøgeren kunne alene opnå point for godkendte og verificerbare sprogprøver.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en indisk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, om at have opnået mindst 100 point. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren højst ville kunne opnå i alt 95 point, idet han højst kunne opnå 60 point for uddannelsesniveau, højst 30 bonuspoint for uddannelsesretning og højst 5 point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for engelske sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sagens behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke havde fremsendt dokumentation for bestået sprogprøve. Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med klagen havde fremsendt kopi af sin IELTS test gennemført primo marts 2016 med testresultat 5.5, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 1, at der gives point for sprogfærdigheder på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at den fremsendte sprogprøve fra primo marts 2016 ikke kunne medtages i vurderingen af sagen, da Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde truffet afgørelse ultimo februar 2016. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for engelske sprogfærdigheder på baggrund af certificate fra ultimo november 2011 fra City and Guilds, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde gennemført City and Guilds Level 1 in ESOL International Spoken (Communicator B2), eller for certificate fra ultimo november 2011 fra City and Guilds, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde gennemført City and Guilds Level 1 in ESOL International (reading, writing, and listening) (Communicator B2). Det fremgår af greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 2, at der alene gives point for sprogprøver, der figurerer på den liste, der er offentliggjort af Association of Language Testers in Europe (ALTE) eller efter de i bilag 2 optrykte sprogprøver. **Udlændingenævnet lagde**

herved vægt på, at sprogprøverne City and Guilds Level 1 in ESOL International Spoken (Communicator B2) og City and Guilds Level 1 in ESOL International (reading, writing, and listening) (Communicator B2) ikke figurerede på den liste, der var offentliggjort af Association of Language Testers in Europe (ALTE), eller af bilag 2 til greencardbekendtgørelsen, hvorfor ansøgeren ikke kunne tildeles point for sprog for disse prøver. ÅB/2016/29.

Ansøgeren kunne alene opnå point for sprogprøver, der på ansøgningstidspunkt var nyere end to år, jf. greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 4.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en pakistansk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, om at have opnået mindst 100 point. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren højst ville kunne opnå i alt 65 point, idet han højst kunne opnå 50 point for uddannelsesniveau, 10 point for svenske sprogfærdigheder og 5 point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for engelske sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at han på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse havde aflagt en verificerbar sprogprøve i engelsk. Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen havde vedlagt en IELTS test fra primo august 2007 med en samlet score på 5.0, og at han i forbindelse med klagen fremsendte en IELTS test fra medio august 2015 med en samlet score på 5.5, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det alene var sprogtests, som var mindre end to år gamle på ansøgningstidspunktet, der kunne medregnes i vurderingen. Ansøgerens sprogtest fra primo august 2007 var ældre end to år på ansøgningstidspunktet, hvorfor den ikke kunne medregnes. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at sprogprøver aflagt senere end Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse ikke kunne indgå i vurderingen, jf. modsætningsvist greencardbekendtgørelsens § 3, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at den fremsendte test fra medio august 2015 var taget efter styrelsens afgørelsestidspunkt, hvorfor den ikke kunne medregnes. Det forhold, at ansøgerens uddannelse ved Högskolan Dalarna var gennemført på engelsk, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det alene var verificerbare sprogtests, som var mindre end to år gamle på ansøgningstidspunktet, der kunne medregnes ved vurderingen. **Udlændingenævnet fandt således på den baggrund endelig**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for engelske sprogfærdigheder. ÅB/2016/30.

3.2.1.1.1.4. Tilpasningsevne

Ansøgeren kunne opnå point for tilpasningsevne, såfremt ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse havde haft lovligt ophold og afsluttet en videregående uddannelse med eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz eller havde haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz, jf. greencardbekendtgørelsens § 4.

Ansøgeren opnåede 5 point, såfremt vedkommende havde gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, hvorimod ansøgeren opnåede 10 point, såfremt vedkommende havde gennemført mindst tre års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz.

Der kunne alene tildeles point for tilpasningsevne for afsluttede uddannelser. Ansøgeren skulle således have afsluttet et studieår med en eksamen. Det var ikke i den forbindelse et krav, at ansøgeren – såfremt studieåret var en del af en længere uddannelse – havde afsluttet hele uddannelsen.

Ansøgeren opnåede 5 point, såfremt vedkommende havde haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst et sammenhængende år, hvorimod ansøgeren opnåede 10 point, såfremt vedkommende havde haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst to sammenhængende år.

For at opnå point for tilpasningsevne på baggrund af beskæftigelse eller videregående uddannelse skulle der være tale om lovligt ophold. Efter praksis skulle der endvidere være tale om beskæftigelse af et væsentligt omfang.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en pakistansk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, om at have opnået mindst 100 point. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren højst kunne opnå i alt 95 point, idet han opnåede 50 point for uddannelsesniveau, 40 point for sprogfærdigheder og 5 point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles yderligere point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet lagde her-**

ved vægt på, at uanset om ansøgeren måtte have arbejdet for en konkret virksomhed A i Storbritannien før ultimo januar 2009, havde han ikke fremlagt dokumentation for, at denne beskæftigelse både var lovlig og af væsentlig omfang. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde fremlagt sit "Limited Leave to Remain" gyldig fra medio december 2007 til ultimo december 2008, og at han ikke havde dokumenteret ret til beskæftigelse, jf. påtegningen på tilladelsen om at arbejde skulle være "authorised by the Secretary of State". **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering primo juni 2015 udtrykkelig havde anmodet ansøgeren om at fremsende dokumentation for ret til at bo og arbejde fuldtid under hele hans ansættelse hos virksomheden, og at ansøgeren i den forbindelse ikke havde oplyst, at han også havde været tilknyttet virksomheden forud for ultimo januar 2009, jf. udlændingelovens § 40. Det forhold, at ansøgeren selv i ansøgningsskemaet havde oplyst, at han havde arbejdet 39 timer om ugen for virksomheden fra 2008 til 2010, kunne af ovenstående grunde ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet kunne således alene lægge til grund**, at ansøgeren havde haft ret til fuldtidsbeskæftigelse fra ultimo januar 2009, da ansøgeren blev tildelt opholds- og arbejdstilladelse med henblik på "post study work" gyldig fra ultimo januar 2009 til ultimo januar 2011. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der skulle være tale om beskæftigelse af væsentligt omfang. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at ansøgeren havde dokumenteret dette. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke – trods partshøringen fra Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering primo juni 2015 – havde fremlagt dokumentation fra virksomheden, hvoraf ansøgerens timeantal fremgik, ligesom ansøgeren heller ikke havde fremlagt dokumentation fra Coventry University på, hvordan ansøgeren kunne læse og arbejde fuldtid i perioden fra august 2009 til november 2010, hvor han afsluttede sin Master of Business Administration fra Coventry University. Det forhold, at ansøgeren selv havde oplyst om, hvordan han kunne læse og arbejde samtidig, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da dette ikke var dokumentation, som Udlændingenævnet kunne lægge til grund ved vurderingen af, om det ansøgte kunne imødekommes. Endelig kunne det forhold, at ansøgeren i forbindelse med sin klage havde forklaret, at han var ansat i virksomhed B og outsourcet til virksomhed C, at han efter ca. seks måneders vikaransættelse var blevet ansat direkte af virksomhed C ultimo januar 2009, og at han havde indsendt en skatteerklæring fra Storbritannien, hvoraf det fremgik, at han var ophørt med at arbejde for virksomhed B primo februar 2009, og at han havde oppebåret 12.089,88 £ i ansættelsesforholdet, ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren fortsat ikke herved havde dokumenteret, at der var tale om lovlig beskæftigelse af væsentligt omfang forud for ultimo januar 2009. Udlændingenævnet kunne derfor kun tildele ansøgeren 5 point for at have gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i Storbritannien og ingen point for tilpasningsevne på baggrund af hans beskæftigelse i Storbritannien, da han ikke havde dokumenteret, at han lovligt havde arbejdet i væsentligt omfang i mindst to sammenhængende år. ÅB/2016/31.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2016 en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en indisk statsborger efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på afgørelsestidspunktet burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde opnået mindst 100 point, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren – ud over 50 point for uddannelse samt 40 point for engelske sprogfærdigheder, som styrelsen havde tildelt ham, og hvilket Udlændingenævnet kunne tiltræde – burde tildeles yderligere 10 point for tilpasningsevne på baggrund af hans beskæftigelse i Storbritannien i perioden fra medio maj 2011 til ultimo maj 2013. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde fremlagt dokumentation for, at han i perioden fra primo marts 2010 til primo juni 2011 havde lovligt ophold i Storbritannien med henblik på at studere (Visa Tier 4), at ansøgeren ultimo februar 2011 havde færdiggjort sin uddannelse Master of Business Administration fra Anglia Ruskin University, Storbritannien, hvorefter han havde opnået ret til at udføre fuldtidsbeskæftigelse, samt at han i perioden fra primo juni 2011 til primo juni 2013 havde lovligt ophold i Storbritannien med henblik på at arbejde, efter at han havde færdiggjort sin uddannelse (Post Study Leave to remain). **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af et brev fra primo maj 2011 fra virksomhed A, at ansøgerens ansættelse hos virksomheden pr. medio maj 2011 var blevet ændret til en ugentlig arbejdstid på 42,5 timer, og at det fremgik af en udskrift fra HM Revenue and Customs, at ansøgerens ansættelse hos virksomhed A var ophørt ultimo marts 2012. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgik af opsigelsesbrev fra medio marts 2012 fra virksomhed A, at ansøgerens sidste arbejdsdag var ultimo marts 2012, at det fulgte af ”Notice of extension of period of administration” fra primo september 2015, at en revisionsvirksomhed var administrator for virksomheden, og at revisionsvirksomheden ved e-mail fra ultimo oktober 2015 til ansøgeren havde bekræftet hans ansættelse i perioden fra medio november 2010 til ultimo marts 2012. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det fremgik af brev fra primo november 2015 fra virksomhed B, at ansøgeren havde været beskæftiget som Tariff Assistant hos virksomheden i perioden fra ultimo marts 2012 til ultimo maj 2013 med en ugentlig arbejdstid på 48 timer, at det fremgik af en udskrift fra HM Revenue and Customs, at ansøgerens ansættelse hos virksomhed C var ophørt ultimo maj 2013, og at ansøgeren havde fremsendt breve fra virksomhed C til ham selv vedrørende ændringer i hans ansættelsesforhold i perioden fra ultimo juni 2012 til medio marts 2013. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på**, at det fremgik af virksomhed B’s hjemmeside og af virksomhed C’s hjemmeside, at virksomhederne var forbundet, idet virksomhed C var et brand tilhørende virksomhed B. **Udlændingenævnet fandt endelig** efter en konkret vurdering på baggrund af ovenstående, at ansøgeren kunne anses for at have været i beskæftigelse af et væsentligt omfang i to sammenhængende år i Storbritannien hos henholdsvis virksomhed A og virksomhed C. ÅB/2016/32.

3.2.2. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af udlændinge- og integrationsministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen).

Ved lov nr. 661 af 8. juni 2016 blev reglerne vedrørende beløbsordningen ændret med virkning fra den 10. juni 2016. Det blev herefter en betingelse, at udlændingen har indgået aftale om eller er tilbudt ansættelse med en årlig aflønning på mindst 400.000 kr., og at beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten. Ved lov nr. 612 af 8. juni 2016 blev greencardordningen afskaffet med virkning fra den 10. juni 2016, hvilket blandt andet medførte, at bestemmelsen vedrørende beløbsordningen blev rykket fra udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. Udlændingenævnet har alene haft anledning til at forholde sig til sager forud for lovændringerne, hvorfor der i Udlændingenævnets henvisning til praksis henvises til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, hvor det var en betingelse, at udlændingen havde indgået aftale om eller var tilbudt ansættelse med en årlig aflønning på mindst 375.000 kr.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af beløbsordningen, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Japan. Det fremgik af ansættelseskontrakten, at ansøgeren var tilbudt ansættelse som sushi kok med en ugentlig arbejdstid på 45 timer eksklusiv frokostpause af en halv times varighed. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at overarbejde skulle betales med eventuelle bonusser tillagt den aftalte løn.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgerens løn- og ansættelsesvilkår efter ansættelseskontrakten ikke var sædvanlige efter danske forhold, idet ansøgeren var ansat til en ugentlig arbejdstid på 45 timer eksklusiv en halv times frokostpause dagligt, og at ansøgeren var forpligtet til at påtage sig overarbejde uden ekstra betaling, når det var aftalt med ansøgerens nærmeste overordnede, selvom arbejdstimer kunne afspadseres time for time på et nærmere aftalt tidspunkt. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der ikke var overensstemmelse mellem det anførte i ansøgningsskemaet og ansættelsesaftalen om

aflønning og overarbejde. Udlændingenævnet lagde ansættelseskontrakten til grund ved afgørelsen, men **Udlændingenævnet fandt**, at det heller ikke kunne anses for et sædvanligt lønvilkår, at overarbejde skulle betales med eventuelle bonusser tillagt den aftalte løn. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at sædvanlig arbejdstid i Danmark er 37 timer ugentligt, jf. også overenskomsten på området, og at dette var en betingelse, som skulle være opfyldt for, at udlændingen kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen. ÅB/2016/33.

Såfremt en udlænding under et tidligere ophold i Danmark med opholds- og arbejdstilladelse for samme arbejdsgiver ikke har opfyldt betingelserne for den daværende meddelte tilladelse – herunder har modtaget den aftalte løn – er der en vis formodning for, at udlændingen i et nyt ansættelsesforhold med samme arbejdsgiver ikke vil modtage den aftalte løn efter beløbsordningen. Det er ligeledes et krav for at få opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, at der er fremlagt en egentlig ansættelseskontrakt mellem ansøgeren og virksomheden med angivelse af ugentligt timeantal, opsigelsesvarsel, ferierettigheder og lønvilkår, underskrevet af både ansøgeren og virksomheden.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Ukraine, der havde arbejdet som sæsonarbejder for den samme arbejdsgiver siden 2005.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter beløbsordningen på baggrund af den tilbudte beskæftigelse som driftsleder hos en navngiven virksomhed. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse** efter en samlet vurdering af alle sagens omstændigheder grund til at antage, at ansøgerens tilbudte ansættelse som driftsleder hos virksomheden ikke opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, herunder kravet om at ansættelsen skulle indebære en årlig aflønning på mindst 375.000 kr. eller ved en ansættelse af kortere varighed end et år, en månedlig aflønning på brutto 31.250 kr. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i 2015 under sin ansættelse som driftsleder i samme virksomhed i to ud af i alt fire måneder havde fået en bruttoløn, der lå under 31.250 kr., selv om ansøgerens dagældende opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen var betinget heraf. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i 2015 blev ansat for perioden fra april til oktober, at der ifølge oplysningerne i indkomst ikke var indberettet løn for april, maj og oktober 2015, og at det var i strid med betingelserne for ansøgerens tidligere meddelte opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen at udbetale en forholdsmæssig løn på baggrund af aflyste arrangementer. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af ansøgerens engelsksprogede opholds- og arbejdstilla-

delse, at det var en betingelse for opholds- og arbejdstilladelsen, at den årlige løn på 375.000 kr. skulle opretholdes, herunder også i forbindelse med perioder med ferieafholdelse uden løn. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde inddraget forhold, der lå forud for ansøgerens meddelelse af hans første opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen i 2015, idet der ved udlændingemyndighedernes vurdering af, om en ansøgning kan imødekommes, skal foretages en samlet vurdering af, om det er sandsynligt, at arbejdsgiveren har viljen og evnen til at opfylde de oplyste løn- og ansættelsesvilkår. I vurderingen heraf kan indgå oplysninger om løn- og ansættelsesvilkår fra ansøgeren og arbejdsgiveren, ligesom lønoplysninger fra tidligere ansættelser hos samme arbejdsgiver kan sammenlignes med lønindkomster indberettet til eIndkomst. Ansøgeren havde således i perioden fra 2008 til 2014 i gennemsnit pr. måned fået udbetalt brutto mellem 5.971 kr. og 9.928 kr., uagtet at opholds- og arbejdstilladelserne var givet til henholdsvis overenskomstmæssig løn og 18.000/19.000 kr. pr. måned. Dette havde således ikke været tilstrækkeligt, selvom virksomheden derudover havde været forpligtet til også at afholde udgifter til forplejning, transport og logi. **Udlændingenævnet fandt således**, at forskellen mellem ansøgerens oplyste løn og ansøgerens reelle bruttoløn i de forudgående syv år indikerede, at det ikke var sandsynligt, at ansøgeren under en eventuel ny ansættelse ville modtage den bruttoløn, som var blevet oplyst i ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at ansøgeren frem til og med 2014 var ansat som tivolispecialist, og siden 2015 havde været ansat som driftsleder, herunder at ændringen i stillingsbetegnelsen skulle kunne medføre en lønstigning på 61 %, og at ansøgeren, siden hans lønvilkår havde været udlændingemyndighederne bekendt, i årene 2009 til 2014 havde skullet modtage en månedlig løn på mellem 18.000 og 19.000 kr. fra den samme arbejdsgiver. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren igennem mange år havde udført arbejde med at opsætte og drive forlystelser for den navngivne virksomhed, hvilket krævede betydelig erfaring og uddannelse for at minimere risiko for personskade, og at ansøgerens arbejdsopgaver således ikke fremstod væsentligt ændrede i forhold til de tidligere år. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der ikke var fremlagt en egentlig ansættelseskontrakt indgået mellem ansøgeren og den navngivne virksomhed med angivelse af ugentligt timetal, opsigelsesvarsel, ferierettigheder og lønvilkår, underskrevet af såvel ansøgeren som en repræsentant fra virksomheden, men at der alene var fremsendt et eksempel vedrørende en anden arbejdstager, hvis ansættelseskontrakt efter det oplyste var enslydende med ansøgerens. Dette var ifølge udlændingemyndighedernes praksis ikke tiltrækkelig dokumentation, jf. udlændingelovens § 40. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse tillige**, at de tidligere fremlagte ansættelsesbeviser fremstod som værende udfærdiget til lejligheden. ERH/2016/63.

Det er endvidere en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen har et gyldigt nationalitetspas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Som eksempel i relation til beløbsordningen kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Indien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var en betingelse for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, at udlændingen havde et gyldigt nationalitetspas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1, og at ansøgeren ikke havde kunnet fremlægge gyldigt nationalitetspas. ERH/2016/60.

Udlændingenævnet har i 2016 haft anledning til at tage stilling til en række sager vedrørende beløbsordningen, hvor det har været relevant at vurdere, hvorvidt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse måtte antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark – altså om der var tale om proforma.

For en nærmere gennemgang af beløbsordningen og problemstillingen vedrørende proforma henvises i øvrigt til afsnit 3.2.2. og 3.2.2.1. i Udlændingenævnets årsberetning fra 2013, samt afsnit 3.2.2. i Udlændingenævnets årsberetninger fra 2014 og 2015.

3.2.3. Særlige individuelle kvalifikationer

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. Ved lov nr. 612 af 8. juni 2016 blev greencardordningen afskaffet med virkning fra den 10. juni 2016, hvilket blandt andet medførte, at bestemmelsen vedrørende særlige individuelle kvalifikationer blev rykket fra udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6.

En udlænding med særlige individuelle kvalifikationer er karakteriseret ved at besidde egenskaber, som er så tæt knyttet til udlændingen som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det arbejde, som udlændingen er tilbudt. Det kan f.eks. være artister, herunder sangere, musikere og dirigenter, idrætstrænere og idrætsudøvere, kunstnere og specialiserede kokke. Udførelsen af det konkrete arbejde, som den pågældende bliver tilbudt, knytter sig således så meget til den pågældende udlænding, at kun den pågældende må antages at kunne varetage arbejdet. Der skal således være særlige grunde til, at arbejdet skal udføres af den pågældende udlænding.

Udlændingenævnet har i 2016 truffet afgørelse i en række sager vedrørende specialiserede kokke.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, til en statsborger fra Libanon, der var udlært kok i det libanesiske køkken. Ansøgeren søgte om opholds- og arbejdstilladelse som libanesisk kok med speciale i orientalsk mad, hvor han skulle lave libanesisk mad og arabiske søde sager.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som specialiseret kok efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som kok ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde som kok inden for området libanesisk madlavning. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at ansøgeren i juli 2009 havde gennemført uddannelsen "Hotel Management Technical Baccalaureate" og havde modtaget et "Technical Baccalaureate Diploma" med speciale i Hotel Management Sciences herfor, og at han havde haft fagene "restaurant", "bar", "kitchen", "Western sweets", "Eastern sweets", "ovens" og "catering services". **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at ansøgeren i perioden fra januar 2007 til december 2008 havde været beskæftiget som kok på et hotel i Beirut, Libanon, at han i perioden fra januar 2007 til december 2008 havde været beskæftiget som kok på en restaurant i Beirut, at han i perioden fra januar 2013 til december 2014 havde været beskæftiget som kok hos et cateringfirma i Beirut, og at hans arbejdsopgaver alle tre ansættelsessteder havde bestået af libanesisk madlavning. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som kok inden for det libanesiske køkken, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for dette område. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren var uddannet i Libanon, at han gennem uddannelsen havde opnået kendskab til områderne inden for blandt andet "Eastern sweets" og "Western sweets", at han havde erhvervserfaring som kok i Libanon, herunder som underviser på et college, og at han siden oktober 2009 havde været beskæftiget som "Chief Assistant", ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset, at ansøgeren var en dygtig kok inden for libanesisk madlavning, var der ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren var i besiddelse af særlige kulinariske kompetencer, som medførte, at han kunne anses for at være specialiseret kok inden for et bestemt kulinarisk område. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's forstand, samt at det ikke var sandsynliggjort, at den tilbudte beskæftigelse ikke ville kunne va-

retages af andre. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det i klagen anførte om, at virksomheden havde valgt at ansætte en specialiseret kok, der besad stor erfaring med libanesisk mad, at han havde erfaring inden for kold og varm Mezza med speciale i varme retter, at der fandtes mange arabiske restauranter i Danmark, hvor der oftest kun blev serveret shawarma og fastfood, at virksomheden krævede en specialiseret kok, at ansøgeren besad speciale i udsmykning af retterne og arabiske søde sager, og at arbejdet ikke kunne varetages af andre i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var tilbudt beskæftigelse som kok med en ugentlig arbejdstid på 37 timer, og at den tilbudte månedsløn udgjorde 28.000 kr., hvoraf 3.000 kr. var til arbejdsgiverbetalt bolig, hvilket efter Udlændingenævnets vurdering ikke indikerede, at det tilbudte arbejde ikke kunne varetages af andre. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at beskæftigelse som kok hos virksomheden ikke var karakteriseret ved at kræve særlige forudsætninger udover at være udlært libanesisk kok henset til virksomhedens generelle prisniveau, idet det af menukortet på restaurantens hjemmeside fremgik, at hovedretterne prismæssigt rangerede fra 59 kr. til 149 kr. ÅB/2016/34.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, til en statsborger fra Vietnam, der søgte om opholds- og arbejdstilladelse som gastronom (kok) i en vietnamesisk restaurant med arbejdsopgaver som kok/køkkenchef.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som specialiseret kok efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som kok ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde som kok indenfor området vietnamesisk madlavning. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at ansøgeren havde gennemført en toårig erhvervsuddannelse som gastronom ("Cooking Techniques") afsluttet i september 2012 fra Vietnam, hvor han blandt andet havde haft fagene "English", "politics", "culinary culture", "asian cuisine cooking techniques", "European cuisine cooking techniques", "dessert preparation", "overview of hotel and tourism", og "menu design", samt at han i 2015 havde gennemført et tre måneders online kursus i "Hotel and Catering Management". **Udlændingenævnet lagde endvidere ved afgørelsen til grund**, at det fremgik af en erklæring, at ansøgeren i perioden fra 2012 var blevet trænet i traditionel vietnamesisk madlavning, herunder nordvietnamesiske og sydvietnamesiske retter, madlavning fra Hue imperiet, samt festretter, nudelsupper, ruller samt flere andre retter, herunder typiske asiatiske og vestlige retter. **Udlændingenævnet lagde desuden til grund**, at det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren i perioden fra april 2009 til februar 2010 havde været beskæftiget som kok (gastronom) på en restaurant i Ha-

noi, Vietnam, at han i perioden fra maj 2012 til februar 2015 havde været beskæftiget som kok (gastronom) på et hotel i Hanoi, og at hans arbejdsopgaver alle tre ansættelsessteder havde bestået af alle relevante arbejdsopgaver som kok. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som kok inden for det vietnamesiske køkken, og at det som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for dette område. **Udlændingenævnet tillagde det ved afgørelsen en vis vægt**, at ansøgerens erfaring fra flere ansættelsesforhold i Vietnam var opnået i perioden før september 2012, hvor ansøgeren endnu ikke havde færdiggjort sin erhvervsuddannelse som gastronom ("Cooking Techniques"). **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det forhold, at ansøgeren var uddannet i Vietnam, at han gennem uddannelsen var blevet trænet i traditionel vietnamesisk madlavning, og at han havde erhvervserfaring som kok i Vietnam, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset, at ansøgeren var en dygtig kok inden for vietnamesisk madlavning, var der ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren var i besiddelse af særlige kulinariske kompetencer, som medførte, at han kunne anses for at være specialiseret kok inden for et bestemt kulinarisk område. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens uddannelse sås at have haft en generel fokus på både det asiatiske og det vestlige køkken. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's forstand, samt at det ikke var sandsynliggjort, at den tilbudte beskæftigelse ikke ville kunne varetages af andre. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at beskæftigelsen som kok hos virksomheden ikke var karakteriseret ved at kræve særlige forudsætninger udover at være udlært vietnamesisk kok henset til virksomhedens daværende generelle prisniveau, idet det af menukortet på restaurantens hjemmeside fremgik, at hovedretterne prismæssigt rangerede fra 149 kr. til 179 kr., samt at det fremgik af et brev fra september 2015 fra den administrerende direktør, at restauranten var opmærksom på, at en medarbejder med god indsigt i det asiatiske køkken i almindelighed – og ikke bare det vietnamesiske – ville kunne varetage stillingen i restauranten. ÅB/2016/35.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, til en statsborger fra Indien, der søgte om opholds- og arbejdstilladelse som indisk karry og tandoori kok.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som indisk karry og tandoori kok efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som indisk karry og tandoori kok ikke, som dette var forudsat i lovbemærkningerne, var så tæt knyttet til ansøgeren som person, at andre ikke umiddel-

bart ville kunne varetage det pågældende arbejde som indisk karry og tandoori kok. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var tilbudt en stilling på 38 timer ugentligt til en månedsløn på 20.000 kr., samt at arbejdet skulle bestå af at forberede, anrette og præsentere maden for gæsterne, at sørge for, at maden var af højeste kvalitet, at servere klassisk indisk mad, at udvikle nye retter samt udvikle menukortet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at restaurantens karakter ikke underbyggede, at den havde en sådan kvalitet og speciale, at det kunne begrunde ansættelse af en specialiseret kok. **Udlændingenævnet tillagde det en vis vægt**, at ansøgeren i 2005 havde gennemført en toårig kokkeskole i Indien, hvilket indikerede, at der hovedsageligt var tale om basisviden og ikke specialiseret viden, samt at ansøgeren trods arbejds erfaring i cirka ti år som kok måtte anses for almindeligt faglært kok. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren tidligere havde haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i sammenlagt over tre år som kok med tilberedning af indisk mad. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da det ikke ændrede ved det forhold, at den tilbudte beskæftigelse måtte anses for at være sædvanligt faglært arbejde. ERH/2016/95.

Udlændinge med bopæl og opholdstilladelse i et andet land kan få arbejdstilladelse i Danmark, hvis de opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse inden for en af de erhvervsordninger, der findes. Det er en grundlæggende betingelse for at få arbejdstilladelse som pendler, at udlændingen er bosat og har opholdstilladelse i et andet land, hvorfra det er sandsynligt, at ansøgeren kan rejse frem og tilbage mellem bopælsstedet og Danmark på daglig basis.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne meddeles arbejdstilladelse til en pendler, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på arbejdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, til en statsborger fra Thailand. Ansøgeren havde opholdstilladelse i Sverige og søgte om arbejdstilladelse som pendler til en stilling som servicemedarbejder i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles og arbejdstilladelse som servicemedarbejder efter udlændingebekendtgørelsens § 25, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 375 af 20. marts 2015, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som servicemedarbejder ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde med rengøring. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og arbejds erfaring må anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne

bestride en stilling som service medarbejder, og at det derfor som udgangspunkt ville kunne være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for rengøring. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det i klagen var anført, at der var søgt om arbejdstilladelse som pendler, at ansøgeren ikke havde søgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2-9, 11 eller 13, eller § 9 i, stk. 2, nr. 1, at ansøgeren ikke mente, at hun skulle leve op til betingelserne for opholdstilladelse, og at det ikke fremgik af udlændingeloven eller udlændingebekendtgørelsen, at der ikke kunne ansøges om arbejdstilladelse som pendler, uden at der var tale om at være specialist i en specifik faggruppe, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger udtrykkeligt af udlændingebekendtgørelsens § 25, stk. 4, at muligheden for at opnå arbejdstilladelse som pendler er afhængig af, at ansøgeren ligeledes opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, idet det fremgår, at der efter en ansøgning kan gives arbejdstilladelse til en udlænding med ophold uden for landet, hvis udlændingen ville have opfyldt betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2-9, 11 eller 13, eller § 9 i, stk. 2, nr. 1, hvis udlændingen havde haft ophold her i landet. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgningen som pendler skulle vurderes på baggrund af bestemmelsen om særlige individuelle kvalifikationer i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, og at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer som servicemedarbejder. ÅB/2016/36.

3.3. Studie

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus på en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Studiebekendtgørelsen er bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014⁹ om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende. Den indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for formodningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

I henhold til studiebekendtgørelsernes §§ 1-4, kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse,

⁹ Studiebekendtgørelsen er bilag 5.

jf. studiebekendtgørelsernes § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende, jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

Der kan kun gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som elev på et gymnasium for perioden fra august 2015 til juni 2018 til en kinesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 4, jf. § 14, stk. 1. Det fremgik af sagen, at ansøgeren af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i juli 2014 blev meddelt opholdstilladelse som elev på et gymnasium med gyldighed til juli 2015. I juni 2015 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til, at hun var optaget i 1. g. på et andet gymnasium i perioden fra august 2015 til juni 2018.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som elev på et gymnasium. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren allerede havde haft opholdstilladelse i et år, som elev på en grund- og ungdomsuddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 4, og at det følger af studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1, at der alene kan gives opholdstilladelse til elever på grund- og ungdomsuddannelser i en samlet periode på højst et år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at bestemmelsen i studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3, hvor en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 1, i særlige tilfælde kan forlænges i højst yderligere et år, alene finder anvendelse i forhold til en allerede meddelt opholdstilladelse som studerende, hvis det pågældende uddannelsesforløb ikke er normeret til mere end samlet et år. Da ansøgeren havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse til et nyt forløb på en anden grund- og ungdomsuddannelse, fandt studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3, ikke anvendelse. ÅB/2016/37.

Der skal ifølge praksis være tale om et fuldtidsstudie.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende til en amerikansk statsborger på baggrund af to enkeltfagskurser på et universitet i medfør af udlændingelovens § 9 i,

stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2. Det fremgik af sagen, at undervisningen foregik to gange om ugen, fire timer per gang.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på baggrund af to enkeltfagskurser ved et teknisk universitet i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på**, at ansøgeren havde søgt om opholdstilladelse på baggrund af to enkeltfagskurser med otte timers undervisning om ugen fordelt på to ugedage, og at ansøgeren således ikke var optaget på en fuldtidsuddannelse, der var tilrettelagt af et ministerium eller en uddannelsesinstitution eller optaget på en del af en uddannelse som led i en allerede påbegyndt uddannelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af Udlændingenævnets faste praksis, at der alene kan meddeles opholdstilladelse som studerende på baggrund af et fuldtidsstudie. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren sideløbende med de to enkeltfagskurser i Danmark skulle følge fire online kurser på et amerikansk universitet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at studieaktiviteten i Danmark med to enkeltfagskurser ikke kunne anses for at have et sådant omfang, at hovedformålet med opholdet i Danmark kunne anses for at være uddannelse. ÅB/2016/38.

For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen dokumentere at være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, jf. studiebekendtgørelsernes § 6, stk. 1, og at forsørgelsen under opholdet er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende, jf. studiebekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Som eksempel på, at ansøgeren skal være optaget på den uddannelse, som ligger til grund for ansøgningen, kan henvises til afgørelse ÅB/2015/55 i Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.3., og afgørelse ÅB/2016/40, der er gengivet nedenfor i afsnit 3.3.1.

Udlændingen skal endvidere som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2. Uddannelsesinstitutionen er forpligtet til at underrette Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv, jf. udlændingelovens § 44 d.

3.3.1. Formodningsafslag

Efter studiebekendtgørelsernes § 9 kan der ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsernes § 9, nr. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til formodningsreglen, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i marts 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 1. pkt., til en filippinsk statsborger, der ønskede at studere på en højskole. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde afsluttet en masteruddannelse i Public Affairs, at hun havde arbejdet som skolelærer i perioden 1998-2002, at hun havde arbejdet som ”assistant principal” i perioden 2002-2006, og at hun siden 2006 havde arbejdet som skoleleder på en skole i Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som studerende under henvisning til, at der var en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke var at studere i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at højskolen over for Udlændingenævnet havde oplyst, at opholdet ville have relevans i forhold til videreudviklingen af netop undervisningstilbuddet på ansøgerens skole i Filippinerne, som stod over for forandringer som følge af den generelle udvikling af skolesystemet, og at ansøgeren på baggrund af hendes eget pædagogiske virke og hidtidige erhvervserfaring, herunder som skoleleder, ville kunne bidrage som elev til undervisningen på højskolen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var veletableret i sit hjemland, hvor ansøgerens ægtefælle og barn opholdt sig, og at ansøgeren over for Udlændingenævnet havde dokumenteret, at ansøgerens arbejdsplads havde bevilliget ansøgeren orlov til opholdet. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren var tildelt et fuldt stipendium til skoleopholdet, og at opholdet byggede på den danske folkehøjskoletradition, herunder også princippet om livslang læring. ÅB/2016/39.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2016 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Iran, der ønskede at studere på uddannelsen AP Degree Marketing Management, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som studerende på uddannelsen AP Degree Marketing Management ikke kunne anses for at

være, at ansøgeren ønskede at gennemføre uddannelsen, men at formålet måtte anses for at være et ønske om længerevarende ophold i Danmark, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som studerende i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren allerede besad en fireårig videregående uddannelse fra hjemlandet, idet ansøgeren havde gennemført en Bachelor of Science Degree in Industrial Engineering-Industrial Technology, og at ansøgeren nu søgte om opholdstilladelse på baggrund af en AP Degree Marketing Management, der svarede til to år af en dansk bacheloruddannelse eller to år af en professionsbachelor. Ansøgeren havde således søgt ind på en uddannelse, som havde et væsentligt lavere niveau end ansøgerens allerede gennemførte uddannelse, idet ansøgerens Bachelor of Science svarede til en dansk bachelorgrad, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var progression i uddannelsesforløbet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var en sammenhæng imellem ansøgerens hidtil gennemførte uddannelse Bachelor of Science Degree in Industrial Engineering-Industrial Technology, hvor fagene primært relaterede sig til det naturvidenskabelige område, og den ansøgte uddannelse AP Degree Marketing Management. Det forhold, at der efter ansøgerens opfattelse var en sammenhæng imellem ansøgerens Bachelor of Science og AP Degree uddannelsen, idet uddannelsen bestod af blandt andet økonomi, statistik og management, at ansøgeren som rådgiver havde erfaring inden for kommunikation, management og problemløsning, og at ansøgeren ønskede at forbedre sine engelske kundskaber, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet AP Degree uddannelsen ikke var en naturlig forlængelse af ansøgerens hidtil gennemførte uddannelse og karriereforsøg. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 29 år, ugift og uden børn, og at ansøgeren i perioden fra januar 2011 til februar 2012 havde arbejdet som rådgiver i Iran, hvorfor **Udlændingenævnet yderligere fandt**, at ansøgeren ikke var velforankret i hjemlandet, idet ansøgeren i november eller december 2010 havde afsluttet sin bacheloruddannelse, at ansøgeren i direkte forlængelse heraf var begyndt at arbejde, og at ansøgeren siden februar 2012 ikke havde været i beskæftigelse. Det forhold, at ansøgerens onkels venner havde anbefalet ansøgeren uddannelsesstedet, at ansøgeren skulle bo hos sin onkel, at Danmark er et sikkert land med gode uddannelsesmuligheder, at uddannelsesstedet anså ansøgeren som en af de bedst kvalificerede og højt motiverede ansøgere, og at ansøgeren havde stiftet bekendtskab med det danske samfund, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det ikke ændrede ved formodningen for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende på AP Degree Marketing Management måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2016/55.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om udlændingens tidligere ansøgninger om ophold i Danmark eller i det øvrige Schengenområde, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, til en nepalesisk statsborger, der ønskede at studere på uddannelsen Top Bachelor of Web Development på et erhvervsakademi, allerede fordi ansøgeren ikke længere var optaget på den uddannelse, der dannede grundlag for hans ansøgning.

Udlændingenævnet fandt, at allerede fordi ansøgeren ikke længere var optaget på den uddannelse, der dannede grundlag for hans ansøgning, kunne han ikke meddeles opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1, jf. § 1, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at erhvervsakademiet i april 2016 havde orienteret Styrelsen for International Rekruttering og Integration om, at ansøgeren var udmeldt fra uddannelsen Top Bachelor of Web Development grundet fravær og fordi han ikke havde afleveret den obligatoriske opgave. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Top Bachelor of Web Development på erhvervsakademiet i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens jf. § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9 nr. 2 og 4. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at der var en vis formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses at være, at han ønskede at gennemføre en Top Bachelor of Web Development på erhvervsakademiet, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren første gang i 2008 blev meddelt opholdstilladelse som studerende på et erhvervsakademi, at han i 2009 blev meddelt opholdstilladelse som studerende på et andet erhvervsakademi på uddannelsen AP Leadership and Management, og at han senest i 2014 blev meddelt opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Master of IT and Cognition på et universitet, og at han ikke havde gennemført nogen af disse studier. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i flere perioder siden 2008, hvor han havde haft opholdstilladelse som studerende på tre forskellige uddannelser, som ikke var gennemført. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke havde kunnet følge med i sit studie på universitetet, at han kun havde opnået 7,5 ECTS point, og at han havde søgt ind på et andet universitet, men havde fået afslag på optagelse, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i 2009, 2014 og 2015 havde arbejdet mere end de tilladte 15 timer pr. uge hos forskellige arbejdsgivere, og at han således havde arbejdet i strid med betingelserne for sine opholds- og arbejdstilladelser, hvilket understøttede formodningen for, at formålet med hans ansøgning ikke var, at han ønskede at studere på erhvervsakademiet, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4. ÅB/2016/40.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om, hvorvidt udlændingen tidligere har fået inddraget en studieopholdstilladelse eller fået afslag på en ansøgning om forlængelse af en studieopholdstilladelse som følge af ulovligt arbejde, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af en ansøgers ulovlige arbejde under en tidligere meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Uganda, der ønskede at studere på uddannelsen MBA in General Management, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, og § 9. Ansøgeren havde tidligere i perioderne fra januar 2009 til juli 2011 og igen fra oktober 2012 til juli 2014 haft opholdstilladelse i Danmark som studerende.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som studerende på uddannelsen MBA in General Management ikke kunne anses for at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre uddannelsen, men at formålet måtte anses for at være et ønske om længerevarende ophold i Danmark, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som studerende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** politiets e-mail fra marts 2015 og politiets bødekontors telefoniske bekræftelse fra september 2015, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i april 2013 blev sigtet for at have arbejdet mere end det tilladte, at ansøgeren i april 2013 blev meddelt et bødeforelæg, og at ansøgeren i juli 2013 betalte en bøde på 4.500 kroner herfor. Det af partsrepræsentanten anførte om, at ansøgeren havde vedtaget en bøde for det ulovlige arbejde, at dette ikke indebar en formodning for, at ansøgerens primære formål med ansøgningen ikke var at studere, idet ansøgeren studerede i 2012 og 2013, at ansøgeren havde færdiggjort sin uddannelse i januar 2014 inden indgivelsen af den nye ansøgning, og at det efter partsrepræsentantens opfattelse var uforholdsmæssigt indgribende at nægte ansøgeren at fortsætte sine studier, idet bøden vedrørende for høj indtjening var udstedt til ansøgeren på et tidspunkt, hvor ansøgeren kort tid efter blev færdiguddannet, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af forarbejderne til bestemmelsen, at en ny ansøgning normalt ville blive afgjort med et afslag, hvis den pågældende havde vedtaget en bøde for det ulovlige arbejde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik på engelsk af ansøgerens opholdstilladelse fra oktober 2012, at ansøgeren havde ret til at arbejde 15 timer pr. uge samt fuldtid i perioden fra juni til august, så længe opholdstilladelsen var gyldig, og at såfremt ansøgeren arbejdede ulovligt – herunder arbejdede uden gyldig arbejdstilladelse eller arbejdede ud over det tilladte antal timer – ville dette kunne medføre en fortabelse af opholdsretten. **Udlændingenævnet fandt desuden** ikke grundlag for at tilsidesætte udgangspunktet om at meddele ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, når der var vedtaget en bøde for ulovligt arbejde,

idet ansøgeren i juli 2014 havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse som studerende cirka et år efter, at ansøgeren havde erkendt at have arbejdet ulovligt, og at ansøgeren efterfølgende var fortsat med at arbejde ulovligt frem til og med januar 2016. Det forhold, at ansøgeren var overrasket over, at ansøgeren ikke havde haft ret til at arbejde siden juli 2014, at ansøgerens partsrepræsentant havde anført, at det påhvilede styrelsen at påtale dette forhold, at ansøgeren var i god tro om, at sagen var afsluttet uden yderligere konsekvenser, at ansøgeren havde en berettiget forventning om, at sagen var afsluttet med betaling af bøden, at der ikke var juridisk grundlag for at meddele ansøgeren afslag, at der var udvist passivitet fra styrelsens side, at afgørelsen var uaktuel, idet der var forløbet mere end to år, og at styrelsen på denne baggrund havde fortabt retten til at gøre yderligere retsfølger gældende overfor ansøgeren, **fandt Udlændingenævnet herudover** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om en førstegangsansøgning og ikke en forlængelse af en allerede eksisterende tilladelse. I en sådan situation skal udlændingen afvente, om der meddeles opholdstilladelse, og det er i givet fald den pågældendes eget ansvar at overholde reglerne. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på** Styrelsen for International Rekruttering og Integrations udtalelse fra december 2015, hvoraf det fremgik, at der ikke er fastsat en grænse for, i hvor lang tid erkendt ulovligt arbejde normalt skal medføre, at en udlænding skal meddeles afslag på en ny ansøgning om opholdstilladelse, jf. forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010. Det af partsrepræsentanten anførte om, at ansøgeren uberettiget var anmeldt for overtrædelse af reglerne om arbejde, at partsrepræsentanten opfordrede Udlændingenævnet til at anmode styrelsen om at tilbagetrække politianmeldelsen, idet ansøgeren ikke havde udvist forsæt eller grov uagtsomhed i forbindelse med overtrædelsen af udlændingelovens § 59, at det fortsatte arbejde efter indgivelsen af den nye ansøgning ikke var omtalt i afgørelsen fra september 2015, og at ansøgeren siden 2012 havde iagttaget de pålagte regler, **fandt Udlændingenævnet ydermere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det alene var styrelsens vurdering, om ansøgeren skulle anmeldes for overtrædelse af udlændingelovens § 59, og at Udlændingenævnet som uafhængigt domstolslignende organ ikke havde instruktionsbeføjelse overfor styrelsen. Udlændingenævnet kunne derfor ikke anmode styrelsen om at trække politianmeldelsen tilbage. Det af partsrepræsentanten anførte om, at ansøgeren havde oplevet synsforstyrrelser på venstre øje under sit studie, at det under et længere udredningsforløb fra efteråret 2014 til foråret 2015 ikke var muligt at identificere problemet, at det blev opdaget, at ansøgeren havde en operationskrævende svulst i hypofysen, at ansøgeren i juni 2015 havde gennemgået en operation herfor, at halvdelen af svulsten var fjernet på daværende tidspunkt, at ansøgeren skulle have en supplerende operation herefter, og at sygdommen ville blive behandlet bedst i Danmark, idet ansøgeren ville blive fuldstændig helbredt og ville kunne fortsætte sine studier, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne medføre en ændret vurdering af sagen, idet helbredsoplysninger ikke indgik i vurderingen af meddelelse af opholdstilladelse på baggrund af studier, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt derfor ud fra en samlet vurdering**, at der ikke var oplyst om forhold, der ændrede ved formodningen for, at det afgørende ved ansøgerens ansøgning som studerende måtte anses for

at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. Udlændingenævnet havde anset det af partsrepræsentanten anførte om, at styrelsens afgørelse var mangelfuld, at sagen var blevet behandlet med stor forsinkelse, at situationen var opstået som følge af den langsommelige ansøgningsproces, hvilket havde bragt ansøgeren i en u hensigtsmæssig situation, at der efter partsrepræsentantens opfattelse skulle fremsendes en kopi af bødeforelæg, samt at det påhvilede styrelsen i afslagsbrevet at påtale, at ansøgeren havde arbejdet efter juli 2014, idet ansøgerens arbejds- og opholdstilladelse udløb i juli 2014, som en klage over styrelsens sagsbehandling. **Udlændingenævnet fandt ikke anledning til at udtale kritik** overfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ud fra sagens samlede oplysninger havde et tilstrækkeligt grundlag til at træffe afgørelse i sagen. Det forhold, at det oprindelige bødeforelæg ikke indgik i styrelsens akter, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet oplysningen om bødeforelægget fremgik af politiets e-mail fra marts 2015 og af politiets bødekontors telefoniske bekræftelse fra september 2015. **Udlændingenævnet fandt**, at dette kunne anses for tilstrækkelig dokumentation. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at Udlændingenævnet ikke har kompetence til at behandle klager over sagsbehandlingstiden i styrelsen eller over styrelsens vejledningspligt, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.7.2, om lov om ændring af lov om udlændingeloven og lov om kommunale og regionale valg. ERH/2016/62.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse som kandidatstuderende ved et dansk universitet til en statsborger fra Cameroun. Ansøgeren var senest i august 2014 blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som bachelorstuderende ved et dansk universitet, gyldig indtil juli 2016 inklusive seks måneders jobsøgning efter endt uddannelse. Det fremgik af tilladelsen, at den gav ansøgeren ret til at tage deltidsarbejde i op til 15 timer ugentligt og fuldtidsarbejde i månederne juni, juli og august, samt at tilladelsen ville kunne inddrages, hvis ansøgeren arbejdede ulovligt i Danmark. Ansøgeren havde ifølge eIndkomst i perioden fra medio december 2014 til medio januar 2015 arbejdet i 208,03 timer, i perioden fra medio januar 2015 til medio februar 2015 arbejdet 79,18 timer og i perioden fra medio februar 2015 til medio marts 2015 arbejdet 60,07 timer. Endvidere havde ansøgeren i perioden fra medio marts 2015 til medio april 2015 arbejdet 70 timer hos en arbejdsgiver samt 27,87 timer hos en anden arbejdsgiver samt i september, oktober og november 2015 arbejdet henholdsvis 80,97, 72,63 og 76,80 timer hos en tredje arbejdsgiver. I perioden fra medio november 2015 til medio december 2015 havde ansøgeren arbejdet 77 timer hos den første arbejdsgiver, og i december 2015 havde ansøgeren arbejdet 34,70 timer hos den tredje arbejdsgiver. Ansøgeren og hans ene arbejdsgiver vedtog i marts 2016 bøder på henholdsvis 1.500 kr. og 10.000 kr. for ulovligt arbejde. I april 2016 indgav ansøgeren en ny ansøgning om opholdstilladelse som studerende på en masteruddannelse på et dansk universitet. I juni 2016 inddrog Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgerens opholdstilladelse fra au-

gust 2014 som bachelorstuderende, fordi ansøgeren i flere perioder havde arbejdet mere end de tilladte 15 timer om ugen, hvilket Udlændingenævnet havde stadfæstet i september 2016.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholds- og arbejdstilladelse som studerende til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. § 9, nr. 4. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette i juni 2016 havde inddraget ansøgerens oprindelige opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som studerende, og at det afgørende formål med ansøgerens nye ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som studerende ikke var, at ansøgeren ønskede at gennemføre en masteruddannelse på et dansk universitet, men at formålet var at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L188 af 26. marts 2008, punkt 5.2, at hvis en udlænding, som har fået inddraget sin studieopholdstilladelse, fordi vedkommende har vedtaget en bøde for ulovligt arbejde, ansøger om en ny studieopholdstilladelse, vil der være en formodning for, at den pågældendes primære formål med ansøgningen ikke er at studere, og at en ny ansøgning om studieopholdstilladelse således normalt vil skulle afgøres med et afslag, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var grundlag for at fravige denne formodning i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde arbejdet langt mere end de tilladte 15 timer om ugen på trods af, at ansøgeren var bekendt med, at omfanget af arbejde var i strid med betingelserne for ansøgerens arbejdstilladelse, og at både ansøgeren og ansøgerens ene arbejdsgiver havde erkendt det ulovlige forhold og havde betalt de respektive bødeforelæg herfor. ERH/2016/109.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Serbien, der ønskede at studere på uddannelsen Business, Language and Culture with German på en handelshøjskole, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, og § 9. Ansøgeren havde tidligere i perioderne fra november 2012 til juli 2013 og igen fra november 2013 til juli 2015 haft opholdstilladelse i Danmark som studerende.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som studerende på uddannelsen Business, Language and Culture with German på en handelshøjskole, ikke kunne anses for at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre uddannelsen, men at formålet måtte anses for at være et ønske om længerevarende ophold i Danmark, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som studerende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde erkendt at have arbejdet over de tilladte 15 timer ugentligt i april 2015 og i maj 2015. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren over for styrelsen havde erkendt at have arbejdet uden ar-

bejdstilladelse i perioden fra juli 2015 til oktober 2015. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgår af bemærkningerne til loven, at såfremt en udenlandsk studerende har erkendt over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration at have arbejdet ulovligt, vil en ny ansøgning om studieopholdstilladelse normalt skulle afgøres med et afslag. **Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for** at fravige dette udgangspunkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt på engelsk af ansøgerens opholdstilladelser samt opholdskort, at ansøgeren havde ret til at arbejde 15 timer pr. uge samt fuldtid i perioden fra juni til august, så længe opholdstilladelsen var gyldig, og at såfremt ansøgeren arbejdede ulovligt – herunder arbejdede uden gyldig arbejdstilladelse eller arbejdede ud over det tilladte antal timer – ville dette kunne medføre en fortabelse af opholdsretten. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren fortsatte med at arbejde udover det tilladte timetal samt arbejdede ulovligt, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde anmodet om hendes bemærkninger til, at hun havde arbejdet ud over de tilladte arbejdstimer. Det af advokaten anførte om, at ansøgeren ved uagtsomhed havde overset begrænsningen på timetal, og at ansøgeren havde fået oplyst fra studiet, at der kun var ganske få timers undervisning i maj 2015, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i april 2015 arbejdede 122,25 timer, og at hun i maj 2015 arbejdede 194,25 timer, selvom hun alene havde ret til at arbejde 60 timer, og at der derfor var tale om en væsentlig overskridelse af det tilladte antal timer. Ansøgeren havde anført, at den meget langsomme sagsbehandling var en vigtig del af problemet, og at såfremt ansøgeren havde fået et positivt svar på sit første brev fra august 2015 – ved at få en forlængelse af sin arbejdstilladelse inden for rimelig tid – var hun ikke kommet i en situation, hvor hun nu var beskyldt for at have arbejdet ulovligt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at dette ikke kunne føre til et andet resultat, henset til at ansøgeren var blevet gjort bekendt med, at hun ikke måtte arbejde ud over de tilladte arbejdstimer, og at hun var bekendt med, at hun arbejdede ulovligt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det påhviler en udlænding at afvente, om der meddeles opholdstilladelse, og at det i øvrigt er den pågældendes eget ansvar at overholde reglerne. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren i perioden fra 2012 til 2015 havde gennemført en bachelor i skandinavisk sprog, litteratur og kultur fra et universitet i Serbien, og at hun havde haft opholdstilladelse som gæstestuderende fra 2012 til 2015 på Københavns Universitet, og at der således ikke kunne anses for at have været tilstrækkelig progression i hendes uddannelsesforløb, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1 og 2, da hun nu havde søgt om opholdstilladelse til endnu en bachelor i Business, Language and Culture with German på en handelshøjskole. **Udlændingenævnet fandt derfor endelig** ud fra en samlet vurdering, at ansøgeren ikke havde oplyst om forhold, der ændrede ved formodningen for, at det afgørende ved hendes ansøgning som studerende på en handelshøjskole måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2016/118.

Der er i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1-5, ikke tale om en udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

3.4. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k, kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n, er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.4.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13 eller stk. 11, jf. lovbekendtgørelse 412 af 9. maj 2016, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Efter Udlændingenævnets praksis omfatter medfølgende familiemedlem i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle eller samlever samt mindreårige børn. Det er barnets alder på ansøgningstidspunktet, der er det afgørende for, om der er tale om et mindreårigt barn.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en statsborger fra Ghana, der søgte om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin herboende fader, som havde opholdstilladelse efter greencardordningen. I februar 2015 indgav ansøgeren en ansøgning

om opholdstilladelse som medfølgende familie under henvisning til sin fader. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var født i marts 1997.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren var over 18 år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indgav en ansøgning om opholdstilladelse, da han var 17 år og 11 måneder, og at han således var mindreårig på ansøgningstidspunktet. ÅB/2016/41.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 1. pkt. til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, betinges af, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, dokumenterer at være i et ansættelsesforhold af minimum 1 års varighed med en lønindtægt, der mindst udgør et beløb svarende til kontanthjælpssatsen for enlige ikkeforsørgere over 30 år, og at udlændingen på baggrund af ansættelsen har oppebåret en lønindtægt i minimum 1 måned, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 2. pkt.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014, punkt 3.4.2.4.:

”Den foreslåede bestemmelse i § 9 m, stk. 1, 2. pkt., indebærer, at opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold af længere varighed med en udlænding med opholdstilladelse eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1, betinges af, at greencardhaveren dokumenterer at være i et ansættelsesforhold af minimum 1 års varighed med en lønindtægt, der mindst udgør et beløb svarende til kontanthjælpssatsen for enlige ikke-forsørgere over 30 år, og at greencardhaveren på baggrund af ansættelsen har oppebåret en lønindtægt i minimum 1 måned. Et registreret partnerskab sidestilles med et ægteskab.

I 2014 svarer kontanthjælpssatsen for enlige ikke-forsørgere over 30 år til 10.689 kr. om måneden.

Forslagene betyder, at en udlænding, som ønsker opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familiemedlem til en herboende udlænding med et greencard, skal dokumentere greencardhaverens ansættelse og aflønning.”

I 2016 var kontanthjælpssatsen for enlige forsørgere over 30 år 14.575 kr.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet den herboendes ægtefælles forsørgelsesevne, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en statsborger fra Nepal. Ansøgeren havde indgivet en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som medfølgende ægtefælle til den herboende reference, der havde opholdstilladelse i medfør af greencardordningen, jf. udlændingelovens dagældende § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til den herboende reference. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at være i et ansættelsesforhold, der havde en varighed af minimum et år med en lønindtægt, der mindst udgjorde et beløb svarende til kontanthjælpssatsen for en enlig ikke-forsørger over 30 år og på den baggrund ikke havde oppebåret en lønindtægt i minimum en måned. Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med klagen havde fremsendt en udateret ansættelseskontrakt fra en navngiven arbejdsgiver, hvoraf det fremgik, at han blev tilbudt ansættelse som opvaske pr. 1. juli 2015 samt en lønseddel på 146 timer hos samme virksomhed for perioden fra den 21. juni 2015 til den 20. juli 2015, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ifølge oplysningerne i eIndkomst ikke i månederne september, oktober og november 2015 havde oppebåret en lønindtægt på mindst 10.849 kr. pr. måned, og at ansøgeren ikke aktuelt havde oppebåret løn, idet der ikke sås at være registreret lønindtægt i december 2015 eller i januar 2016. **Udlændingenævnet fandt**, at det på den baggrund ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren fortsat var ansat hos virksomheden. ÅB/2016/42.

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en statsborger fra Indien, der søgte om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin herboende ægtefælle, der havde opholdstilladelse efter greencardordningen. Den herboende ægtefælle arbejdede som Kitchen Trainee hos en restaurationsvirksomhed. Stillingen som Kitchen Trainee var tidsbegrænset til to år, hvorefter der var mulighed for fastansættelse hos restaurationsvirksomheden. På tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse var der under et år tilbage af den tidsbegrænsede ansættelse hos restaurationsvirksomheden.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle til Udlændingenævnet havde indsendt en ny ansættelseskontrakt, hvoraf det fremgik, at ansættelsen var gældende fra marts 2013, og at der var tale om en fastansættelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ægtefælles arbejdsgiver i et brev og ved telefonisk henvendelse til Udlændingenævnet havde bekræftet, at ansøgerens ægtefælle havde arbejdet under forskellige stillingsbetegnelser i virksomheden, at ansøgerens ægtefælle aktuelt var ansat som Kit-

chen Trainee, at ansøgerens ægtefælle var fastansat i en tidsbegrænset stilling, og at ansøgerens ægtefælle ville blive ansat som Line Chef, når ansøgerens aktuelle ansættelse som Kitchen Trainee udløb. ERH/2016/7.

Udlændingenævnet hjemviste i juli 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en ægtefælle og to fællesbørn fra Pakistan, der søgte om opholdstilladelse som medfølgende familie til den herboende reference, der havde opholdstilladelse efter greencardordningen. Den herboende reference arbejdede som distributør hos en logistikvirksomhed og var akkordaflønnet med fleksible og varierende arbejdstimer afhængig af virksomhedens aktiviteter. Stillingen som distributør var tidsbegrænset til ca. to år.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen til Udlændingenævnet havde indsendt et nyt ansættelsesbevis, hvoraf det fremgik, at arbejdstiden var fleksibel og kunne variere efter antallet af til- og afgang af abonnenter, og at tiden/distriktsløn kunne være fastsat som en akkord, hvor den faktiske arbejdstid kunne afvige fra den tid, der blev aflønnet for. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af det tillæg til ansættelsesbrevet, som referencen havde indsendt i forbindelse med klagen, at referencen var garanteret en ugeløn på 3.917,35 kr. fra sin arbejdsgiver baseret på en grundløn på 119,14 kr. pr. time. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at referencen var garanteret cirka 16.975,18 kr. om måneden, idet Udlændingenævnet havde ganget referencens ugeløn med 52 uger på et år, og delt med 12 måneder på et år. Det forhold, at referencen i marts 2016 ikke havde fået den garanterede løn, **fandt Udlændingenævnet ikke i sig selv kunne føre til**, at referencen ikke opfyldte forsørgelseskravet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af referencens ansættelsesbevis, at han var omfattet af ferieloven, og at han på daværende tidspunkt ikke havde optjent fuld løn under ferie. ÅB/2016/43.

3.4.2. Medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsbegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at de grundlæggende betingelser for at anse et ægteskab for gyldigt er opfyldt. Der skal således være tale om et

retsgyldigt ægteskab, ægteskabet eller samlivet må ikke være etableret med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren (proforma), og der må ikke være tale om et tvangsægteskab.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet på et mundtligt nævn har taget stilling til, om ægteskabet var indgået proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en statsborger fra Nepal. Den herboende ægtefælle blev i juli 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på studier. Det fremgik af den herboende ægtefælles pas, at han ifølge passet ikke havde besøgt hjemlandet Nepal siden august 2013. Det fremgik af ansøgningen, at parret indgik ægteskab i Nepal i oktober 2015.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. Ansøgeren kunne således ikke meddeles opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til den herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at parret havde indgået ægteskab efter meget kort tids personligt bekendtskab, idet den herboende ægtefælle ankom til Nepal i oktober 2015, at parret i ansøgningen havde oplyst, at de havde mødt hinanden personligt for første gang i oktober 2015 og indgik ægteskab i oktober 2015 efter blot få dages personligt bekendtskab. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgik af den herboende ægtefælles pas, at han var udrejst af Nepal i august 2013, at han var indrejst i Danmark i august 2013, og at han ikke sås at have været udrejst af Danmark før oktober 2015. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgik af sagen, at den herboende ægtefælle havde anmodet sine forældre om at finde ham en ægtefælle, hvorefter parret var blevet introduceret for hinanden. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at parret efter ægteskabets indgåelse havde boet sammen i få dage sammen med den herboende ægtefælles forældre, hvorefter han rejste tilbage til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det var anført, at arrangerede ægteskaber er tradition i Nepal, at den herboende ægtefælle selv havde anmodet sine forældre om hjælp til at finde en ægtefælle, og at ansøgeren havde haft mulighed for at sige nej til ægteskabet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at beslutningen om at indgå ægteskab samt ansøgerens accept heraf efter det i ansøgningen oplyste skete på et tidspunkt, hvor parret ikke havde mødtes personligt, og at parret ikke kunne antages at have haft et så indgående personligt bekendtskab til hinanden, som normalt ville kunne forudsættes forud for indgåelse af et ægteskab. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at der på tidspunktet, hvor den herboende ægtefælle rejste til Nepal for at indgå ægteskab, blev afholdt en af Nepals største kulturmæssige festivaler, og at familierne benyttede tiden sammen som et højdepunkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** den herboende ægtefælles egne oplysninger i en

e-mail fra marts 2016 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om, at han rejste til Nepal i efteråret 2015 – idet han havde en uges ferie fra sit studie i Danmark – med henblik på at indgå ægteskab med ansøgeren i Nepal. Det forhold, at parret havde haft daglig kontakt via internettet siden ægteskabets indgåelse, og at parret havde boet sammen med den herboende ægtefælles forældre efter vielsen i oktober 2015 i huset i Nepal, **fandt Udlændingenævnet herudover** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der var tale om kortvarigt samvær under besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt ydermere** på baggrund af sagens samlede oplysninger, at parret måtte antages at have haft et meget begrænset kendskab til hinanden forud for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at parret havde afholdt et stort og dyrt bryllup, og at ansøgeren efter det oplyste fortsat boede i den herboende ægtefælles hus i Nepal, da dette ikke afkræftede formodningen for, at ægteskabet var indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til et andet resultat, at den herboende ægtefælle ved mødet i Udlændingenævnet i december 2016 havde forklaret, at parret mødte hinanden, før han rejste til Danmark i 2013, men at de ikke havde villet oplyse herom, idet dette ville stride imod deres kultur, henset til at dette ikke tidligere havde været oplyst af parret. **Udlændingenævnet lagde således afgørende vægt på**, at parret var mødtes første gang personligt i oktober 2015, at parret havde indgået ægteskab i oktober 2015 i Nepal, og at parret dermed havde indgået ægteskab efter et meget kort personligt bekendtskab. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var et sikkert grundlag for at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. ERH/2016/98.

Det er ikke muligt at blive meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til et familiemedlem, der selv er blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1. For en nærmere gennemgang heraf henvises til afgørelse ERH/2015/248 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.4.2.

3.5. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse som au pair fremgår af au pair-bekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 695 af 20. maj 2015 om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold.

Udlændingenævnet har i 2016 truffet afgørelse både i sager omfattet af det tidligere gældende praksisnotat af 8. juni 2010¹⁰ og efter bekendtgørelsen. Der er alene medtaget eksempler på afgørelser omfattet af au pair-bekendtgørelsen. For praksis omfattet af praksisnotatet henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2013, afsnit 3.5., Udlændingenævnets årsberetning for 2014, afsnit 3.5., og Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.5.

Au pair betyder ”på lige vilkår”. Det vil sige, at au pair personen skal bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige vilkår med resten af familien.

Det følger af au pair-bekendtgørelsens §§ 1-2, at en au pair-person er en udlænding, som skal indtage en familiær stilling i en værtsfamilie, bestående af mindst en forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, og som gennem opholdet hos værtsfamilien ønsker at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber og at opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt.

Efter au-pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-4, skal au pair-personen som udgangspunkt være 18 år eller derover og under 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personer, som har stiftet familie – dvs. som aktuelt er eller tidligere har været samlevende, som er eller har været gift, eller som venter barn eller har børn – kan som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse som au pair, jf. også udlændingelovens § 9 j, stk. 4 og 5.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som au pair, at au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med § 1.

Der vil således ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold afkræfter denne formodning.

Ved vurderingen heraf kan der ifølge au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, blandt andet indgå oplysninger om:

- 1) udlændingens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person,
- 2) udlændingens familierelation til værtsfamilien,
- 3) udlændingens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person,

¹⁰ Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 8. juni 2010 om praksis for meddelelse af opholdstilladelse som au pair, som senest er ændret den 15. maj 2012 af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

- 4) udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end som au pair-person,
- 5) udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk,
- 6) udlændingens almene uddannelse, herunder om udlændingen har gennemført skolegang svarende til 9. klasse,
- 7) udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund,
- 8) hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens begrundelse for at søge om opholdstilladelse som au pair i Danmark (nr. 1), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere efter en samlet vurdering**, at formålet med ansøgningen ikke var at forbedre ansøgerens sproglige og faglige kundskaber samt udvide ansøgerens kulturelle horisont gennem et bedre kendskab til Danmark via et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningen havde oplyst, at ansøgeren ønskede at blive au pair for at hjælpe sin moder, som var enke, samt sine søskende økonomisk, samt at ansøgeren under interviewet på Den Danske Ambassade i Manila havde oplyst, at ansøgeren havde til hensigt at have et deltidsarbejde i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren både i ansøgningen og interviewet havde oplyst, at hendes "aunt" og kusine opholdt sig i Danmark, og at det var dem, der havde hjulpet ansøgeren med kontakt til værtsfamilien. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at disse forhold indebar en formodning for, at formålet med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som au pair måtte formodes at være at tjene penge til ansøgerens familie i Filippinerne. Det forhold, at ansøgeren i klagen havde oplyst, at ansøgeren var nervøs til interviewet og derfor ikke svarede korrekt på spørgsmålene, samt at ansøgeren ikke ville tage yderligere arbejde i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at formodningen om, at ansøgeren ikke havde til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair-ordningens formål, ikke kunne afkræftes. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at da ansøgeren blev foreholdt ambassadens vurdering af inter-

viewet og kommentarerne hertil, havde ansøgeren svaret, at hun ingen kommentarer havde. Det anførte om, at ansøgeren ved en fejl havde oplyst, at ansøgeren ville arbejde for hendes "aunt", men at ansøgeren mente, at hun ville arbejde for værtsfamilien, og at hendes "aunt" ikke havde et firma i Danmark, men at hun arbejdede for et navngivent firma og ikke et andet navngivent firma, som hun ved en fejl havde oplyst under interviewet, kunne ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren under interviewet på ambassaden havde beskrevet hendes "aunts" arbejdssted og det jobtilbud, som ansøgeren dér havde fået. **Udlændingenævnet fandt derfor endelig**, at det ikke kunne afkræftes, at ansøgeren med sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som au pair ikke havde til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair-ordningens formål. ÅB/2016/44.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgerens tidligere ophold i Danmark eller et EU-land/EØS-land eller Schweiz var til hinder for at meddele opholdstilladelse som au-pair i Danmark (nr. 3), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren i 2008 havde gennemført en Bachelor of Science in Nursing, og at ansøgeren i perioden fra 2014 til 2015 havde været au pair i Holland. Styrelsen modtog i oktober 2015 en e-mail fra ansøgerens au pair bureau, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været au pair i Schweiz i 12 måneder i perioden fra 2012 til 2013, og at ansøgeren ligeledes havde været au pair i Holland i 12 måneder i perioden fra november 2014 til oktober 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren efter en samlet konkret og individuel vurdering af oplysningerne om ansøgerens baggrund samt hendes tidligere ophold i Schweiz og Holland som au pair måtte anses for at have haft fornøden mulighed for at opnå den personlige udvikling og læring, der er tiltænkt unge, som gør brug af au pair-ordningen, herunder opnå et kendskab til vestlig kultur og samfundsforhold, og at ansøgeren således ikke kunne antages at ville få yderligere læring og personlig udvikling af betydning ud af et nyt ophold som au pair. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde været au pair i Schweiz i 12 måneder, og at hun ligeledes havde været au-pair i Holland i 12 måneder, hvorfor ansøgeren måtte anses for at have opnået eller haft fornøden mulighed for at opnå kendskab til europæisk sprog, kultur og samfundsforhold. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at de vesteuropæiske lande ligner hinanden, for så vidt angår kultur og samfundsforhold, og at ansøgeren på grund af sine tidligere ophold som au pair således allerede haft mulighed for at gennemgå den personlige udvikling, der er tiltænkt unge, som gør brug af au pair-ordningen. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde sat "skøn under

regel”, og derfor havde truffet en ulovlig afgørelse. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der ved vurderingen af, om der skulle meddeles tilladelse som au pair i Danmark, blandt andet kunne indgå oplysninger om udlændingens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere havde været au pair-person, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde foretaget en konkret og individuel vurdering af ansøgerens forhold. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det til støtte for klagen anførte om, at ansøgeren gennem sine to 12 måneders ophold i Schweiz og Holland ikke havde lært noget om den danske kultur, at hun ønskede at forbedre sine sproglige kundskaber og lære den danske kultur at kende, ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen, idet det ikke i tilstrækkelig grad afkræftede formodningen om, at ansøgeren allerede havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som var tiltænkt hende via au pair-ordningen. ÅB/2016/45.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en nepalesisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på afgørelsestidspunktet burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair under henvisning til, at ansøgeren under sit tidligere ophold i Danmark allerede havde opnået kendskab til det danske sprog og den danske kultur og herved havde fået en stor del af den læring og personlige udvikling, som et au pair ophold er tiltænkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens forudgående ophold i Danmark på en højskole alene havde været af 12 ugers varighed, at det fremgik af skolens hjemmeside, at dansk var et valgfag, at dansk derfor efter det oplyste alene havde udgjort en mindre del af kurset, og at hun ved sit højskoleophold derfor ikke kunne formodes at have forbedret sine sproglige og faglige kundskaber samt udvidet sin kulturelle horisont på en måde, som lå i tråd med au pair-ordningens formål, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 3, i au pair bekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke kunne formodes allerede at have opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som var tiltænkt en au pair-person via ordningen. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det forhold, at ansøgeren til brug for sin ansøgning om opholdstilladelse på højskolen havde oplyst, at hun efter sit højskoleophold ville læse en bachelorgrad i Danmark, ikke var tilstrækkeligt til at ændre Udlændingenævnets vurdering, hen- set til at værtsfaderen i sin klage havde anført, at ansøgeren under sit højskoleophold havde erfaret, at et studieophold ikke ville give hende den samme indsigt i dansk kultur som et au pair ophold i en dansk familie. ÅB/2016/46.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens sprogkunderskaber (nr. 5), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren talte tagalog og engelsk. Ansøgeren var i hjemlandet blevet interviewet i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse, og af referatet fra interviewet fremgik det, at ansøgeren havde svært ved at forstå og svare på flere af spørgsmålene på engelsk, og at ansøgeren primært brugte simple ord og dele af sætninger. Det fremgik endvidere af referatet, at ansøgeren havde svært ved at svare på spørgsmål om, hvornår ansøgeren afsluttede sin uddannelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, og § 3, stk. 2, nr. 5. **Udlændingenævnet fandt endvidere** efter en samlet vurdering af ansøgerens almene uddannelse og øvrige baggrund, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Den Danske Ambassade i Manila, Filippinerne, havde vurderet, at ansøgeren under interviewet havde svært ved at svare på flere af spørgsmålene på engelsk, at ansøgeren ikke forstod en del af de stillede spørgsmål, at ansøgeren var svær at forstå, samt at ansøgeren havde svært ved at svare på spørgsmål omkring dage, måneder, farver og geografi. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren primært brugte simple ord og dele af sætninger, ligesom ansøgeren havde svært ved at svare på spørgsmål om Danmark, og om hvornår ansøgeren havde afsluttet sin uddannelse, således at ambassaden vurderede ansøgerens engelskkunderskaber som ”weak” og ”unstable”. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren var nervøs under interviewet, og at udfaldet af interviewet ikke var udtryk for niveauet for ansøgerens engelskkunderskaber. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at interviewet blev foretaget i forbindelse med ansøgningens indgivelse, og at ambassaden havde foretaget en konkret og individuel vurdering af ansøgerens engelskkunderskaber og på den baggrund havde konkluderet, at ansøgeren ikke havde bestået den sproglige del af interviewet. Ansøgeren havde i forlængelse af interviewet mulighed for at fremkomme med bemærkninger, men ansøgeren afgav ikke nogen. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren ikke besad de fornødne sprogfærdigheder i enten dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk, og at ansøgeren derfor ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren havde modtaget engelskundervisning på grunduddannelsen og gymnasiet, samt at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren havde ”good character in English”. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at dette kunne føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på

ambassadens vurdering af ansøgerens engelskkundskaber. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens engelskundervisning gennemført som led i ansøgerens gymnasieuddannelse lå mange år tilbage i tid, da den var afsluttet i 2008. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt var fremkommet oplysninger, der kunne tilbagevise ambassadens vurdering.

ÅB 2016/47.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med ansøgerens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund (nr. 7), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Thailand.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb, og ansøgeren blev derfor meddelt afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse var 29 år, at hun havde afsluttet en fireårig videregående uddannelse som Bachelor of Fine and Applied Arts, og at hun i perioden fra 2009 til 2011 samt fra 2013 til 2015 havde været beskæftiget som grafisk designer. Ansøgeren havde således været ansat inden for sit felt i cirka fire år forud for ansøgningens indgivelse samt haft to års beskæftigelse på freelance basis. Det forhold, at ansøgerens beskæftigelse alene var deltidsbeskæftigelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt på baggrund heraf**, at ansøgeren måtte antages at have været så godt etableret i hjemlandet, at et au pair-forløb ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af hendes hidtidige livsforløb, og at hun derfor ikke kunne formodes at have haft til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair ordningens formål og hensigt. Det af ansøgeren anførte om, at hun havde gennemført et "childcare course", at hun havde arbejdet dels som underviser af mindre børn dels som "nanny" siden februar 2015, at hun var begyndt at lære dansk, samt at hendes intentioner om at blive au pair var reelle, kunne på baggrund af ovenstående ikke føre til et andet udfald af sagen. ÅB/2016/48.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor ansøgeren havde samme nationalitet som værtsfamilien (nr. 8), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 8, til en statsborger fra Mali. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var malisisk statsborger, at hun talte bambara, fransk og tysk, at værtsmoderen var dansk, tidligere malisisk, statsborger, og at værtsfaderen var malisisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at værtsfaderen ligesom ansøgeren var statsborger i Mali, og at de begge var født og opvokset i Mali. **Udlændingenævnet bemærkede herudover**, at værtsmoderen tillige var født i Mali og oprindeligt var statsborger i Mali. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der forelå en formodning for, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af au pair-opholdet i Danmark, henset til at hun havde fælles sproglig og kulturel baggrund med værtsfamilien. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der ved vurderingen af, om der skal meddeles tilladelse som au pair i Danmark, blandt andet kan indgå oplysninger om, hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer, jf. au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 8. Det forhold, at det til støtte for klagen blev anført, at ansøgeren skulle gå på sprogskole og lære dansk, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var en formodning for, at ansøgeren ville tale bambara med værtsfamilien under opholdet i Danmark. Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse betydning, at det af au pair kontrakten fremgik, at der taltes bambara i hjemmet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at værtsfamilien ikke kun talte bambara, men også talte både dansk og fransk, således at ansøgeren ville opnå et bredt sprogligt, kulturelt og fagligt udbytte af au pair opholdet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at denne omstændighed ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren havde fælles nationalitet med mindst et medlem af værtsfamilien. ERH/2016/117.

Au pair bekendtgørelsen stiller også en række krav, som værtsfamilien skal opfylde.

Efter au pair bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 1, skal au pair-personen foruden kost og logi modtage et fast månedligt minimumsbeløb i lommepenge, som minimum skal udgøre brutto 4.050 kr. (2016 niveau).

Au pair personen skal vederlagsfrit have stillet et separat beboelsesrum til rådighed i værtsfamiliens bolig under hele au pair opholdet. Værtsfamiliens bolig skal udover et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum per to personer, som i Det Centrale Person-

register er registreret på bopælen, jf. au pair bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 2. Beboelsesrummene og opholdsrummene skal være godkendt til beboelse og fremgå af Bygnings- og Boligregistret.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om en værtsfamilies bolig opfyldte boligkravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair-bekendtgørelsens § 4, nr. 4, jf. § 6, stk. 1, nr. 2, 3. pkt., under henvisning til, at betingelsen om, at au paret skulle have eget værelse i værtsfamiliens bolig, samt at boligen herudover som minimum skulle indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum pr. to personer, som var registreret på bopælen, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af BBR-registret, at værtsfamiliens bolig bestod af tre værelser, og at værtsfamilien bestod af to voksne samt to børn. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at værtsmoderen havde anført, at familien bestod af fire personer, at familien boede fordelt på to etager, hvorpå der var seks værelser, to badeværelser og et bad, da det følger af au pair bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 2, at oplysningerne fra BBR-registret skal lægges til grund ved afgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det fremgik af oplysningerne fra BBR-registret, at kælderen i værtsfamiliens bopæl ikke var godkendt til beboelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det af værtsmoderen anførte om, at der var en fejl i BBR-meddelelsen vedrørende værtsfamiliens bolig, idet værtsfamilien havde en stor kælder, hvor der var adskillige beboelsesrum, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet værtsfamilien ikke havde dokumenteret, at der skulle være tale om en fejl i BBR-meddelelsen. ÅB/2016/49.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtsfamilien, jf. ”på lige vilkår”, og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtsfamilien, jf. au pair bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 5. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning. Udlændingen har dog ret til at udføre ulønnet frivilligt arbejde, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 10.

Au pair-personen deltager i de huslige pligter (for eksempel rengøring, tøjvask, madlavning, børnepasning) i minimum tre og maksimalt fem timer om dagen, maksimalt seks dage om ugen. Arbejdstiden skal udgøre mellem 18 og 30 timer ugentligt, jf. au pair bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 6.

Au pair-personen skal have mindst halvanden fast fridag hver uge, jf. au pair bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 7, samt have fri på officielle danske helligdage jf. au pair bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 8. Au pair-personen skal i øvrigt have fritid nok til at kunne følge sprogkurser, udvikle sig fagligt og kulturelt samt mulighed for at dyrke sin religion, jf. au pair bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 9.

3.5.1. Registrering i karensregisteret

Der kan ikke gives opholdstilladelse til en udlænding som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 9, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karensperiode, jf. udlændingelovens § 21 a.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse som au pair hos en værtsperson, blandt andet når au pair-personen hos værtsfamilien har udført pligter i mere end den meddelte tilladelse eller udført andet end huslige opgaver for værtsfamilien, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 1, når au pair-personen har modtaget mindre lommepengebeløb end det fastsatte minimumslommepengebeløb, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 2, når der ikke er stillet et separat værelse til rådighed for au pair-personen, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 3, eller når værtsfamilien ikke har tegnet en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring og en forsikring, der dækker omkostninger til hjemtransport i tilfælde af au pair-personens død, alvorlige sygdom eller ulykke, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 6.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en værtsfamilie bør registreres i au pair karensregisteret, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2016 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om en værtsfamilies registrering i au pair karensregistret samt som konsekvens heraf Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en au pairs opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, at værtsfamilien ikke burde registreres i au pair karensregistret som følge af misbrug af au pair-ordningen for manglende betaling af lommepenge til værtsfamiliens tidligere au pair. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det ikke med sikkerhed kunne lægges til grund, at værtsfamilien havde misbrugt au pair-ordningen i forbindelse med den tidligere au pairs ophold hos værtsfamilien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at lommepengebeløbet fremgik af au pair kontrakten, at den første au pair tidligere havde udtalt, at hun fik det beløb månedligt, som fremgik af kontrakten, at lommepengebeløbet ikke skal reguleres årligt, når au pairen har fået sin tilladelse, og at politiet

ikke havde fundet grundlag for sigtelse for overtrædelse af udlændingeloven. **Udlændingenævnet fandt endvidere** efter en samlet vurdering det overvejende betænkeligt at lægge til grund, at den tidligere au pair ikke skulle have modtaget det aftalte lommepengebeløb, eller at dette beløb var mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumsbeløb, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 2. **Udlændingenævnet bemærkede ligeledes**, at en fagforenings oplysning om, at et indgivet erstatningskrav blev fastsat på baggrund af kontoudtog, ikke kunne lægges til grund, idet det ikke på tidspunktet for au parens opholdstilladelse var et krav, at lommepengebeløbet skulle indbetales til en konto, og at det derfor ikke var udelukket, at der også kunne have fundet kontant udbetaling sted. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration kunne slette registreringen af værtsfamilien i karensregistret. **Udlændingenævnet fandt endelig** som konsekvens heraf grundlag for at hjemvise Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en ny au pairs opholdstilladelse, idet Styrelsen for International Rekruttering og Integration herefter på ny måtte vurdere, om grundlaget for den nye au pairs opholdstilladelse var til stede. ERH/2016/70.

3.6. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse

3.6.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 21, og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke har lovligt ophold på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet eller et andet land, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i de seneste tre måneder.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen afvistes, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Tyrkiet, da ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark ikke havde lovligt ophold her i landet.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, da ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde lovligt ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark havde oplyst, at hun senest var indrejst i Danmark i marts 2007, at Udlændingestyrelsen senest i december 2007 havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse, og at denne afgørelse var blevet stadfæstet af det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration i maj 2008 med udrejsefrist straks. **Udlændingenævnet bemærkede**, at tyrkiske statsborgere er visumpligtige, medmindre de skal udføre en tjenesteydelse i Danmark, og at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om ægtefællesammenføring i februar 2015, hvor ansøgeren således fortsat havde ulovligt ophold. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet havde opholdt sig i Danmark i cirka otte år uden opholdstilladelse, og derfor havde ulovligt ophold på dette tidspunkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren gentagne gange var blevet meddelt afslag på familiesammenføring og derfor ikke kunne antages at have en berettiget forventning om at kunne opholde sig i Danmark, herunder blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af en ny ansøgning om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt ej heller**, at det kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens herboende ægtefælle efter den seneste ansøgnings indgivelse var blevet dansk statsborger. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at tilknytningskravet, jf. udlæn-

dingelovens § 9, stk. 7, også bliver stillet over for danske statsborgere. **Udlændingenævnet bemærkede** vedrørende ansøgerens ansøgning om ophold efter Assoceringsaftalen, at en sådan ansøgning ikke kunne afvises i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, men at denne skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Assoceringsaftalen ikke i sig selv giver ret til familiesammenføring. Udlændingenævnet hjemviste herefter den del af ansøgningen, der knyttede sig til selvstændig opholdsret efter Assoceringsaftalen, til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling. FAM/2016/77.

Som eksempel på en afgørelse, hvor ansøgningen blev afvist på grund af indgivelse af ansøgning under en fastsat udrejsefrist, kan nævnes følgende sag:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Somalia, da ansøgeren på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark ikke havde lovligt ophold i landet, og der ikke forelå særlige grunde, der kunne medføre, at ansøgningen kunne indgives her i landet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse opholdt sig ulovligt her i landet, idet ansøgeren ved Udlændingestyrelsens afgørelse i januar 2014 var blevet pålagt at udrejse af Danmark senest i februar 2014, at Udlændingenævnet havde stadfæstet denne afgørelse i marts 2014, og at Udlændingenævnet i maj 2014 havde meddelt ansøgeren afslag på genoptagelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingestyrelsen i november 2014 havde meddelt ansøgeren afslag på asyl i medfør af udlændingelovens § 7, hvilket Flygtningenævnet havde stadfæstet i januar 2015, og at ansøgeren i den forbindelse var blevet pålagt at udrejse af Danmark senest i februar 2015. Det forhold, at det var anført, at en afvisning af ansøgerens ansøgning ville være et uproportionalt indgreb i retten til familieliv og ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke herved var oplyst om forhold, der kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser burde tillades indgivet og behandlet. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 21, at der ved vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, navnlig sigtes til EMRK artikel 8 om hensynet til familiens enhed. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Efter Udlændingenævnets opfattelse indebærer EMRK artikel 8 derfor ikke, at en udlænding, der har ansøgt

om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke ville være uproportionalt at henvise at ansøgeren til at indrejse i Somalia for dér at indgive sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark eller alternativt søge om visum til at indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og dennes ægtefælles fællesbarn, som var født i oktober 2013, grundet barnets alder og varigheden af barnets ophold her i landet ikke kunne anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, der kunne føre til en fravigelse af betingelsen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at børn efter praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års lovligt ophold her i landet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret tidligere havde fået realitetsbehandlet en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, og at Udlændingenævnet i den forbindelse ikke havde fundet det stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse. Det var indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det var anført, at det ville være forbundet med stor fare for ansøgeren at indrejse, idet det var farligt for kvinder at rejse i Somalia, henset til sikkerhedssituationen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der var tale om forhold af asylretlig karakter, og at Udlændingestyrelsen i november 2014 havde meddelt ansøgeren afslag på asyl i medfør af udlændingelovens § 7, hvilket Flygtningesnævnet i januar 2015 havde stadfæstet. Det forhold, at det var oplyst, at ansøgeren nu opfyldte betingelserne for familiesammenføring, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet udlændingelovens § 9, stk. 21, alene er en proceduremæssig bestemmelse. ÅB/2016/50.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en ansøgning om opholdstilladelse – på trods af at ansøgeren havde lovligt ophold på ansøgningstidspunktet – ikke burde tillades indgivet her i landet, da der forelå særlige grunde, der talte herimod, kan henvises til afgørelserne ÅB/2015/73 og ÅB/2015/70 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.1.

Med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til EMRK artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens 9 c, stk. 6, fra en pakistansk statsborger, som søgte om familiesammenføring med sin herboende mindreårige datter. Udlændin-

genævnet afslog samtidig at genoptage sin tidligere afgørelse fra oktober 2013, hvorved Udlændingestyrelsens afgørelse om at udvise ansøgeren blev stadfæstet af Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgeren ikke skulle have sin ansøgning om opholdstilladelse afvist under henvisning til udlændingelovens § 9 c, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren oprindeligt havde haft opholdstilladelse i Danmark i 2010, at datterens moder til sagen havde oplyst, at ansøgeren siden juli 2013 havde set sin datter tre til fire gange ugentligt, og at samværet tidsmæssigt strakte sig over fire til fem timer til en hel dag. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** en udtalelse fra ansøgerens datters børneinstitution, hvoraf det fremgik, at institutionen oplevede at se ansøgeren gennemsnitligt fire til fem gange ugentligt enten ved aflevering eller afhentning af datteren i efteråret 2013, og at institutionen havde set ansøgeren en til to gange ugentligt siden januar 2014 i forbindelse med aflevering eller afhentning. **Udlændingenævnet fandt det herefter** bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, at ansøgningen blev tilladt indgivet i Danmark. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne realitetsbehandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt samtidig ikke grundlag for at genoptage** sin afgørelse fra oktober 2013, hvorved ansøgeren blev administrativt udvist af Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var anført nye oplysninger om forhold før oktober 2013, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgerens situation ifølge det oplyste var væsentligt ændret siden Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2013 i forhold til det udøvede samvær med ansøgerens datter. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at dette kunne føre til et andet udfald af sagen, da der herved var tale om efterfølgende omstændigheder. Det forhold, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse nu blev tilladt indgivet, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til et andet resultat, da der var tale om en efterfølgende omstændighed. **Udlændingenævnet bemærkede samtidig hermed**, at det først efter en realitetsbehandling af ansøgningen ville kunne vurderes, om der var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse, og i givet fald om det meddelte indrejseforbud kunne ophæves, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., jf. § 10, stk. 4, 2. pkt., og udlændingelovens § 32, stk. 10. FAM/2016/24.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Ansøgeren var i marts 2013 blevet meddelt afslag på asyl, hvilket Flygtningenævnet havde stadfæstet i juni 2013, og i den forbindelse var der fastsat en udrejsefrist til juli 2013. Ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællebarn født i Danmark i maj 2014. I marts 2016 indgav ansøgeren en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til den herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark ikke burde afvises, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, under henvisning til, at der ikke var sådanne ganske særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for at tillade ansøgningen indgivet i Danmark på trods af, at ansøgeren ikke på tidspunktet for ansøgningens indgivelse havde lovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde et herboende mindreårigt barn, som var født i maj 2014, som ifølge de lægelige oplysninger i sagen led af en nyrelidelse, som hun var blevet opereret for, og øjenmuskelparese. Begge lidelser gav anledning til, at hun blev fulgt i hospitalsvæsenet. På denne baggrund **fandt Udlændingenævnet**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgningen indgivet her i landet. ÅB/2016/51.

3.6.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.

Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er – for så vidt angår erhvervs- og studiesagerne¹¹ – reguleret i indtil flere paragraffer i udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4 (erhverv), § 9 i, stk. 2 (studerende), § 9 j, stk. 2 (au pair), § 9 k, stk. 2 (praktikant og volontør), § 9 l, stk. 2 (working holiday), § 9 m, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse), § 9 n, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med studie- eller praktikantopholdstilladelse) og § 9 p, stk. 2 (Danmarks internationale forpligtelser).

Udlændingenævnet har i 2016 haft anledning til at tage stilling til en sag om afvisning af indgivelse af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2, jf. stk. 3 – se nedenfor under afsnit 3.6.2.1.

For eksempler på afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse på det øvrige erhvervs- og studieområde kan henvises til afgørelser i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.2., og årsberetning 2015, afsnit 3.8.2.

3.6.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie.

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 2, kan en ansøgning efter § 9 m, stk. 1, kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af nærmere angivne bestemmelser i udlændingeloven. Efter § 9 m, stk. 2, 1. pkt., skal ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1, kun kunne indgi-

¹¹ Forstået bredt som alle de sager, der kan påklages til Udlændingenævnet fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration, herunder erhverv, studie, au pair, m.v.

ves her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a¹², § 4 b¹³ eller § 5, stk. 2¹⁴, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6¹⁵, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f¹⁶, eller §§ 9 i-9 n¹⁷ eller § 9 p¹⁸, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, kan ansøgning om opholdstilladelse eller ansøgning om forlængelse, jf. § 9 m, stk. 3, ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgningen efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2, 3. pkt.

Det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 1488 af 23. december 2014, at en udlænding, som ikke har lovligt ophold, kan indgive ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem her i landet, hvis opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, f.eks. force majeure tilfælde, hvor udlændingen på en rejse bliver forhindret af udefrakommende begivenheder i at rejse tilbage til Danmark eller kontakte en dansk ambassade for rettidigt at indgive en forlængelsesansøgning, f.eks. ved uroligheder, krigsudbrud, naturkatastrofer el.lign., eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Ganske særlige grunde kan f.eks. foreligge, hvis en udlænding, som allerede har opholdstilladelse i Danmark, bliver alvorligt syg, eller et af udlændingens nærmeste familiemedlemmer bliver alvorligt sygt, og sygdommen er begrundelsen for, at udlændingen ikke får indgivet ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse rettidigt, f.eks. fordi udlændingen er hospitalsindlagt, eller fordi familiemedlemmet er i terminalfasen af et sygdomsforløb.

¹² Udlændingelovens §§ 1-3 a, omhandler skandinaviske statsborgere (§ 1), udlændinge omfattet af EU-reglerne i forhold til ophold i indtil 3 måneder (§ 2), udlændinge med opholdsret i et andet Schengenland (§ 2 a og § 2 b), udlændinge fritaget for visum (§ 3) og udlændinge med opholdsret som følge af et nationalt visum (§ 3 a).

¹³ Udlændingelovens § 4 b omhandler udlændinge, der i særlige tilfælde har fået deres ret til ophold her i landet i medfør af §§ 2-3 a forlænget.

¹⁴ Udlændingelovens § 5, stk. 2, er en bemyndigelsesbestemmelse for udlændinge-, integrations- og boligministeren til at fastsætte regler om fritagelse for opholdstilladelse for visse børn under 18 år.

¹⁵ Udlændingelovens § 6 omhandler udlændinge omfattet af EU-reglerne.

¹⁶ Udlændingelovens §§ 7 og 8 omhandler asyl, § 9 omhandler familiesammenføring, § 9 a omhandler erhverv, § 9 b omhandler humanitær opholdstilladelse, § 9 c omhandler ganske særlige grunde, § 9 d omhandler opholdstilladelse til visse tidligere danske statsborgere, § 9 e omhandler opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien og § 9 f omhandler religiøse forkyndere.

¹⁷ Udlændingelovens § 9 i omhandler studerende, § 9 j omhandler au pair, § 9 k omhandler praktikanter og volontører, § 9 l omhandler working holiday, § 9 m omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med erhvervsopholdstilladelse og § 9 n omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med studieopholdstilladelse, en praktikantopholdstilladelse eller en volontøropholdstilladelse.

¹⁸ Udlændingelovens § 9 p omhandler opholdstilladelser meddelt som følge af Danmarks internationale forpligtelser.

Som eksempel på en afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til en person med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse til to mindreårige nigerianske statsborgere, født i henholdsvis 2004 og 2006, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2, og stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgernes forlængelsesansøgninger indgivet. **Udlændingenævnet lagde her ved vægt på**, at begge ansøgere var født og opvokset i Danmark, hvor de var bosiddende sammen med deres forældre, hvor de havde haft deres skolegang, at de talte flydende dansk, og at de var under den kriminelle lavalder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne siden deres fødsel havde haft lovligt ophold i Danmark frem til udløbet af deres hidtidige opholdstilladelse, og at ansøgningerne om forlængelse af deres hidtidige opholdstilladelser var indgivet ca. tre måneder for sent. **Udlændingenævnet fandt dog**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke var til hinder for, at der ved indgivelsen af ansøgningerne om forlængelse af ansøgernes opholdstilladelser skulle betales gebyr. ERH/2016/65.

3.7. Tidsubegrænset opholdstilladelse

Tidsubegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11¹⁹. Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst fem år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række supplerende betingelser for, at der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der vil kunne dispenseres fra de supplerende betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention.

¹⁹ Pr. 1. marts 2016 er der indført ændrede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. lov nr. 102 af 3. februar 2016, med virkning for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er indgivet fra og med den 10. december 2015. Når der i det følgende henvises til betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse og Udlændingenævnets praksis herfor, er det i forhold til de tidligere gældende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse og for ansøgninger, der er indgivet før den 10. december 2015, da Udlændingenævnet i 2016 alene har haft anledning til at træffe afgørelser i et meget begrænset antal sager, hvor Udlændingestyrelsen efter den 1. marts 2016 har truffet afgørelse efter de nye betingelser om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har i 2016 haft anledning til at tage stilling til en række af de betingelser, der stilles for at meddele tidsubegrænset opholdstilladelse.

3.7.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 5 år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Det vil sige, at udlændingen som udgangspunkt godt kan skifte opholdsgrundlag i løbet af de fem år. En udlænding med opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal dog have fem års opholdstilladelse på baggrund af det samme ægteskab eller samlivsforhold, og vil således skulle starte på en ny fem-årig periode, hvis der meddeles en ny opholdstilladelse på grundlag af et nyt ægteskab. Efter udlændingelovens § 11, stk. 4 og stk. 5, vil ophold i udlandet af et til to års varighed også kunne indgå i beregningen af fem-års kravet under visse nærmere angivne betingelser. Det er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at udlændingen på ny har taget ophold i Danmark med opholdstilladelse.

Den periode, hvor en udlænding som led i sit ansættelsesforhold har været udstationeret eller udsendt til udlandet, indgår ved beregningen af opholdet, hvis den pågældende person er ansat i en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, dog højst med 2 år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4.

Beregningen af fem års perioden sker herudover i overensstemmelse med udlændingelovens § 27.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om lovligt ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en filippinsk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. Ansøgeren blev i oktober 2010 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, som i maj 2012 blev forlænget til juni 2014. Udlændingestyrelsen inddrog primo januar 2014 ansøgerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, samt § 26, stk. 1. Ansøgeren påklagede otte dage senere i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse samt indgav dagen efter ny ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5 (arbejdsmarkedstilknytning) til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 afgørelsen om inddragelse, ligesom Udlændingenævnet i juni 2014 meddelte afslag på genoptagelse. Ansøgeren

blev i oktober 2014 meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, gældende indtil juli 2018 på baggrund af ansøgningen indgivet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ultimo januar 2014, og indgav herefter i juni 2015 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte i september 2015 ansøgeren afslag på ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde boet i lovligt i Danmark i mindst fem år og i hele denne periode havde haft opholdstilladelse efter en af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 7-9 f eller 9 i – 9 n eller 9 p, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3 nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have boet lovligt her i landet i mindst fem år og i hele denne periode have haft opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i starten af januar 2014 havde inddraget ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at Udlændingenævnet havde stadfæstet denne afgørelse ultimo marts 2014. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det af udlændingelovens § 27, stk. 3, fremgår, at fristen i § 27, stk. 1, afbrydes, når opholdstilladelsen inddrages, hvorefter tidsperioden for, hvor længe ansøgeren har haft opholdstilladelse, først regnes fra meddelelsen af en ny opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde haft opholdstilladelse efter en af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 7- 9 f eller 9 i- 9 n, i perioden fra starten af januar 2014, hvor ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, var blevet inddraget, til ni dage senere i januar 2014, hvor ansøgeren havde søgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, og som ansøgeren var blevet meddelt i oktober 2014. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i cirka to år og otte måneder regnet fra ultimo januar 2014, hvor ansøgeren havde indgivet en ny ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1, og at ansøgeren derfor ikke opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det er en forudsætning for beregningen af fem års lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, at der er tale om 5 års uafbrudt ophold, hvor udlændingen fortsat har haft et opholdsgrundlag i form af en opholdstilladelse, og at ansøgeren i perioden fra inddragelsen af sin opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført i starten af januar 2014 frem til indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning ni dage senere i januar 2014 ikke havde været i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren i januar 2014 havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af vejledningen i Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende inddragelse i starten af januar 2014, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da indgivelse af en ny ansøgning inden for en syv-dages frist alene gav ansøgeren ret til processuelt ophold, mens sagen blev behandlet, men ikke opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7- 9 f eller 9 i- 9 n, hvorfor Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. FAM/2016/116.

3.7.2. Kriminalitet, karensperiode – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, at en udlænding over 18 år efter ansøgning kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, hvis:

...

- 2) Udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst et 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.

...

En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan endvidere ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a, jf. udlændingelovens § 11, stk. 7.

Det fremgår endvidere af § 11 a, at betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Det fremgår af udlændingelovens § 11 b, at straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, uanset bestemmelsen i § 11 a, er til hinder for meddelelse tidsubegrænset opholdstilladelse i ti år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om tidligere straf for en lovovertrædelse i forhold til tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en ukrainsk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 7, jf. § 11 b, jf. § 11, stk. 3, idet ansøgeren i januar 2014 havde vedtaget en bøde på 2.000 kr. for overtrædelse af den dagældende udlændingelovs § 59, stk. 2, jf. straffelovens § 23, om medvirken til ulovligt arbejde.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, da hun var straffet for overtrædelse af den dagældende udlændingelovs § 59, stk. 2, jf. straffelovens § 23, inden for de seneste 10 år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i januar 2014 havde vedtaget en bøde på 2.000 kr. for overtrædelse af den dagældende udlændingelovs § 59, stk. 2 (ulovligt arbejde), jf. straffelovens § 23, om medvirken til ulovligt arbejde. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af straffelovens § 23, at den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse omfatter alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at uagtet at ansøgeren ikke selv havde udført ulovligt arbejde, men alene havde medvirket hertil, var ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 11 b, og udlændingelovens dagældende § 59, stk. 2, om ulovligt arbejde. Det forhold, at ansøgeren var straffet med en bøde på 2.000 kr., **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 324 af 18. maj 2005 (Lovforslag nr. L 149, fremsat den 15. december 2004, pkt. 2), der indførte bestemmelsen i udlændingelovens § 11 b, at ”straf for ulovligt arbejde i alle tilfælde bør medføre en reel karenstid med hensyn til muligheden for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Det gælder, uanset om det ulovlige arbejde er straffet med bøde eller frihedsstraf.” **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde været bosat i Danmark i knap seks år, at hun var selvforsørgende, fuldtidsansat og efter det oplyste meget velintegreret, samt at ansøgeren havde deltaget i Prøve i Dansk 2 med et karaktergennemsnit på 6,5. ERH/2016/86.

3.7.3. Forfalden gæld til offentlige myndigheder – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, før eventuel forfalden gæld til det offentlige er tilbagebetalt. Dog kan en udlænding meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse på trods af forfalden gæld til det offentlige, hvis den manglende afvikling af gælden skyldes, at der er givet henstand med gælden. Det er dog samtidig en forudsætning, at gælden ikke overstiger 100.000 kr.

Følgende typer gæld er omfattet, jf. bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 4.2.1.3:

- 1) tilbagebetalingspligtige ydelser efter lov om social service eller lov om aktiv socialpolitik,
- 2) børnebidrag, der er udbetalt forskudsvis af det offentlige efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag,
- 3) daginstitutionsbetaling,
- 4) tilbagebetaling af for meget udbetalt boligstøtte, jf. § 47 i lov om individuel boligstøtte,
- 5) tilbagebetaling af boligtilskudslån, og
- 6) skatter og afgifter, medmindre skatte- eller afgiftsrestancen skyldes forhold, der ikke kan lægges ansøgeren til last.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ingen forfalden gæld til det offentlige, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en somalisk statsborger, der havde haft opholdstilladelse i Danmark som flygtning siden 2002 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren blev i 2010 meddelt førtidspension og havde i ansøgningsskemaet oplyst, at han havde forfalden gæld til det offentlige, og at der ikke var givet henstand med betaling af gælden. Størrelsen af gælden var ikke angivet i ansøgningsskemaet. Det fremgik af oplysningerne fra SKAT, at SKAT havde registreret en gæld på 338.440 kr. som vedrørte beboerindskudslån, bøde til politi, erstatning med en kommune som fordringshaver, kontanthjælp, medielicens, diverse opkrævningsrenter, parkeringsafgift, sagsomkostninger, uberettiget modtagelse af dagpenge, underholdsbidrag samt grøn ejerafgift. Det fremgik af oplysningerne fra Udbetaling Danmark, at ansøgeren på tidspunktet for udtalelsen skyldte 161.160 kr. i børnebidrag, at denne fordring lå til inddrivelse hos SKAT, og at der ikke var givet henstand. Det fremgik endvidere af oplysningerne fra kommunen, at ansøgeren skyldte 5.019 kr. til kommunen for ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller lov om social service og 19.370 kr. for boligindskudslån, samt at der ikke var givet henstand med betalingen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, da han ikke opfyldte kravet om ikke at have forfalden gæld til det offentlige, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ifølge oplysninger fra SKAT, Udbetaling Danmark og ansøgerens kommune havde forfalden gæld til det offentlige, og at dele af gælden var omfattet af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde gæld til det offentlige for beboerindskudslån, kontanthjælp samt børnebidrag. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på** ansøgerens egne oplysninger og de indkomne oplysninger fra kommunen og Udbetaling Danmark, hvoraf det fremgik, at der ikke var givet henstand. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for dispensation efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering heraf**, at ansøgerens læge havde oplyst, at ansøgeren var diagnosticeret med post traumatisk belastningsreaktion, paranoid psykose, angsttilstand og personlighedsændring efter katastrofeoplevelse, at ansøgeren gennem de seneste fem år havde fået psykofarmaka, at han isolerede sig, at han var paranoid, tolkende i forhold til personer omkring sig, og at han ikke havde nogen resterhvervsevne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det ikke til sagen var oplyst eller dokumenteret, at ansøgerens helbredsmæssige situation havde årsagssammenhæng med ansøgerens oparbejdede gæld. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens psykiske tilstand ikke forhindrede ansøgeren i at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4, og dermed havde en

afgørende betydning for oparbejdelsen af ansøgerens gæld. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren ikke havde mulighed for at afdrage på gammel gæld, da han var førtidspensionist og fremadrettet måtte leve af sin pension, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet det ikke var dokumenteret, at ansøgerens helbredsmæssige situation havde årsagssammenhæng med ansøgerens oparbejdede gæld. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at ansøgeren ikke havde vist vilje til integration, idet der ikke til sagen var indsendt dokumentation herfor. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at ansøgerens psykiske tilstand påvirkede sprogindlæringsevnen, at ansøgerens alvorlige psykiske problemer ikke gav mulighed for, at ansøgeren kunne lære dansk på en tilstrækkelig måde, at ansøgeren ikke kunne føre en samtale i et enkelt sprog, at ansøgerens funktionsnedsættelse var af en sådan karakter, at ansøgeren ikke havde mulighed for at deltage i danskundervisning eller tage en statsborgerskabsprøve, samt at ansøgeren ikke havde mulighed for at integrere sig, da det krævede, at ansøgeren talte det danske sprog. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at disse forhold ikke i sig selv kunne føre til, at bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4, om ikke at have forfalden gæld til det offentlige kunne fraviges, og henviste i den forbindelse til, at en ansøgers vilje til integration ikke alene afgøres af en ansøgers evne til at tale det danske sprog og interagere med andre. FAM/2016/69.

3.7.4. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5, bortset fra tidspunktet, hvorfra den tre-årige periode beregnes.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en pakistansk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. Ansøgeren blev i oktober 2007 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. I april 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og denne afgørelse blev stadfæstet af Udlændingenævnet i november 2013. Ansøgeren indgav i februar 2015 en ny ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark og oplyste, at han ikke inden for de seneste tre år havde modtaget of-

fentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, men at hans ægtefælle havde modtaget kontanthjælp siden september 2013. Ansøgerens bopælskommune oplyste i august 2015 til Udlændingestyrelsen, at ansøgeren i oktober 2013, januar 2014, juni 2014, juli 2014, september 2014 og oktober 2014 havde modtaget kontanthjælp. Det blev endvidere oplyst af ansøgeren til Udlændingestyrelsen, at ansøgeren aldrig havde søgt om at modtage kontanthjælp, at ansøgeren var i fuldtidsarbejde, at alene ansøgerens ægtefælle modtog kontanthjælp, at der var tale om ret beskedne udbetalinger, og at han tog kontakt til bopælskommunen på baggrund af de udbetalte beløb, samt at kommunen skulle have oplyst, at det ikke ville få indflydelse på hans opholdsgrundlag. Under sagen i Udlændingestyrelsen blev det endvidere oplyst, at ansøgerens bopælskommune ikke havde vejledt om konsekvenserne for en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, såfremt ægtefællen ville modtage kontanthjælp, og at ansøgeren havde underskrevet på en af ansøgningerne om kontanthjælp, som ansøgerens ægtefælle havde sendt i forbindelse med ansøgningen om kontanthjælp i maj 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, om ikke at have modtaget offentlig hjælp indenfor de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i oktober 2013, januar 2014, juni 2014, juli 2014, september 2014 og oktober 2014 havde modtaget kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ikke selv skulle have ansøgt om at modtage kontanthjælp, og at han i de sidste tre år havde haft fuldtidsarbejde, da ydelserne, som ansøgeren havde modtaget i de pågældende måneder, havde været ydelser udbetalt til forsørgelse, ligesom han havde underskrevet sin ægtefælles ansøgning om at modtage kontanthjælp i maj 2014. **Udlændingenævnet bemærkede**, at udbetalingen af supplerende kontanthjælp til ansøgeren var sket efter regler om ægtefællernes gensidige forsørgelsespligt, hvorefter enhver mand og kvinde i forhold til det offentlige har ansvar for blandt andet at forsørge sig selv og sin ægtefælle, jf. § 2 a i lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren som ægtefælle og henset til reglerne om gensidig forsørgelsespligt anses for at være medansøgende i forhold til sin ægtefælles sag om udbetaling af sociale ydelser. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren ikke havde modtaget vejledning om konsekvensen af at modtage sociale ydelser, ikke kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle senest havde ansøgt om kontanthjælp i maj 2014, som ansøgeren ligeledes havde underskrevet, og at ansøgeren først i februar 2015 på ny søgte om tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der således ikke havde været konkret anledning for kommunen til at vejlede ansøgeren om eventuelle konsekvenser i forhold til en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, ligesom det ud fra sagens oplysninger ej heller fremgik, at ansøgeren havde oplyst kommunen om et forestående ønske om at søge tidsubegrænset opholdstilladelse i maj 2014. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at det på samme baggrund ikke kunne føre til et andet resultat, hvis

ansøgeren, efter at ansøgeren havde modtaget kontanthjælp, havde spurgt kommunen om eventuelle konsekvenser i forhold til sin opholdstilladelse og/eller i forhold til tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2016/52.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en irakisk statsborger jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, uanset at ansøgeren siden maj 2010 havde modtaget kontanthjælp, jf. § 27 a i lov om aktiv socialpolitik (hjælp til personer, der ikke modtager fuld førtidspension efter lov om social pension på grund af betingelserne om optjening). **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgerens kommune i marts 2010 havde konkluderet, at ansøgerens udviklingsmuligheder vurderedes udtømte grundet ansøgerens helbredsmæssige problemer, og at ansøgeren på dette tidspunkt blev indstillet til at overgå til udbetaling af offentlige ydelser i medfør af lov om aktiv socialpolitik § 27 a. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgerens kommune ved brev af oktober 2016 til Udlændingenævnet havde oplyst, at ansøgerens sag i april 2010 blev afklaret, idet det blev vurderet, at der ikke var resterende ressourcer i forhold til arbejdsmarkedet på daværende tidspunkt og ej heller fremadrettet, at ansøgeren siden maj 2010 havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik § 27 a, og at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at modtage pension efter dansk lovgivning, da ansøgeren var familiesammenført. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at fravige kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, jf. udlændingelovens § 11, stk. 14, idet det var dokumenteret, at ansøgeren ikke var eller i fremtiden ville kunne blive selvforsørgende. FAM/2016/94.

3.7.5. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har bestået en Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller standpunktskarakterer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet, kan nævnes (se herudover også afsnit 3.7.9):

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en egyptisk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde opnået autorisation som læge i Danmark, og at han aktuelt var ansat som reservelæge på et sygehus som en del af hans uddannelse som speciallæge i ortopædkirurgi. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren som et led i at opnå sin autorisation i Danmark i 2011 var indskrevet som studerende på et universitet i Danmark, hvor han som udenlandsk læge studerede medicin, og at han i den forbindelse havde bestået flere skriftlige og mundtlige eksaminer i blandt andet receptskrivning, medicinallovgivning, klinisk socialmedicin, og den medicinske fagprøve, ligesom det fremgik af oplysningerne vedrørende ansøgerens eksamen i socialmedicin, at der stilles krav til danskkundskaberne. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren på baggrund af sin autorisation i Danmark og sin igangværende speciallægeuddannelse i ortopædkirurgi burde ligestilles med personer, der havde et egentligt prøvebevis for bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2016/29.

3.7.6. Beskæftigelses- og uddannelsesmæssige krav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær beskæftigelse, udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed eller været under uddannelse i Danmark i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved såvel fuldtidsbeskæftigelse som ved deltidsbeskæftigelse af et vist omfang, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.

En udlænding, som har haft fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen eller 120 timer om måneden her i landet i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, opfylder således beskæftigelseskravet. Det er således ikke en betingelse, at der har været uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse i tre år. Deltidsbeskæftigelse i form af mindst 15 til 29 timers beskæftigelse om ugen eller mindst 60 timer om måneden medregnes med 3/5 i beregningen af, hvorvidt en ansøger opfylder beskæftigelseskravet.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær beskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Hvis man er selvstændig erhvervsdrivende, skal ens deltagelse i virksomheden have et omfang, der kan sidestilles med ordinært lønarbejde. Der foretages en konkret vurdering af blandt andet personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser, m.v.

Fuldtidsbeskæftigelse og deltidsbeskæftigelse kan kombineres således, at perioder med fuldtidsbeskæftigelse kan suppleres af andre perioder med deltidsbeskæftigelse.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med to år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, nr. 3.

Uddannelse er nærmere beskrevet i udlændingelovens § 11, stk. 6. Uddannelsen omfatter f.eks. afsluttede gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelser opnået her i landet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1.

En videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS), jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 2. Det betyder, at optagelse på en videregående uddannelse – det vil sige en lang videregående uddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse, en videregående kunstnerisk uddannelse eller en anden videregående uddannelse – som udbydes på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, ved beregningen af kravet om tre års beskæftigelse eller uddannelse inden for de seneste fem år indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

Uddannelsesforløb i udlandet som led i en videregående uddannelse her i landet, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet, dog højst med et år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes (se herudover også afsnit 3.7.8.):

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en pakistansk statsborger. Ansøgeren havde i 18 måneder været under uddannelse som kosmetolog på en SU-godkendt uddannelse. Under Udlændingenævnets behandling af klagesagen havde Udlændingestyrelsen udtalt, at uddannelsen som kosmetolog ved CI-

DESCO på Undervisningsministeriets hjemmeside www.ug.dk er anført som ”anden uddannelse”, og at der således ikke er tale om en erhvervsrettet, gymnasial eller videregående uddannelse i henhold til udlændingelovens § 11, stk. 6, hvorfor uddannelsen ikke kunne indgå ved beregningen af, om beskæftigelseskravet var opfyldt. Udlændingestyrelsen havde endvidere udtalt, at det af udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1, fremgår, at uddannelsesforløb, hvor en udlænding har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, medregnes i beregningen af beskæftigelseskravet, at det fremgår af uddannelsesguiden fra Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling (www.ug.dk) under kategorien ”Erhvervsuddannelser”, at ”en erhvervsuddannelse er en praktisk uddannelse”, der retter sig mod et erhverv, at uddannelsen veksler mellem undervisning på skole og perioder i praktik, og den normalt består af et grundforløb og et hovedforløb. Udlændingestyrelsen havde bemærket, at såfremt en uddannelse er anført som ”Erhvervsuddannelse” i uddannelsesguiden, anses uddannelsen for at være en erhvervsuddannelse og vil være omfattet af bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1. Udlændingestyrelsen havde endvidere bemærket, at såfremt en uddannelse er anført under kategorien ”Andre uddannelser” i uddannelsesguiden, anses uddannelsen ikke for at være en erhvervsuddannelse og vil derfor ikke være omfattet af bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1. Udlændingestyrelsen havde i den forbindelse henvist til, at kosmetologuddannelsen er anført under kategorien ”Andre uddannelser” i uddannelsesguiden, hvorimod uddannelsen til kosmetiker er anført som ”Erhvervsuddannelse” i uddannelsesguiden.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse med et timetal på mindst 30 timer ugentligt i to år og to måneder og i ordinær deltidsbeskæftigelse med et timetal på mellem 15 og 29 timer ugentligt i 2,4 måneder. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at beskæftigelse med et timetal på mellem 15 og 29 timer ugentligt indgår med 3/5 i beregningen af, om en ansøger har været i ordinær beskæftigelse med mere end 30 timer ugentligt. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren samlet set havde været i ordinær beskæftigelse i to år og 4,2 måneder inden for de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. Det var endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren havde været under uddannelse som kosmetolog fra marts 2013 til august 2014, ligesom det til sagen var oplyst, at uddannelsen var godkendt til SU. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering, da det forhold, at en uddannelse var godkendt til SU, ikke var sammenfaldende med, at uddannelsen var omfattet af udlændingelovens § 11, stk. 6. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at uddannelser, der er anført under kategorien ”Andre uddannelser” i uddannelsesguiden, ikke anses for at være en erhvervsuddannelse, og derfor ikke vil være omfattet af bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1, og at kosmetologuddannelsen var anført under kategorien ”Andre uddannelser” i uddannelsesguiden. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at an-

søgerens uddannelsesforløb som kosmetolog inden for de sidste fem år ikke kunne indgå i beregningen af, hvorvidt ansøgeren havde været i ordinær beskæftigelse eller under uddannelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at hun ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2016/8.

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Pakistan, der i marts 2008 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende ægtefælle til en person med greencard, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1. Udlændingestyrelsen havde i oktober 2015 meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke opfyldte kravet om tre års beskæftigelse eller uddannelse inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en retshjælp havde indsendt dokumentation for, at ansøgeren havde været i fuldtidsbeskæftigelse som selvstændig privat børnepasser i en kommune i perioden fra marts 2012 til juli 2012 og fra oktober 2012 til marts 2013, hvor hun havde passet et barn som privat børnepasser i 30 timer ugentligt, samt sagens øvrige oplysninger, herunder et brev fra Udbetaling Danmark fra oktober 2015, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været sygemeldt i forbindelse med sin graviditet i perioden fra marts 2013 til juni 2013, hvor hun gik på barsel i perioden fra juni 2013 til februar 2014, ligesom det var oplyst til sagen, at hun siden marts 2014 havde været ansat som dagplejer i en kommune. **Udlændingenævnet lagde samtidig vægt på**, at privat børnepasning i 2012 og 2013 måtte anses for at være ansøgerens hovedbeskæftigelse med henblik på selvforsørgelse. **Udlændingenævnet bemærkede herved**, at hun ikke sås at have modtaget andre former for ydelser i de pågældende perioder. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren måtte anses for at have været i beskæftigelse i mindst 30 timer ugentligt i 10 måneder som privat børnepasser, at hun derudover havde været sygemeldt på grund af graviditet i tre måneder, at hun derefter havde været på barsel i syv måneder, og at hun uafbrudt siden marts 2014 havde været ansat i en kommune som dagplejer – en stilling som hun fortsat var beskæftiget i – og **Udlændingenævnet fandt endelig** på den baggrund, at hun opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2016/34.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en bosnisk statsborger, som havde haft opholdstilladelse i Danmark siden juli 2004. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 1, at ansøgeren led af svær PTSD, hvor ansøgeren havde symptomer med angst, flash-backs, hørehallucinationer, depression og periodiske selvmordstanker, at ansøgeren blev medicineret herfor med antipsykotisk medicin, at ansøgerens PTSD var kronisk, og at ansøgeren havde været ansat i et fleksjob seks timer ugentligt fra april 2015. Ansøgeren havde selv anført, at hun i perioden fra 2008 til 2013 havde modtaget danskundervisning, at hun i 2013 havde været i fem måneders praktik på et plejehjem, at hun i 2014 havde været i fem måneders praktik i en børnehave og en måned i praktik i en kantineskole, og at hun siden april 2015 havde været ansat i fleksjob, hvor hun arbejdede seks timer ugentligt. Det blev til sagen endvidere oplyst, at ansøgeren i september 2013 som følge af sin PTSD lidelse havde svært ved at koncentrere sig, og at ansøgeren derfor havde det svært i forhold til uddannelse og arbejde, at et jobcenter havde foretaget en udredning af ansøgerens arbejdsevne, og at et rehabiliteringscenter i september 2014 havde besluttet, at ansøgeren var berettiget til at afprøve fleksjob.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte en af de grundlæggende betingelser for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det kun er beskæftigelse eller uddannelse inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kan indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt, og at der er tale om en løbende femårig periode. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering** af sagen, at ansøgeren siden april 2015 havde arbejdet mellem tre og 27 timer om måneden i et fleksjob, og at beskæftigelse i fleksjob kan sidestilles med ordinær beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren på baggrund af sit fleksjob siden april 2015 samlet set højst havde været i ordinær beskæftigelse i elleve måneder inden for de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse, hvis det samtidig kunne lægges til grund, at ansøgeren havde arbejdet fuldt ud inden for flekstiden. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgik af ansøgerens ansættelseskontrakt, at hun var tildelt seks arbejdstimer om ugen, og at hun kunne arbejde op til ni timer ugentligt. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste i 2013 havde været i fem måneders praktik på et plejehjem, og at hun i 2014 havde været i fem måneders praktik i en børnehave og en måned i praktik i en kantineskole, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der ved ordinær beskæftigelse forstås, at beskæftigelsen skal være aflønnet efter gældende overenskomst eller udført under sædvanlige løn- og ansættelsesforhold eller under fleksjobordningen, men ikke ulønnet praktik, hvorfor de måneder, hvor ansøgeren havde været i praktik, ikke kunne indgå i beregningen af,

hvorvidt hun kunne anses for at opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, da det ikke var oplyst, at ansøgerens praktikforløb var som led i et fleksjob. Uanset at disse perioder ville kunne medregnes, ville ansøgeren ikke opfylde kravet om tre års beskæftigelse inden for de seneste fem år. Det forhold, at ansøgeren i perioden fra 2008 til 2013 havde deltaget i danskundervisning, og at hun havde bestået Prøve i Dansk 1, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret beregning. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at enkeltfag og kurser, herunder danskundervisning, ikke kan medregnes som uddannelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. § 11, stk. 6, og at det alene er uddannelsesforløb, hvor en ansøger har færdiggjort en gymnasial- eller erhvervsuddannelse eller er i gang med en længerevarende uddannelse, som indgår ved beregningen af, om beskæftigelseskravet efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne anses for uproportionalt eller som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, da ansøgeren uanset sine helbreds-mæssige forhold havde mulighed for gennem sit fleksjob at opfylde betingelsen. FAM/2016/48.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Thailand, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren blev i december 2008 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren havde i sin ansøgning oplyst, at hun ejede en thaimassagevirksomhed, hvor hun havde været i ordinær beskæftigelse fra juni 2009 til september 2010, hvor virksomheden ikke var momsregistreret, og siden september 2010, hvor virksomheden var blevet momsregistreret. Ansøgeren havde i den forbindelse oplyst, at hun i begge perioder arbejdede på fuld tid med 37 timer ugentligt, at det var en enkeltmandsvirksomhed drevet af hende, hvor hun udførte massage og varetog øvrige opgaver i forhold til driften af massagevirksomheden.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær beskæftigelse eller have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed eller have været under uddannelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse – det vil sige fra september 2011. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter sine egne oplysninger havde arbejdet som selvstændig erhvervsdrivende som thaimassør siden juni 2009. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at beskæftigelse helt tilbage fra dette tidspunkt ikke kunne indgå i beregningen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det kun var selvstændig erhvervsvirksomhed inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kunne indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, var op-

fyldt, og at der var tale om en løbende fem-årig periode. Selvstændig erhvervsvirksomhed forud for september 2011 indgik således ikke i Udlændingenævnets beregning. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren efter sine egne oplysninger siden juni 2009 havde arbejdet i 37 timer om ugen i sin virksomhed. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at disse oplysninger ikke kunne føre til, at ansøgeren opfyldte kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på baggrund af den fremsendte dokumentation – herunder registreringsbevis, momsindberetninger, årsopgørelser og årsberetninger – ikke havde dokumenteret, at hendes beskæftigelse som thai-massør i perioden fra september 2011 og frem kunne sidestilles med ordinært lønarbejde, herunder at ansøgerens selvstændige virksomhed havde haft et omfang, der kunne sidestilles med lønarbejde i gennemsnitligt mindst 15 timer om ugen. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hendes arbejde havde et omfang, der svarede til ordinær deltidsbeskæftigelse eller ordinær beskæftigelse. Det af ansøgeren anførte om, at hun i årene 2011, 2012 og 2014 havde arbejdet i hvert fald 15 timer om ugen til en løn, der lå højere end mindstelønnen, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ordinær fuldtidsbeskæftigelse – beskæftigelse med en gennemsnitlig arbejdstid her i landet på mindst 30 timer om ugen – indgår med den fulde varighed, og at ordinær deltidsbeskæftigelse – beskæftigelse med en gennemsnitlig arbejdstid her i landet på mellem 15 og 29 timer om ugen – indgår i beregningen med 3/5 af den samlede ansættelsesperiode, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, nr. 2. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse endvidere til**, at ansøgerens virksomhed i perioden fra 2011 til 2014 havde haft en årlig omsætning på henholdsvis 86.120 kr. i 2011, 82.800 kr. i 2012, 58.680 kr. i 2013 og 89.720 kr. i 2014. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at hun tog 150 kr. i betaling for en halv times behandling og 250 kr. for en times behandling. Ud fra tallene for virksomhedens omsætning havde ansøgeren sin højeste omsætning i 2014 på 89.720 kr., hvilket svarede til, at hun havde arbejdet 358,88 timer i virksomheden i 2014, hvis hun havde taget 250 kr. i timen som betaling. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der ved beregningen af omfanget af selvstændig erhvervsvirksomhed, hvor ansøgeren driver virksomhed fra eget hjem, efter praksis lægges en halv time til hvert kundebesøg, hvis der for eksempel drives massageklinik fra bopælen, som antages at dække tidsforbruget i forbindelse med klargøring, rengøring, regnskab med videre. **Udlændingenævnet henviste samtidig til**, at en deltidsansat med mindst 15 timer om ugen, hvor arbejdsugerne – fratrukket ferie i fem uger – sættes til 47 uger pr. år, som minimum skulle arbejde 705 timer pr. år. Dette opfyldte ansøgerens virksomhed ikke. Dette var tilsvarende gældende, hvis man måtte tillægge en halv time til det udregnede antal kundetimer til henholdsvis forberedelse og klargøring til næste kunde. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det tidsmæssige forbrug ikke ville være anderledes, hvis det blev lagt til grund, at alle kunder kun havde fået en halv times behandling á 150 kr., da en højere andel af tid afsat til forberedelse og klargøring pr. kunde ville blive modsvaret af, at der ville være et lavere antal direkte kundetimer, da omsætningen i så fald ville skulle deles med 300 kr. pr. time. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren drev sin selvstændige er-

hvervsvirksomhed fra sit eget hjem. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at henset til, at ansøgerens virksomhed blev udøvet i hendes eget hjem, kunne hendes arbejdstimer ikke alene opgøres ud fra de angivne åbningstider på hendes hjemmeside. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde et handicap, der forhindrede hende i opfyldelse af en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. FAM/2016/92.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en vietnamesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren blev i november 2010 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Da ansøgeren i marts 2015 indgav en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, oplyste ansøgeren, at hun havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden august 2011 med 37 timer ugentligt på en restaurant, og i deltidsbeskæftigelse siden maj 2014, hvor hun arbejdede 5 timer ugentligt for et rengøringsfirma. Ansøgerens fagforening fremsendte endvidere et efterbetalingsskema til Udlændingestyrelsen, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra januar 2015 til september 2015 havde arbejdet 130 timer om måneden til en timeløn på 38,46 kr. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren var ansat ved en restaurant med en løn på 5.000 kr. om måneden, at ansøgeren havde nedskrevet sine arbejdstimer, og at det af dette fremgik, at hun havde arbejdet flere timer ugentligt, end hun havde modtaget løn for. Det var endvidere oplyst, at ansøgerens arbejdsgiver ikke ville underskrive et dokument om de faktiske forhold, at arbejdsgiveren havde oplyst til ansøgeren, at hun skulle arbejde de mange timer uden løn, da ansøgeren selv havde underskrevet en ansættelseskontrakt, hvoraf det fremgik, at hun modtog en fast løn pr. måned, og at ansøgeren følte sig presset til at arbejde, da hendes arbejdsgiver havde fortalt hende, at hun ikke kunne få arbejde andre steder. Det var endelig oplyst, at ansøgeren arbejdede sammen med sin moder, som ikke mestrede det danske sprog på samme måde som ansøgeren, og at ansøgeren passede på sin moder, samt at arbejdsgiveren nægtede at udbetale løn for alle timerne eller ændre i lønsedler eller ansættelseskontrakt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær be-

skæftigelse eller under uddannelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse – det vil sige fra november 2011 – idet Udlændingenævnet henviste til, at ansøgeren alene havde dokumenteret at have været i ordinær deltidsbeskæftigelse i maj 2015, i perioden fra august 2015 til december 2015 og i perioden fra marts 2016 til august 2016. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens ordinære deltidsbeskæftigelse på i alt 12 måneder omregnet svarede til, at hun kunne anses for at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i 7,2 måneder inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at hun i perioden siden august 2011 havde arbejdet 37 timer om ugen ved en restaurant, at hendes arbejdsgiver ikke ville underskrive et dokument om de faktiske forhold og havde oplyst til ansøgeren, at hun skulle arbejde mange timer uden løn, da hun selv havde underskrevet en ansættelseskontrakt med en fast månedsløn, at hendes arbejdsgiver havde nægtet at udbetale løn for alle timer eller ændre i lønsedler eller ansættelseskontrakt, og at medarbejderne ikke turde gøre indsigelser. Dette kunne imidlertid ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke havde fremsendt dokumentation, som kunne bekræfte hendes oplysninger. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at en fagforening havde fremsendt et efterbetalingsskema, og at ansøgeren havde fremsendt egne notater vedrørende timeantal, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af de særlige bemærkninger til lov nr. 571 af 19. juni 2012 (Lovforslag nr. L 180, fremsat den 26. april 2012) § 1, nr. 18, at beskæftigelse skal være aflønnet efter gældende overenskomst eller udført under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at oplysningerne om ansøgerens ansættelse ved restauranten, hvor hun modtog 5.000 kr. om måneden, og hvor hun efter det oplyste skulle have arbejdet 130 timer om måneden til en gennemsnitlig timesats på 38,46 kr., ikke kunne føre til, at kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, var opfyldt, da arbejdet ikke blev udført under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at hun ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde beskæftigelseskravet på et senere tidspunkt. FAM/2016/113.

3.7.7. Aktuel beskæftigelse eller uddannelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9

Udover kravet til tre års uddannelse eller beskæftigelse inden for de seneste fem år gælder der efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, tillige et krav om, at ansøgeren fortsat på afgørelsestidspunktet er i beskæftigelse eller under uddannelse.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, jf. lovforslag nr. L 180, fremsat den 26. april 2012, under de særlige bemærkninger til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9:

”Efter den foreslåede § 11, stk. 3, nr. 9, er det en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

...

Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, hvis udlændingen kan godtgøre at være lønmodtager i en uopsagt tidsubegrænset stilling og ikke at arbejde i en virksomhed, som er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen kan godtgøre at være selvstændig erhvervsdrivende, som ikke er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen på anden måde kan godtgøre, at udlændingen forventer at være tilknyttet arbejdsmarkedet ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingen må antages at være under uddannelse, hvis udlændingen kan godtgøre at være optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution.”

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet til aktuel beskæftigelse eller uddannelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i marts 2006 efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren havde til ansøgningen oplyst, at hun fra oktober 2014 til januar 2015 havde arbejdet, og at hun forventede at få fast arbejde i stedet for vikararbejde. I forbindelse med ansøgerens klage havde hun oplyst, at hun i december 2015 var blevet ansat i en stilling, hvor hun lavede mad i et flygtningecenter, at hendes stilling var blevet forlænget til udgangen af december 2016, at det efter hendes opfattelse var tvivlsomt, hvorvidt der længere var tale om et vikariat, idet vikariatet var blevet forlænget utallige gange og strakte sig til årsskiftet, hvorefter det temmelig sikkert ville blive forlænget, da flygtninge- og immigrationspresset nok ikke ville være aftaget, og at hun havde taget et rengøringskursus hos AMU. Ansøgeren vedhæftede en kopi af en jobbekræftelse, hvoraf det fremgik, at vikariatet kunne bringes til ophør uden varsel af begge parter.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk.

3, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren siden november 2015 havde arbejdet i et vikariat, og at hendes arbejdstid havde været 40 timer om ugen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgerens ansættelse som vikar ikke kunne føre til, at ansøgeren opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, idet det fremgik af tilknytningsaftalen mellem ansøgeren og hendes arbejdsgiver, at ansøgeren kun betragtedes som ansat i de perioder, de enkelte vikariater varede, hvorfor det faktiske antal timer, ansøgeren arbejdede, ikke i sig selv kunne føre til, at ansøgeren kunne anses for at være fast tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af de af ansøgeren indsendte jobbekræftelser, at den enkelte jobbekræftelse sammen med tilknytningsaftalen udgjorde ansøgerens ansættelsesbevis, hvorfor **Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund**, at ansøgeren i kraft af sine vikariater var ansat i en uopsagt tidsubegrænset stilling. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren var i tvivl om, hvorvidt der længere var tale om et vikariat, ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering henset til naturen og karakteren af ansøgerens vikariater, herunder at ansøgeren under Udlændingenævnets behandling af sagen ikke havde godtgjort at være tilknyttet det danske arbejdsmarked på en sådan måde, at kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, kunne anses for opfyldt på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde taget et rengøringskursus hos AMU, ikke kunne føre til en ændret vurdering, og henviste til, at en udlænding måtte antages at være under uddannelse, hvis udlændingen kunne godtgøre at være optaget på en videregående uddannelse på en anerkendt uddannelsesinstitution. FAM/2016/79.

3.7.8. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 14

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et handicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne slutes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Udlændingenævnet vurderer i alle sager vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvorvidt der er grundlag for at omgøre en sag på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 14. Såfremt Udlændingenævnet har stadfæstet en sag, har nævnet således ikke fundet, at der i det konkrete tilfælde kunne ske dispensation på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 14.

Som eksempler på afgørelser – ud over eksempler i de foregående afsnit – hvor Udlændingenævnet har vurderet udlændingelovens § 11, stk. 14, i forhold til de forskellige konkrete betingelser for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en afghansk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren havde siden maj 2010 modtaget kontanthjælp. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at han ikke havde haft arbejde eller været under uddannelse, og at han led af et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, da han led af PTSD. Ansøgeren havde til brug for sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse vedlagt en journal fra februar 2013 fra en klinik for traumatiserede flygtninge, hvoraf det fremgik, at ansøgeren led af PTSD og depressive episoder af moderat grad, at han havde modtaget anti-depressiv behandling, som havde haft den ønskede virkning på depressionen, og at der også var sket en vis bedring i hans angsts niveau og nattesøvn. Endvidere fremgik det, at behandlingsmulighederne var vurderet udtømte, og at ansøgerens tilstand var varig. I forbindelse med klagen fremlagde ansøgeren en lægeerklæring fra maj 2015, hvoraf det fremgik, at ansøgerens PTSD var så svær, at hans tilstand nærmest var behandlingsresistent, og at han aldrig ville komme tilbage på arbejdsmarkedet eller under uddannelse, selv under beskyttede former.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 5 og stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at han ikke havde været i beskæftigelse samt bopælskommunens oplysninger til Udlændingenævnet om, at ansøgeren var tilmeldt et ressourcecenter med henblik på at få afklaret sin arbejdsevne, og at han to gange var meddelt afslag på pension. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren led af PTSD og depression, at hans praktiserende læge havde vurderet, at ansøgeren aldrig ville komme tilbage på arbejdsmarkedet eller under uddannelse, selv under beskyttede former, at han ifølge de konkluderende bemærkninger i en af bopælskommunen foretaget test havde store psykiske vanskeligheder, der forhindrede ham i at have en normal hverdag, at han var selvmordstruet, og at han ikke kunne opholde sig et nyt sted, da det gav ham angstanfald. **Udlændingenævnet fandt dog**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da det ikke på baggrund af de til sagen oplyste helbredsmæssige forhold kunne anses for dokumenteret eller godtgjort, at ansøgeren ikke på et tidspunkt ville kunne vende tilbage til ar-

bejdsmarkedet i et job, der var tilpasset hans behov, hvorfor han ikke kunne anses for afskåret fra på et senere tidspunkt at kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren to gange var meddelt afslag på førtidspension, som Ankestyrelsen havde stadfæstet, og at han således ikke af de relevante myndigheder var vurderet til at være afskåret fra arbejdsmarkedet, selvom han havde det vanskeligt. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det måtte antages, at bopælskommunen fortsat forsøgte at udvikle ansøgerens arbejdsevne, således at han på sigt kunne tilbydes en skånsom beskæftigelse, og at det derfor ikke var dokumenteret eller godtgjort, at han ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, om end det eventuelt ikke kunne lade sig gøre med en ordinær fuldtidsbeskæftigelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at fleksjob efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse, idet fleksjob er et tilbud til personer, der har en så varig og væsentlig nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet. Betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, ville således kunne opfyldes ved fleksjob. FAM/2016/26.

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en irakisk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og samlet vurdering, at det måtte anses for bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 14, at fravige kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp inden for de seneste tre år som betingelse for at kunne blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren led af PTSD og af en personlighedsændring, at ansøgerens egen læge havde vurderet, at ansøgerens tilstand siden 2011 havde været kronisk, at behandlingsmulighederne var udtømte, og at et rehabiliteringsteam i ansøgerens kommune i november 2014 havde vurderet, at ansøgerens arbejdsevne var varigt nedsat i et sådant omfang, at ansøgeren – uanset mulighederne for støtte efter den sociale eller anden lovgivning – ikke ville være i stand til at være selvforsørgende ved indtægtsgivende arbejde, ligesom ansøgerens muligheder for tilknytning til arbejdsmarkedet var udtømte og ikke realistiske, og at anden afklarende foranstaltning var formålsløs og med risiko for forværring. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke var indstillet til førtidspension, da ansøgeren ikke havde opholdt sig i Danmark i ti år forud for indstillingen, og da ansøgeren ikke var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, ligesom rehabiliteringsteamet havde anbefalet, at sagen blev forelagt for rehabiliteringsteamet igen, når ansøgeren havde haft ophold i Danmark i ti år og var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at jobcenteret i kommunen i februar 2016 havde oplyst, at det var en fejl, at rehabi-

literingsteamet i sin vurdering havde henvist til, at ansøgeren ikke kunne indstilles til førtidspension, da ansøgeren ikke var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2016/28.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en irakisk statsborger, som i august 2008 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik af sagen, at ansøgeren siden november 2013 havde været indskrevet på et center for døve, at dette forløb forventedes afsluttet i oktober 2016, og at ansøgeren ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Det fremgik af en visitationsafgørelse fra oktober 2013 fra ansøgerens bopælskommune, at ansøgeren var bevilliget et treårigt uddannelsesforløb fra november 2013 på en særligt tilrettelagt ungdomsuddannelse. Det fremgik af ansøgerens lægefaglige journal, at ansøgeren led af paranoid skizofreni, som han modtog antipsykotisk medicin for, at ansøgeren var velbehandlet, at ansøgeren havde medfødt døvhed og anvendte høreapparat på begge ører, at ansøgeren kunne tale forståeligt arabisk og mundaflæse, og at ansøgeren forstod lidt dansk, men at han kun i et begrænset omfang selv kunne tale dansk. Ansøgeren henviste selv til FN's handicapkonvention og anførte, at han grundet sine psykiske lidelser ikke kunne deltage i danskundervisning eller aflægge prøver, at han modtog lægelig behandling for sine lidelser, at han led af en langvarig fysisk og psykisk funktionsnedsættelse, der efter ansøgerens opfattelse påvirkede hans evne til at bestå Prøve i Dansk 1, og at det medførte, at han ikke kunne varetage et arbejde og integreres på lige vilkår med andre. Det fremgik af ansøgerens lægelige journal, at ansøgeren siden fødslen havde haft nedsat hørelse, at ansøgeren dagligt inden for det forudgående år havde haft hørehallucinationer og talt med imaginære personer, at ansøgeren umiddelbart havde svært ved at høre og forstå simple spørgsmål, og at ansøgerens tale var frit flydende men ifølge tolken ikke velartikuleret.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at han havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, såfremt Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren var diagnosticeret med paranoid skizofreni, som han modtog antipsykotisk medicin for, at han var velbehandlet, at han havde en medfødt døvhed og

anvendte høreapparat på begge ører, at han kunne tale forståeligt arabisk og mundaflæse, at han forstod lidt dansk, men at han kun i et begrænset omfang selv kunne tale dansk, og at han siden november 2013 havde studeret på en særligt tilrettelagt ungdomsuddannelse, som han forventede at afslutte i oktober 2016. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke under henvisning hertil burde ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet Udlændingenævnet ikke på afgørelsestidspunktet kunne lægge til grund, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. Ansøgerens henvisning til FN's handicapkonvention og det af ansøgeren anførte om, at han grundet sine psykiske lidelser ikke kunne deltage i danskundervisning eller aflægge prøver, og at han led af en langvarig fysisk og psykisk funktionsnedsættelse, der efter hans egen opfattelse påvirkede hans evne til at bestå Prøve i Dansk 1, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til dispensation fra danskprøvekravet, da ansøgeren ikke herved kunne anses for at være ude af stand til at tilegne sig yderligere danskkundskaber. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var indskrevet på en særligt tilrettelagt ungdomsuddannelse, der ifølge uddannelsesstedets egen hjemmeside er rettet mod multihandicappede unge, hvor de unge får hjælp til at kommunikere verbalt, kropsligt, sanseligt eller ved hjælp af andre redskaber, og hvor den enkelte unges behov tilgodeses. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens sygdom var velbehandlet, at han havde en medfødt døvhed, og at han kunne tale forståeligt arabisk og mundaflæse og forstå og tale lidt dansk. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke på afgørelsestidspunktet ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgerens særlige behov måtte antages at blive tilgodeset på uddannelsen, hvor der ifølge uddannelsesstedets hjemmeside er fokus på kommunikationen, og at ansøgeren efter det oplyste ikke havde forsøgt at aflægge en eksamen i Prøve i Dansk 1 eller en godkendt prøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke på baggrund af det til sagen oplyste i øvrigt, herunder oplysningerne om ansøgerens paranoide skizofreni og hans medfødte døvhed, på afgørelsestidspunkt kunne anses for udelukket, at han på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, ved at aflægge eksamen i Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren havde mulighed for at tilmelde sig Prøve i Dansk 1 uden at have deltaget i et fastlagt undervisningsforløb, og at danskprøven således kunne tages på baggrund af selvstudie eller privatundervisning. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Prøve i Dansk 1 kan bestås, uden at den mundtlige del af forløbet gennemføres, men hvor alene en prøve i læseforståelse og en prøve i skriftlig fremstilling skal gennemføres. FAM/2016/32.

Udlændingenævnet omgjorde i april 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Bangladesh.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, at der forelå sådanne særlige forhold, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke opfyldte kravet om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i januar 2008 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som studerende, at han i september 2008 var udsat for et alvorligt færdselsuheld, hvorefter han fik svære kognitive gener, at han var diagnosticeret med paranoid psykose og PTSD, at han led af selvmordstanker, at ansøgeren ifølge sin overlæge led af en varig arbejds- og funktionsnedsættelse, at det på grund af ansøgerens dårlige prognostiske faktorer ansås for usandsynligt, at han kunne starte på uddannelse eller job, og at ansøgerens psykiatriske sygdom vurderedes behandlingsresistent. **Udlændingenævnet fandt på baggrund af sagens samlede omstændigheder** det for bedst stemmende overens med Danmarks internationale forpligtelser, at ansøgeren ikke blev meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, han ikke opfyldte kravet om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. § 11, stk. 14. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2016/49.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Kosovo, som i juli 2010 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, jf. § 11, stk. 14, jf. de på ansøgningstidspunktet gældende regler i lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014, som senest ændret ved lov nr. 1741 af 22. december 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på grund af krigstraumer i Kosovo havde udviklet paranoid psykose, periodisk depression, PTSD og personlighedsændring efter katastrofeoplevelse, at han var præget af angst og psykose i form af hørehallucinationer samt paranoide forestillinger, at han ifølge sine psykiatere var psykisk handicappet, at der ikke var udsigt til bedring, og at hans sproglige evner fortsat var nedsat, samt at han ikke kunne lære det danske sprog, hverken mundtligt eller skriftligt. **Udlændingenævnet fandt således**, at betingelsen om, at ansøgeren skulle bestå Prøve i Dansk 1 ikke burde kræves opfyldt, jf. Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlæn-

dingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2016/81.

3.8. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.8.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med henblik på varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

3.8.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der er fortsat samliv på fælles bopæl. Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og hvor det skulle vurderes, om nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte

antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2014, afsnit 3.9.1.1. og Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.10.11.

3.8.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 8 (tidligere stk. 7).

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 8, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og at det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre mv. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svært at dokumentere.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en udlændings opholdstilladelse kunne inddrages på trods af en påstået voldsudøvelse, idet denne voldsudøvelse ikke kunne lægges til grund eller var årsag til samlivsophævelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en statsborger fra Ukraine, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Klageren blev meddelt opholdstilladelse i september 2014. Opholdstilladelsen var blandt andet betinget af, at klageren boede sammen med sin ægtefælle. I oktober 2014 oplyste klagerens ægtefælle, at klageren to gange havde været arresteret for vold imod ham, at der var udstedt tilhold, hvorfor klageren ikke måtte kontakte ham, og at klageren på daværende tidspunkt opholdt sig hos en anden navngiven person. I december 2014 oplyste klagerens ægtefælle, at han ikke længere ønskede at være gift med klageren, at skilsmisseproceduren var sat i gang, og at han ikke længere ønskede at medvirke som garant for klagerens ophold i Danmark. I februar 2015 oplyste et krisecenter på vegne af klageren, at klageren i januar 2015 havde ophold på krisecenteret grundet psykisk, fysisk og seksuel vold fra klagerens ægtefælle, at krisecenteret var bekendt med, at klageren havde anmeldt sin ægtefælle for voldtægt, at klageren gentagne gange havde været på skadestuen med fysiske skader som følge af volden, og at krisecenteret havde set dokumentation for skaderne i form

af skadestuerapporter og havde fået politianmeldelsen af voldtægten verificeret ved en bistandsadvokat. Senere i februar 2015 oplyste krisecenteret, at klageren ikke længere opholdt sig på krisecenteret. Senere i februar 2015 oplyste klageren, at hun havde genetableret samlivet med sin ægtefælle. I marts 2015 oplyste klagerens ægtefælle, at samlivet kortvarigt var blevet genoptaget, men at det ikke fungerede grundet klagerens psykiske problemer. I perioden fra april 2015 til og med juni 2015 oplyste klageren flere gange, at hun ikke ønskede at blive skilt fra sin ægtefælle. I maj 2015 oplyste politiet, at der ikke kunne ses nogen registrering af en politianmeldelse fra klageren for vold udøvet af klagerens ægtefælle. Politiet oplyste endvidere, at klagerens straffesag for vold mod hendes ægtefælle afventede berammelsesdato. I juli 2015 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse. Afgørelsen blev påklaget til Udlændingenævnet i samme måned, hvor klageren ligeledes udrejste til Ukraine.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at klageren ikke samlevede på fælles bopæl med sin ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som 37-årig på baggrund af hendes ægteskab, at hun alene havde opholdt sig i Danmark i cirka et år på tidspunktet for samlivets ophævelse, og at det ikke til sagen var oplyst, at hun skulle have været i beskæftigelse eller på andre måder have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse – på trods af det korte ophold – måtte anses for særligt belastende. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren havde oplyst, at hun havde været udsat for psykisk og fysisk vold fra sin ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke kunne anses for dokumenteret, at samlivets ophævelse var sket som følge af, at klageren havde været udsat for psykisk eller fysisk voldsudøvelse af sin ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå nogen form for dokumentation, der kunne understøtte, at klageren havde været udsat for psykisk eller fysisk vold, og at det var klagerens ægtefælle, der havde ophævet samlivet, idet klageren efter det oplyste havde været voldelig over for ham, i hvilken forbindelse han havde politianmeldt klageren for blandt andet vold. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at klageren og hendes ægtefælle fra februar 2015 til marts 2015 i en kort periode havde genoptaget samlivet på trods af den påståede vold, og at klageren gentagne gange selv havde udtrykt ønske om, at samlivet skulle fortsætte uanset den oplyste vold. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at politiet havde oplyst, at der ikke kunne konstateres nogen registrering af en politianmeldelse fra klageren for vold udøvet af hendes ægtefælle. ÅB/2016/53.

3.8.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges endvidere som udgangspunkt af, at udlændingen består en danskprøve, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30, inden for de frister, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 30.

Efter udlændingelovens § 27 og bemærkningerne til § 9, stk. 30 (Lovforslag nr. L104, fremsat den 2. marts 2012), skal danskprøven være bestået senest seks måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret.

Efter § 22 i lovbekendtgørelse nr. 5 af 9. januar 2013 med senere ændringer om Det Centrale Personregister skal datoen for indrejse med de i stk. 2 og 3 nævnte undtagelser registreres som tilflytningsdato i forbindelse med tilflytning fra udlandet.

Det er således som udgangspunkt registreringsdatoen for udlændingens tilmelding til folkeregistret og ikke kommunens ajourføringsdato, der er afgørende for beregningen af fristen for, hvornår danskprøven senest skal være bestået. Såfremt udlændingen tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, således at denne på tidspunktet for meddelelse af den opholdstilladelse på baggrund af ægtefællesammenføring allerede er tilmeldt CPR, regnes fristen fra tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Hvis udlændingen ikke består den stillede danskprøve inden for den fastsatte tidsfrist, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 13, eller nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13 (tidligere nr. 11). Dette vil også være udgangspunktet, hvis udlændingen efter fristens udløb, men under udlændingemyndighedernes sagsbehandling af spørgsmålet om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, består danskprøven, jf. bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013. Den beståede danskprøve vil som dog udgangspunkt i stedet kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet.

Udlændingenævnet har i en lang række tilfælde i 2016 haft lejlighed til at vurdere, om denne betingelse var opfyldt, og om der forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende.

Som eksempler på sådanne afgørelser kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til en statsborger fra Kosovo, jf. udlændingelovens dagældende §

11, stk. 2, § 19, stk. 1, nr. 1, jf. nr. 11 og stk. 6, samt § 26, stk. 1. Ansøgeren blev i juli 2012 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med sin herboende ægtefælle i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Opholdstilladelsen var gyldig indtil maj 2014, og var betinget af, at ansøgeren senest seks måneder efter sin tilmelding til folkeregisteret bestod udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Henset til at danskprøven på A1-niveau på tidspunktet for opholdstilladelsens meddelelse endnu ikke var færdigudviklet, havde Udlændingestyrelsen orienteret ansøgeren om, at det i stedet påhvilede hende at bestå prøven senest medio marts 2014. Ansøgeren havde til sagen oplyst, at danskprøven ikke var aflagt på grund af sygdom.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse kunne inddrages, da ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren skulle bestå den af udlændingemyndighederne fremsatte danskprøve på A1-niveau eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau senest seks måneder fra tilmelding til folkeregisteret, at ansøgeren ifølge Det Centrale Personregister i juli 2012 blev tilmeldt folkeregisteret, at ansøgeren blev oplyst af Udlændingestyrelsen om, at prøven skulle bestås senest medio marts 2014, og at ansøgeren ikke havde bestået prøve i dansk på A1-niveau. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde aflagt danskprøven på grund af sygdom, at hun havde koncentrationsbesvær, at hun var under udredning på et center for tortur og traumeofre på grund af sit koncentrationsbesvær, at hun udviste symptomer på PTSD, og at der var en risiko for, at hendes funktionsevne var truet. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at der i sagen ikke forelå dokumentation for, at ansøgeren led af sygdom eller handicap, eller at der var andre forhold vedrørende ansøgeren, der kunne begrunde, at betingelsen om beståelse af prøven ikke burde stilles. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren klagede over smerter i skulder, ryg og ben, og at hun ikke kunne gå op på fjerde sal, hvor sprogskolen befandt sig, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da der ikke er et krav om at modtage danskundervisning forud for beståelse af en prøve i dansk på A1-niveau, og at kundskaber i dansk kan læres på anden vis. Som følge af at ansøgeren ikke havde bestået udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, var betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juli 2012 i en alder af 42 år blev meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med den herboende ægtefælle i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ingen børn havde, at både ansøgeren og den herboende ægtefælle var statsborgere i Ko-

sovo, at ansøgerens moder, fader og to brødre var bosiddende i Kosovo, og at ansøgeren udover den herboende ægtefælle ingen familie havde i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i perioden fra medio september 2012 og en måned frem havde opholdt sig i Kosovo, og at ansøgeren i perioden fra marts 2013 til april 2013 og fra august 2013 til september 2013 havde været på besøgsophold i Kosovo. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse vægt**, at ansøgeren under sit ophold i Danmark hverken havde været i arbejde eller under uddannelse, at ansøgeren kun i begrænset omfang kunne tale, læse og skrive dansk, og at ansøgeren derfor ikke kunne anses for at have opnået en sådan fast tilknytning til det danske samfund, at inddragelsen af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at være særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller alvorlige helbreds-mæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke kunne indrejse og tage ophold i Kosovo for at udleve familielivet der. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. FAM/2016/25.

Udlændingenævnet hjemviste i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en peruviansk statsborger, der var gift med en herboende ægtefælle, samt Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af udskydelse af fristen for bestået danskprøve. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, var betinget af, at den pågældende bestod en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau indenfor en fastsat frist, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30, hvilket klageren ikke havde gjort.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende inddragelse af klagerens opholdstilladelse til fornyet behandling. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen ikke havde inddraget den herboende ægtefælles helbredsforhold fuldt ud i sin vurdering, jf. udlændingelovens § 26, om hvorvidt der er særlige grunde til at undlade at inddrage klagerens opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste således til**, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse alene havde henvist til en del af de indsendte lægeoplysninger, ligesom Udlændingestyrelsen ved udtalelse til Udlændingenævnet havde tilkendegivet, at det beroede på en fejl, at Udlændingestyrelsen havde henvist til disse oplysninger. **Udlændingenævnet fandt derimod**, at den herboende ægtefælles helbreds-mæssige forhold fuldt ud burde være inddraget i Udlændingestyrelsens § 26-vurdering, herunder om parret kunne henvises til at udøve deres familieliv i Peru. Det forhold, at den herboende ægtefælle tidligere i forbindelse med behandlingen af klagerens oprindelige ansøgning om opholdstilladelse i Danmark havde tilkendegivet over for Udlændingestyrelsen, at han ønskede sagen afsluttet hurtigt, og at afgørelsen skulle træffes på det foreliggende grundlag uden hensyntagen til hans sygdom, **fandt Udlændingenævnet således** ikke kunne føre til, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen om inddragelse af klagerens opholdstilladelse

ikke skulle have inddraget disse forhold, jf. udlændingelovens § 26. **Udlændingenævnet vurderede ikke herved**, om der var grundlag for at inddrage klagerens opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere** grundlag for at hjemvise Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af udskydelse af fristen for danskprøve til fornyet behandling. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle 17 dage efter Udlændingestyrelsens afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse havde fremsendt yderligere helbredsmæssige oplysninger til Udlændingestyrelsen, og efter at Udlændingestyrelsen havde anmodet herom. På den baggrund og henset til det tidsmæssige sammenfald **fandt Udlændingenævnet desuden**, at Udlændingestyrelsen rettelig burde have anset henvendelsen som en anmodning om genoptagelse af vilkårene for den meddelte opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at Udlændingestyrelsen ikke havde besvaret denne henvendelse. Udlændingenævnet tilbagesendte sagerne til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagerne med inddragelse af den herboende ægtefælles helbredsmæssige forhold. FAM/2016/30.

3.8.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet urigtigt eller bortfaldet opholdsgrundlag

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at grundlaget for en opholdstilladelse var urigtigt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt til en somalisk statsborger, jf. udlændingelovens dagældende § 19, stk. 1 og 6, jf. § 26. Klageren blev i august 2013 som 17-årig meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til sin herboende fader. Klagerens opholdstilladelse var blandt andet betinget af, at han ikke havde stiftet selvstændig familie. I maj 2014 indgav klagerens ægtefælle og parrets fællesbarn ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til klageren, på hvilken baggrund Udlændingestyrelsen påbegyndte en inddragelsessag vedrørende klageren. I juni 2015 blev klagerens opholdstilladelse inddraget, og i juli 2015 fik hans ægtefælle og parrets fællesbarn afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at klageren ikke var fastboende i Danmark, da hans opholdstilladelse var blevet inddraget.

Udlændingenævnets flertal lagde til grund, at klagerens opholdstilladelse, meddelt ham i august 2013, var meddelt på urigtigt grundlag. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at klageren og hans ægtefælle i juli 2011 indgik ægteskab i Somalia, at parret i november 2013 fik et fællesbarn, og at parret i perioden fra november 2012 til november 2013 boede sammen i Etiopien. Det

af klageren anførte om, at han ikke var klar over reglen, og at han ikke mente, at han havde modtaget vejledning om, at han ikke måtte være gift for at blive familiesammenført med sin fader, **fandt Udlændingenævnets flertal** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at klagerens opholdstilladelse, hvoraf det på engelsk fremgik, at den var betinget af, at klageren ikke måtte have stiftet en selvstændig familie, blev meddelt medio august 2013, og at han indrejste i Danmark primo november 2013, dvs. ca. 2½ måneder efter opholdstilladelsens meddelelse, og at klageren således havde haft tid til at rette henvendelse til de danske udlændingemyndigheder med henblik på en afklaring af sin opholdssituation. **Udlændingenævnet bemærkede**, at klageren i forbindelse med sin sag om familiesammenføring med sin fader ikke havde udfyldt oplysningerne om sin ægteskabelige status. **Udlændingenævnets flertal fandt endvidere**, at det af klageren anførte om, at han på tidspunktet, hvor hans ansøgning om familiesammenføring med hans fader blev sendt, ikke var gift, og at faderen på klagetidspunktet fortsat ikke vidste, at klageren var gift, ikke kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at klageren og hans ægtefælle efter det oplyste indgik ægteskab i juli 2011 i Somalia, at klageren indgav ansøgning om familiesammenføring med sin fader i juni 2012, og at klageren og hans ægtefælle i perioden fra november 2012 til november 2013 boede sammen i Etiopien, hvorfor Udlændingenævnet ikke kunne lægge klagerens forklaring herom til grund. Som følge af at klagerens opholdstilladelse var blevet udstedt på et urigtigt grundlag, kunne tilladelsen inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren indrejste i Danmark i november 2013 som 18-årig, at han på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 20 år, og at klageren således alene havde opholdt sig i Danmark i lidt over to år. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at klageren på trods af hans egne oplysninger om hans danske sprogkundskaber under hans ophold i Danmark ikke sås at have været i arbejde eller under uddannelse. Det forhold, at klagerens forældre og søskende boede i Danmark, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering af, at inddragelse af hans opholdstilladelse ikke måtte anses for særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på** – under henvisning til klagerens egne oplysninger – at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige – herunder helbredsmæssige – forhold, der kunne begrunde, at inddragelsen af opholdstilladelsen skulle undlades under henvisning hertil. FAM/2016/23.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt til en syrisk statsborger, jf. udlændingelovens dagældende § 19, stk. 1 og 6, jf. § 26. Klageren blev i november 2014 som 18-årig meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til sin herboende moder. Klagerens opholdstilladelse var blandt andet givet under forudsætning af, at klageren ikke havde stiftet selvstændig familie. I april 2015 indgav klageren på vegne af sin ægtefælle en ansøgning om opholdstilladelse under

henvisning til klageren, på hvilken baggrund Udlændingestyrelsen påbegyndte en inddragelsessag vedrørende klageren.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse, meddelt hende i november 2014 og som regnedes fra december 2014, hvor hun var indrejst i Danmark, var blevet meddelt på urigtigt grundlag, da ansøgningsgrundlaget ikke var korrekt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af klagerens ansøgning fra juni 2014 om familiesammenføring med klagerens moder, at klageren på daværende tidspunkt var ugift og boede hos sin fader i Libanon. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i forbindelse med sin ægtefælles ansøgning om ægtefællesammenføring havde oplyst, at hun og ægtefællen allerede havde indgået ægteskab i november 2013, men at ægteskabet først blev registreret i november 2014, samt at klageren havde oplyst, at hun og ægtefællen havde boet sammen i Syrien. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der til ansøgningen om ægtefællesammenføring var vedlagt et brev dateret i februar 2015, hvor klagerens forældre på engelsk havde erklæret, at klageren og dennes ægtefælle havde været gift og levet sammen i Syrien fra november 2013 til december 2014, uagtet at ægteskabet først måtte være blevet registreret efter meddelelsen af opholdstilladelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset om klageren og dennes ægtefælle alene havde giftet sig religiøst i november 2013, og at ægteskabet først kunne anses for retsgyldigt indgået i forbindelse med registreringen i november 2014, måtte dette tillige anses som, at klageren havde stiftet selvstændig familie forud for sin indrejse og dermed ikke opfyldte betingelserne for at kunne blive familiesammenført som barn, der ikke havde stiftet selvstændig familie, til sin herboende moder. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ægteskabet var blevet formelt registreret 15 dage efter, at Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse til klageren, og at klageren og dennes ægtefælle dernæst havde boet sammen – efter deres egne oplysninger – frem til december 2014, hvor klageren rejste til Danmark. **Udlændingenævnet henviste samtidig til**, at klageren indgav ansøgningen om familiesammenføring med sin moder syv dage, før hun fyldte 18 år og dermed blev myndig, hvorfor det måtte have stået klageren klart på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse, at denne var meddelt på urigtigt grundlag. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren havde stiftet selvstændig familie forud for meddelelse af sin opholdstilladelse i november 2014. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren til støtte for sin klage havde anført, at hun ikke vidste, at ægteskabet ville give problemer i forhold til hendes ophold i Danmark, og at hun i så tilfælde ønskede at trække sin ægtefælles ansøgning tilbage. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på engelsk af klagerens opholdstilladelse fremgik, at opholdstilladelsen var betinget af, at hun ikke måtte have stiftet selvstændig familie, og at hun indrejste i Danmark i december 2014, hvilket var cirka én måned efter opholdstilladelsens meddelelse, og at hun således havde haft tid til at rette henvendelse til de danske udlændingemyndigheder med henblik på en afklaring af sin opholdssituation. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klagerens partsrepræsentant til støtte for sin klage havde anført, at

klageren og dennes ægtefælle ikke havde stiftet selvstændig familie, men alene havde haft nogle få stævnemøder, og at "Marriage Contract" fra november 2014 rettelig skulle anses som en forlovelsesaftale. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at en sagsbehandler fra en kommune i november 2016 havde oplyst til Udlændingenævnet, at klageren ikke længere var islamisk viet, idet klageren var blevet skilt fra sin tidligere forlovede i maj 2016 i Damaskus, idet klageren på ansøgningstidspunktet havde stiftet selvstændig familie. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var indrejst i Danmark i december 2014 som 18-årig, at hun på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var fyldt 20 år, og at hun således alene havde opholdt sig i Danmark i knap to år. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse ikke måtte anses for særligt belastende for hende, at hendes forældre og søskende boede i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige, herunder helbredsmæssige, forhold, der kunne begrunde, at inddragelsen af opholdstilladelsen skulle undlades under henvisning hertil. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klagerens partsrepræsentant til støtte for sin klage havde anført, at der var krigstilstand i Syrien, hvorfor klageren ville lide overlast ved at tage ophold i hjemlandet eller andre omkringliggende lande, da der herved var tale om oplysninger af asylretlig karakter, der ikke kunne begrunde, at en opholdstilladelse på baggrund af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke skulle inddrages. FAM/2016/85.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af, at den herboende ægtefælle ikke længere havde fast bopæl i Danmark som følge af, at ægtefællens opholdstilladelse som flygtning var blevet nægtet forlænet, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en somalisk statsborgers og hendes ni mindreårige børns opholdstilladelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 1. Børnene var ligeledes somaliske statsborgere. Klagerne blev i august 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark – den kvindelige klager under henvisning til sit samliv med referencen – en herboende somalisk statsborger – og de mindreårige børn under henvisning til at de var børn af referencen. Klagernes opholdstilladelser var betinget af, at referencen, der var meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), var bosiddende i Danmark og havde en gyldig opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at det var en betingelse for klagernes opholdstilladelser, at referencen var bosiddende i Danmark, herunder at han havde en gyldig opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde en gyldig opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i maj 2016 havde nægtet at forlænge referencens opholdstilladelse i Danmark, og at Flygtningenævnet i september 2016 havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. Som følge af, at referencen ikke længere havde en gyldig opholdstilladelse i Danmark, og derfor heller ikke kunne anses for at være fastboende her i landet, var betingelsen for klagernes opholdstilladelser ikke længere opfyldt, og opholdstilladelserne kunne ikke forlænges, da der var grundlag for at inddrage dem. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelserne måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerne var født i Somalia, hvor den kvindelige klager var vokset op og havde tilbragt en stor del af sit voksenliv, hvor de mindreårige børn havde tilbragt en større eller mindre del af deres opvækst, og hvor klagerne talte sproget. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klagerne først fik opholdstilladelse i Danmark i august 2013, at klagerne var indrejst i Danmark i november 2013, og at klagerne ikke kunne anses for at have opnået en særlig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at klagerne alene havde haft opholdstilladelse som familiesammenførte med referencen i knap tre år. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den kvindelige klager havde bestået danskuddannelse 2, modul 1 og 2, og at hun efter det oplyste kunne tale, læse og skrive dansk, henset til hendes relativt korte ophold i Danmark, hvor hun ikke havde taget eller var i gang med at tage en uddannelse, og hvor hun ikke havde haft tilknytning til arbejdsmarkedet, og henset til at hun ikke gennem sine danskkundskaber kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke under de givne omstændigheder kunne føre til en ændret vurdering, at den kvindelige klager havde været på barsel og derfor ikke havde kunnet være tilknyttet arbejdsmarkedet, idet den kvindelige klager alene havde opholdt sig i Danmark i mindre end tre år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der ikke var oplyst om andre personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der gjorde, at nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelser måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i hjemlandet ikke kunne begrunde, at klagernes opholdstilladelser af den grund skulle tillades forlænget. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den kvindelige klager havde i alt ti børn i alderen nul til 17 år, hvoraf de ni var født i Mogadishu, Somalia, mens det yngste barn var født i Danmark, at otte af børnene gik i skole i Danmark, heraf det ene barn i specialklasse, og at et af børnene gik i børnehave, samt at børnene gik til henholdsvis fodbold og gymnastik i den lokale sportsforening. **Udlændingenævnet lagde herved vægt**

på, at børn først efter seks til syv års fast lovligt ophold i Danmark, hvor børnene har gået i dansk institution og/eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at udlændingemyndighederne, såfremt en opholdstilladelse skal inddrages eller nægtes forlænget, kan fravige betingelserne givet i en opholdstilladelse som familiesammenført. Det var indgået indgået i Udlændingenævnets vurdering, at syv af de mindreårige klagere havde haft knap tre af deres formative år i Danmark, men **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet de syv mindreårige klagere ligeledes havde haft en del af deres formative år i udlandet, og at det for alle de mindreårige klagere gjaldt, at deres formative år i Danmark var af en sådan varighed, at dette ikke i sig selv kunne begrunde, at deres opholdstilladelser ikke skulle nægtes forlænget. For så vidt angik den kvindelige klagers yngste barn, der var født i Danmark, **lagde Udlændingenævnet vægt på**, at barnet var født i oktober 2015, at barnet aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, og at barnet sammen med klagerne og referencen skulle udrejse af Danmark samlet som en familie. For så vidt angik den mindreårige klager, der efter det oplyste gik i specialklasse, **lagde Udlændingenævnet vægt på**, at der ikke var fremsendt dokumentation for, at en nægtelse af forlængelse af den mindreårige klagers opholdstilladelse ville virke særligt belastende for hende, herunder oplysninger om og dokumentation for hendes visitation til specialklasse, baggrunden herfor og hendes eventuelle diagnose. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** til udlændingelovens § 40, stk. 1, hvorefter det følger, at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, der er nødvendige for udlændingemyndighedernes behandling af en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, herunder en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse. FAM/2016/83.

3.8.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v.

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Betingelsen for at få forlænget sin opholdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse, dvs. i forhold til den lovbestemmelse, der var hjemmel for førstegangsudstedelsen af opholdstilladelse. Det betyder eksempelvis, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår. De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af brevet, som udlændingen fik sammen med opholds- og arbejdstilladelsen.

Ansøgningen om forlængelse kan tidligst indgives tre måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 8, 1. pkt. Såfremt ansøgeren er studerende ved en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, kan ansøgningen dog indgives

fire måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 8, 3. pkt. Det er af afgørende betydning, at en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse indgives, inden den tidligere opholds- og arbejdstilladelse udløber. Hvis ansøgningen om forlængelse indgives for sent, vil ansøgningen som udgangspunkt blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 i, da ansøgeren i så fald opholder sig ulovligt i Danmark.

En opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier meddeles med henblik på tidsbegrænset ophold og kan efter omstændighederne inddrages, såfremt der foreligger en inddragelsesgrund i medfør af udlændingelovens § 19.

Den i praksis mest anvendte inddragelsesgrund findes i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

I tilfælde hvor der sker nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er meddelt med henblik på beskæftigelse eller studie, finder § 26, stk. 1, imidlertid ikke anvendelse, da opholdstilladelsen er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 2.

3.8.2.1. Forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen

Greencardordningen blev ophævet pr. 10. juni 2016, jf. lov nr. 612 af 8. juni 2016. Imidlertid kan en greencardtilladelse fortsat forlænges, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Greencardordningen blev forinden ophævelsen senest ændret ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015. I den forbindelse blev blandt andet kriterierne for at få forlænget en opholdstilladelse efter greencardordningen skærpet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 12, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014, at der indføres en særlig overgangsordning for udlændinge, der har fået opholdstilladelse efter den dagældende greencardordning. Det fremgik af lovforslagets § 4, stk. 5, at udlændingelovens § 9 a, stk. 12, som affattet ved lovens § 1, nr. 18, ikke skulle finde anvendelse for udlændinge, der havde opholdstilladelse på tidspunktet for lovens ikrafttræden, og som første gang søgte om forlængelse af opholdstilladelsen efter lovens ikrafttræden. I disse tilfælde fandt de hidtil

gældende regler anvendelse. Udlændingenævnet har i 2016 ikke afgjort sager vedrørende afslag på forlængelse efter de nugældende skærpede regler.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.10.2.1., for så vidt angår eksempler på Udlændingenævnets stillingtagen til forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen forud for lov nr. 1488 af 23. december 2014.

En udlændings ferieafholdelse kan indgå i vurderingen af, om udlændingen opfylder betingelsen om ”fast beskæftigelse af et vist omfang” efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1 og nr. 2. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der herved skal lægges vægt på, om en udlænding har været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang i omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, eller om udlændingen har været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang i omkring 12 måneder, før udlændingen blev uforskyldt ledig. Efter praksis kan manglende beskæftigelse i omkring fem uger ud af de seneste 12 måneder medføre forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen. Denne praksis er fastlagt efter ferielovens § 8, som indebærer, at en lønmodtager har ret til 25 dages ferie årligt, uanset om den pågældende har optjent ret til betalt ferie. Vurderingen vil imidlertid være konkret og individuel i hvert enkelt tilfælde.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af ferieafholdelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2016 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en statsborger fra Bangladesh. Ansøgeren havde i ansøgningen oplyst, at han havde arbejdet hos en bestemt virksomhed som køkkenassistent siden marts 2012, samt at han havde holdt ferie og afspadsering i perioden fra primo juni 2014 til primo august 2014. Ansøgerens partsrepræsentant havde til støtte for klagen anført, at det er normalt at afholde flextimer i et ansættelsesforhold.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, da ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af lovbemærkningerne, at der ved fast beskæftigelse af et vist omfang som udgangspunkt skal forstås, at udlændingen skal have været i beskæftigelse i omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, og der skal være tale om beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang. Hvis udlændingen alene har haft beskæftigelse i et ubetydeligt omfang – f.eks. under 10 timer om ugen – vil opholdstilladelsen som udgangspunkt ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at manglende beskæftigelse i omkring fem uger ud af de

seneste 12 måneder efter praksis kan medføre forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen. Denne praksis er fastlagt efter ferielovens § 8, som indebærer, at en lønmodtager har ret til 25 dages ferie årligt. **Desuden lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgerens arbejdsgiver havde oplyst, at ansøgeren havde holdt ferie i perioden fra primo juni 2014 til primo august 2014, hvoraf fem uger var almindelig ferie, mens det resterende var afholdelse af opsparede ekstra timer udbetalt i henholdsvis juni og juli 2014. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse til grund**, at ansøgeren ikke havde haft beskæftigelse af et vist omfang i perioden fra primo juni 2014 til primo august 2014, hvilket var ni en halv uge, og ansøgeren havde således afholdt ferie i cirka fire en halv uge mere, end han var berettiget til efter ferieloven. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det er normalt at afholde flextimer i et ansættelsesforhold, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at lovbemærkningerne må forstås således, at det ikke er muligt at samle sin arbejdstid i nogle perioder for at kunne holde fri i andre perioder, idet man derved ikke ses at have været i beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang i alle uger i den relevante periode. ERH/2016/57.

Når en ansøger påberåber sig sygdom i forbindelse med en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, anlægges der en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder. De relevante kriterier for vurderingen er længden af sygdommen, karakteren af sygdommen, hvorvidt udlændingen skifter arbejdsgiver under sygdommen, om sygdommen kan begrunde fraværet fra arbejdspladsen og tidsperspektivet for, at udlændingen kommer i arbejde igen, såfremt udlændingen fortsat er sygemeldt på afgørelsestidspunktet. En udlænding vil således efter en konkret og individuel vurdering kunne få forlænget sin opholdstilladelse efter greencardordningen, selvom udlændingen ikke har været beskæftiget i tolv sammenhængende måneder forud for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. Såfremt en udlænding ikke har udsigt til at komme i arbejde igen, vil en opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen som udgangspunkt ikke kunne forlænges.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af sygdom, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen til en pakistansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9. Ansøgeren var ansat på en fastfood restaurant som medhjælper fra oktober 2011 til september 2013 og på en anden fastfood restaurant som crew medlem fra november 2013 og frem til tidspunktet for ansøgningens indgivelse i juli 2014. I september 2014 ansøgte ansøgeren om en tilbagerejsetilladelse i perioden fra medio september 2014 til medio november 2014. Ansøgeren ansøgte på ny i september 2014 om en tilbagerejsetilladelse fra ultimo september 2014 til primo november 2014, i alt i 50 dage, idet han ønskede at besøge sin fa-

milie i hjemlandet. Ansøgeren oplyste i sin ansøgning om tilbagerejsetilladelse, at han ønskede at tage en uge ekstra fri på grund af religiøse årsager, der ville vanskeliggøre transporten. Medio november 2014 mødte ansøgeren i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings servicecenter, hvor han oplyste, at han i begyndelsen af november 2014 rejste tilbage til Danmark, og at han ville have været rejst tidligere hjem, men at han var blevet syg. I forbindelse med behandlingen af ansøgerens ansøgning om forlængelse oplyste ansøgeren, at han havde afholdt sine fem ugers ferie, at hans ferie blev forlænget på grund af sygdom, og at hans læge anbefalede ansøgeren at forlænge ferien indtil primo november 2014 af helbredsmæssige årsager. Ansøgeren anførte, at han havde godkendt ferieafholdelse fra ultimo september 2014 til ultimo oktober 2014, hvorefter det var meningen, at han skulle genoptage sit arbejde, at han uventet blev syg med irritationer i øjnene og luftvejene, og at den nævnte periode ikke alene burde beregnes som ferie, idet ansøgeren havde været syg i dele af perioden. Ansøgeren vedlagde i den forbindelse kopi af en journaltekst fra en speciallæge i otologi, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i de forudgående to år havde haft allergisymptomer i luftvejene.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om forlængelse i maj 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at han fra medio september 2014 til medio oktober 2014 havde haft 23,90 registrerede løntimer, og at han fra medio oktober 2014 til medio november 2014 havde haft 34,60 registrerede løntimer, hvilket ansøgeren oplyste var grundet afholdt ferie og sygdom. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgeren fra april 2014 til september 2014 og fra november 2014 til juni 2015 havde haft beskæftigelse i et betydeligt omfang inden for de seneste 12 måneder forud for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse i maj 2015, der svarede til minimum ti timer ugentligt. Det af ansøgeren anførte om, at han havde afholdt ferie, der var planlagt i perioden fra medio september 2014 til ultimo oktober 2014, men at han på sin pakistanske læges opfordring var nødt til at forlænge denne på grund af sygdom, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at det var sygdommen, der forhindrede ansøgeren i at rejse tilbage til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i september 2014 havde indgivet en ansøgning om tilbagerejsetilladelse i perioden fra ultimo september 2014 til primo november 2014, hvilket svarede til 50 dage omregnet til syv uger og en dag, og at ansøgeren senere havde indgivet endnu en ansøgning om tilbagerejsetilladelse, der svarede til 49 dage omregnet til syv uger, og at han havde ønsket at tage en uges ekstra fri af religiøse grunde, der ville vanskeliggøre transporten. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde vejledt ansøgeren om, at tilbagerejsetilladelsen var over de fem uger, som er normal ferieafholdelse, og at dette kunne have konsekvenser for forlængelse af en opholdstilladelse

efter greencardordningen på grund af beskæftigelseskravet. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren ifølge feriegodkendelsen fra hans arbejdsgiver var bevilliget ferie i perioden fra medio september 2014 til primo november 2014, og at det af ansøgerens lønsedler fremgik, at han havde modtaget ti timers sygeløn i perioden fra medio august 2014 til medio september 2014, hvilket således lå forud for hans ferieafholdelse fra medio september 2014. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren – uanset at han efter det oplyste blev syg under ferien – allerede inden udrejsen havde ansøgt om en tilbagerejsetilladelse for syv uger, at ansøgeren var blevet vejledt om konsekvenserne herom, og at det på den baggrund måtte antages, at ansøgeren allerede inden udrejsen havde til hensigt at afholde syv ugers ferie. På baggrund af ovenstående **fandt Udlændingenævnet desuden**, at det forhold, at ansøgeren havde fremlagt en pakistansk og en dansk lægeerklæring, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet den danske lægeerklæring fra januar 2015 ikke forholdt sig til, hvorvidt ansøgeren havde været sygemeldt i perioden fra oktober til november 2014, men alene omhandlede tre dage i januar 2015. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om forlængelse, idet ansøgeren fra medio september 2014 til medio november 2014 alene havde haft henholdsvis 23,90 og 34,60 registrerede løntimer, hvilket ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke var blevet uforskyldt ledig i indtil tre måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om forlængelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste ikke var omfattet af udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, da det ikke var dokumenteret, at han var uforskyldt ledig på ansøgningstidspunktet i juli 2014 eller tre måneder forud herfor og henset til, at ansøgeren efter ansøgningstidspunktet fortsat havde haft registrerede løntimer hos en fastfood restaurant. ERH/2016/19.

Udlændingenævnet omgjorde i april 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen til en statsborger fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen under henvisning til, at han ikke opfyldte betingelsen om at have været i beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang inden for de sidste tolv måneder forud for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra januar 2016. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på** karakteren af ansøgerens sygdom, og at han ultimo juni 2015 blev opereret for en tumor i hjernen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens arbejdsgiver havde oplyst, at ansøgeren grundet sygdom var på orlov i hjemlandet fra ultimo januar 2015 til primo april 2015, og at han ifølge en udtalelse fra en speciallæge i almenmedicin var tilladt at tage tilbage til hjemlandet for at hvile blandt andet efter operationen ultimo juni 2015. **En-**

delig lagde Udlændingenævnet vægt på, at ansøgeren efterfølgende var vendt tilbage til sin stilling hos sin arbejdsgiver. Udlændingenævnet tilbagesendte på den baggrund sagen til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, således at styrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse var opfyldt. ERH/2016/50.

Efter Udlændingenævnets praksis kan en udlænding ikke få forlænget sin opholdstilladelse, såfremt udlændingen er ansat med løntilskud.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af løntilskud, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en statsborger fra Pakistan. Ansøgeren havde i ansøgningsskemaet oplyst, at han i perioden fra primo oktober 2014 til ultimo marts 2015 og igen fra medio april 2015 til ultimo oktober 2015 havde arbejdet 31 timer om ugen som IT medarbejder. Ansøgeren indsendte i forbindelse med sagens behandling ansættelseskontrakter for disse ansættelser, hvoraf det fremgik, at begge ansættelser var sket med løntilskud. Ansøgeren havde oplyst og dokumenteret, at han primo september 2015 var blevet ansat på fuldtid som produktions-/montagearbejder. Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelse ultimo oktober 2015. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at det ikke fremgår nogen steder, at man ikke må være ansat med løntilskud, og at ansøgeren på styrelsens opfordring havde taget kontakt til jobcentret, som ikke havde informeret om, at han ikke kunne tage arbejde med løntilskud.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke som foreskrevet havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om forlængelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ansættelser i perioderne fra primo oktober 2014 til ultimo december 2014, fra medio april 2015 til medio juli 2015 og fra primo august 2015 til ultimo oktober 2015 havde været med løntilskud. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgår af forarbejderne til greencardordningen, at løn- og ansættelsesvilkår skal svare til de overenskomstmæssige vilkår eller på anden måde være sædvanlige for det danske arbejdsmarked. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ikke havde fået at vide af jobcentret, at han ikke kunne tage ansættelse med løntilskud, idet ansættelse med løntilskud ikke udgør beskæftigelse på ordinære vilkår, da der er tale om et beskæftigelsesrettet tiltag med henblik på at opnå tilknyt-

ning til arbejdsmarkedet. **Desuden henviste Udlændingenævnet til**, at ansøgeren ikke havde kontaktet udlændingemyndighederne med henblik på at afklare, om ansættelse med løntilskud ville kunne føre til en forlængelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde været ansat på fuldtid siden primo september 2015, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da udlændingen skal have været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. ERH/2016/56.

Som eksempel på en afgørelse, hvor udlændingen var blevet uforskyldt ledig mindre end tre måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse, kan nævnes følgende eksempel:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2016 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, til en nigeriansk statsborger. Ansøgeren havde af helbredsmæssige årsager opsagt sit arbejde ved et rengøringsfirma i april 2014, og det fremgik af et opslag i eIndkomst, at ansøgeren havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge fra april 2014 til oktober 2014. Det fremgik af en udtalelse fra arbejdsløshedskassen ASE fra november 2015, at ASE anså ansøgeren for at have haft en gyldig grund til at opsiges sit arbejde, og at ansøgeren derfor efter ASEs opfattelse ikke var blevet selvforskyldt ledig.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse opfyldte betingelsen i den dagældende udlændingelovs § 9 a, stk. 9, nr. 2, for forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse efter greencardordningen, idet ansøgeren havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang og var blevet uforskyldt ledig mindre end tre måneder før juni 2014, hvor ansøgeren havde indgivet ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelsen. På baggrund af de af ansøgeren fremlagte lønsedler sammenholdt med oplysninger fra eIndkomst **lagde Udlændingenævnet til grund**, at ansøgeren – forud for at ansøgeren blev uforskyldt ledig – havde været i beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang i omkring 12 måneder, hvilket tillige var lagt til grund i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til (nu) Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at der kunne tages stilling til, om de øvrige betingelser for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ERH/2016/22.

3.8.2.2. Beskæftigelse m.v.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2016 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse til en statsborger fra Ukraine, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. Ansøgerens opholdstilladelse var betinget af, at han var ansat på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. Ansøgeren havde til ansøgningen fremlagt lønsedler og kontoudtog som dokumentation for, at han oppebar en bruttoløn, der var i overensstemmelse med hans ansættelseskontrakt. Ansøgeren var imidlertid blevet trukket i løn for afholdt ferie i henholdsvis december 2013, januar 2014, juni 2014 og september 2014.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse, for så vidt angik vurderingen af, om betingelserne for bruttoløn og feriegodtgørelse i ansøgerens ansættelseskontrakt var overholdt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af de fremsendte lønsedler for perioden fra december 2013 til december 2014, at ansøgeren havde oppebåret en bruttoløn svarende til vilkårene i hans ansættelseskontrakt, at der var indbetalt 12,5 procent af lønnen i feriepenge, og at det var dokumenteret, at ansøgeren havde fået udbetalt feriepenge. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren medio januar 2015 over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde oplyst, at han i perioden fra december 2013 til december 2014 havde afholdt i alt fem ugers ferie, hvorefter der var sket løntræk i den udbetalte løn. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at de pågældende løntræk for afholdt ferie i henholdsvis december 2013, januar 2014, juni 2014 og september 2014 ikke var uoverensstemmende med ansøgerens ansættelseskontrakt henset til, at bruttolønnen i den pågældende periode var i overensstemmelse med ansøgerens ansættelseskontrakt, ligesom der i den pågældende periode var sket indbetaling til FerieKonto i overensstemmelse med det aftalte. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse var opfyldt. ERH/2016/52.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en statsborger fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for udlændingens opholdstilladelse ikke længere var til stede, og at tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det lønforhold, der lå til grund for udlændin-

gens opholds- og arbejdstilladelse, ikke længere var til stede, idet det fremgik af oplysningerne fra eIndkomst, at udlændingen i perioderne januar, april og maj 2013 samt i februar, marts, april og juli 2014 havde fået udbetalt en væsentlig lavere løn end den i ansættelseskontrakten aftalte månedlige løn. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det anførte om, at udlændingen i 2012 højst sandsynligt havde oppebåret en månedlig løn på ca. 35.000 kr., idet udlændingens arbejdsgiver ikke havde fradraget huslejen i udlændingens løn, at udlændingen i 2013 havde oppebåret en årlig løn på 363.665 kr., at boligudgiften skulle tillægges, at udlændingen i 2014 havde en indtægt på mindst 375.000 kr., at udlændingen det første halvår af 2015 havde oppebåret en månedlig løn på 35.000 kr., at udlændingen ud af i alt 30 måneder, han havde arbejdet i Danmark, havde haft en lavere indtægt end 31.250 kr. månedligt i syv måneder, at han de resterende 23 måneder havde haft en højere indtægt, og at udlændingen opfyldte betingelserne for opholds- og arbejdstilladelse, når arbejdsgiverens betaling af huslejen blev tillagt for 2013 og 2014, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om et ufravigeligt og løbende krav, at en ansøger skulle have en årlig aflønning på minimum 375.000 kroner, og at løn udbetalt i form af kost, logi, diæter m.v. indgik i vurderingen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at udlændingens ægtefælle var på besøg i Danmark i marts og april 2014, at udlændingen fik familiebesøg fra England i juli 2014, hvor han havde anmodet om fridage, og at udlændingens arbejdsgiver ikke kunne nægte udlændingen at holde ferie, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet kravet om en årlig aflønning på minimum 375.000 kr. skulle være opfyldt i hvert enkelt optjeningsår, uanset om ansøgeren eventuelt afholdt ferie uden løn. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgik af udlændingens opholdstilladelse og ansættelseskontrakt, at han havde ret til ferie, jf. ferielovens regler, og at udlændingen således i 2014 var omfattet af reglerne om løn under ferie. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at udlændingens arbejdsgiver ikke havde fratrasket huslejen i hans løn i perioden for 2012 og 2013, at udlændingen i 2014 havde haft krav på 42.000 kr., til dækning af hans husleje, at udlændingen fra sommeren 2012 til februar 2014 havde boet gratis, at udlændingens arbejdsgiver havde dækket hans husleje på hans nye adresse, som han var flyttet til i januar 2014, at udlændingens arbejdsgivers skattemæssige håndtering var udlændingen uvedkommende, og at der efter partsrepræsentantens opfattelse var tale om flere fejl, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, idet det ikke sås dokumenteret, at udlændingens arbejdsgiver siden ansættelsesforholdets påbegyndelse og frem til januar 2014 havde dækket udlændingens boligudgift på 3.500 kr. om måneden. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke sås dokumenteret, at der var tale om faktisk afholdte udgifter, men alene fiktive beløb. Udlændingenævnet henledte desuden opmærksomheden på, at værdien af boligen var skattepligtig for udlændingen. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at udlændingen og hans ægtefælle havde boet hos en tredje person i perioden fra februar 2014 til januar 2015, at denne tredje person skyldte udlændingens arbejdsgiver penge, at den tredje person indvilligede – i kraft af en privat aftale mellem den tredje person og udlændingens udlejer – i at lade udlændingen og dennes ægtefælle bo i hans lejlighed, således at den tredje person kunne afvikle sin gæld til udlændingens arbejdsgiver.

ver, og at der ikke forelå nogen skriftlig aftale herom, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet den tredje persons erklæring ikke kunne anses som tilstrækkelig dokumentation for, at udlændingens arbejdsgiver havde oppebåret udlændingens boligudgift på 3.500 kr. pr. måned. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det af partsrepræsentanten anførte om, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i 2013 havde anmodet udlændingen om dokumentation for at han opfyldte betingelserne for sin opholds- og arbejdstilladelse, at udlændingen i marts 2013 havde indsendt en lønseddel, hvoraf det fremgik, at hans løn var på 13.643,70 kr., at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde accepteret lønsedlen uden at gøre udlændingen opmærksom på, at han ikke opfyldte betingelserne for sin opholdstilladelse, og at partsrepræsentanten fandt det kritisabelt, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ikke havde gjort udlændingen opmærksom herpå, hvorfor udlændingen derfor havde haft en berettiget forventning om, at han imødekom betingelserne for sin opholdstilladelse, selv da han havde fået udbetalt en løn der var langt under det niveau der var angivet i hans ansættelseskontrakt, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik på engelsk af udlændingens opholds- og arbejdstilladelse, at såfremt en eller flere af betingelserne for opholdstilladelsen ikke længere var til stede, ville opholdstilladelsen kunne blive inddraget, og at det måtte anses for at være udlændingens ansvar at sørge for at opfylde betingelserne for opholds- og arbejdstilladelsen. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt**, at udfaldet af vilkårskontrollen beroede på lønindtægten i september til december 2012, hvor udlændingen opfyldte betingelsen om en månedlig aflønning på mindst 31.250 kroner. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det anførte om, at udlændingen var restaurantens eneste kvalificerede kok, som udviklede restaurantejerens virksomhed, at restaurantejeren havde haft svært ved at lede køkkenet uden udlændingen, at restaurantejeren havde planlagt at lancere en ny menu udarbejdet af udlændingen, og som på grund af sagens omstændigheder var blevet sat på standby, og at der var tale om en misforståelse, ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at der forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for udlændingen, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., og § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at udlændingen efter det oplyste var født og opvokset i Pakistan, at udlændingen i en alder af cirka 34 år var indrejst i Danmark, og at udlændingen på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse havde opholdt sig i Danmark i cirka tre år. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at udlændingen og hans ægtefælle var velintegrerede i det danske samfund, idet udlændingen og dennes ægtefælle havde bestået modul 2 i dansk, at udlændingen og dennes ægtefælle ikke havde nævneværdig familie i Pakistan, og at udlændingen og dennes ægtefælle havde fået et stort netværk i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet udlændingen ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af udlændingens opholdstilladelse ville virke særligt belastende for ham, og at udlændingens ægtefælle ikke sås at have påklaget styrelsens afgørelse om inddragelse af ægtefællens opholdstilladelse. ÅB/2016/54.

3.8.2.3. Forlængelse af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelige opholds- og arbejdstilladelse, herunder at ansøgeren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

Studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse kan maksimalt forlænges i yderligere et år, såfremt ansøgeren er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 11, stk. 6 og 8.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.10.2.3. for eksempler.

3.8.2.4. Inddragelse af en studieopholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12²⁰, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

For ulovligt arbejde kan både udlændingen og arbejdsgiveren straffes med bøde eller fængsel indtil henholdsvis et år og to år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, og stk. 5, og en studieopholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, såfremt udlændingen er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12.

²⁰ Bestemmelsen fremgik før den 1. januar 2015 af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, i perioden fra den 1. januar 2015 til den 10. juni 2016 fremgik bestemmelsen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, og i perioden fra den 10. juni 2016 til den 31. december 2016 fremgik bestemmelsen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11. Bestemmelsen har siden den 1. januar 2017 fremgået af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12.

Som eksempler på, at en studieopholdstilladelse blev inddraget, fordi ansøgeren havde arbejdet ulovligt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse med henblik på studier i Danmark, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, til en nepalesisk statsborger.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund, at udlændingen havde haft opholdstilladelse i Danmark som studerende på uddannelsen MSC in Economics and Business Administration på et universitet, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, gældende fra marts 2014 og med ret til at arbejde 15 timer ugentligt, dog fuld tid i juni, juli og august. **Udlændingenævnet lagde endvidere ved afgørelsen til grund**, at udlændingen havde vedtaget et bødeforelæg i januar 2015 på 8.500 kr. for at have arbejdet mere end de tilladte 15 timer ugentligt, og at udlændingen havde erkendt dette over for styrelsen. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at udlændingen havde arbejdet i strid med betingelserne for sin opholds- og arbejdstilladelse, og at denne kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det var anført, at udlændingen ikke siden vedtagelsen af bødeforelægget havde arbejdet mere end det tilladte antal timer, at timetallet i foråret 2015 skyldtes en fejlindberetning fra arbejdsgiverens side, at formodningsreglen således kunne afkræftes, og at overtrædelsen af det tilladte antal arbejdstimer var uforståeligt og var begrundet i, at udlændingen havde arbejdet til konfirmationer og fødselsdage, hvor han ikke selv havde været ansvarlig for timeantallet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det både af udlændingens opholdstilladelse fra september 2012 og opholdstilladelse fra marts 2014 fremgik udtrykkeligt på engelsk, at udlændingen ikke måtte arbejde mere end 15 timer ugentligt, og at udlændingens opholdstilladelse kunne inddrages, hvis han havde arbejdet mere end det tilladte. **Udlændingenævnet bemærkede**, at uanset om overskridelsen af timetallet i 2015 således skyldtes forkerte registreringer fra arbejdsgiverens side, havde udlændingen erkendt og vedtaget et bødeforelæg i januar 2015 for ulovligt arbejde. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for udlændingen, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke til sagen var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at udlændingens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at udlændingen var født og opvokset i Nepal, at han var nepalesisk statsborger, og at han indrejste i Danmark i februar 2008. Udlændingen sås således at være indrejst i en alder af 21 år og alene at have opholdt sig i Danmark i cirka otte år, ligesom udlændingens ægtefælle ligeledes var nepalesisk statsborger. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at Udlændingen derfor ikke kunne antages at have opnået en sådan stærk tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse måtte

antages at virke særligt belastende. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at udlændingens ægtefælle havde haft arbejde i Danmark, ligesom udlændingens søn var født i Danmark, at han havde gået i dansk vuggestue, og at udlændingen efter det oplyste havde en stærk tilknytning til Danmark, idet han også var medlem af en sportsklub og et politisk parti samt havde et stort netværk. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at udlændingen ikke i kraft af sit netværk samt tilknytning til blandt andet det danske foreningsliv kunne antages at have opnået en så væsentlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse ville virke særligt belastende. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at udlændingen siden 2008 alene havde opholdt sig i Danmark på baggrund af opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. ÅB/2016/55.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations inddragelse af en opholdstilladelse med henblik på studier i Danmark, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, til en statsborger fra Cameroun.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund, at udlændingen havde haft opholdstilladelse som studerende på uddannelsen ”Bachelor in International Sales and Marketing” på et erhvervsakademi i medfør af udlændingelovens § 9 i, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1, gældende fra november 2012 til juli 2016, og med ret til at arbejde 15 timer ugentligt, dog fuld tid i juni, juli og august. **Udlændingenævnet lagde endvidere ved afgørelsen til grund**, at udlændingen i september 2015 havde vedtaget et bødeforelæg på 5.000 kr., for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2, idet han havde arbejdet i strid med betingelserne for sin opholds- og arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at udlændingen havde arbejdet i strid med betingelserne for opholds- og arbejdstilladelsen, og at denne kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det anførte om, at overskridelsen af de tilladte timer var minimal, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det udtrykkeligt fremgik af udlændingens opholdstilladelse på engelsk, at han måtte arbejde 15 timer per uge og fuldtid i månederne juni, juli og august, og at der kunne ske inddragelse, såfremt han arbejdede mere end de tilladte 15 timer per uge. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det forhold, at det var anført, at det ville være uproportionalt at afskære udlændingen fra at fuldføre sit studie, når han havde været i Danmark siden 2012 og havde brugt over 200.000 kr. i studieafgifter, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at udlændingens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at udlændingen var født og opvokset i Cameroun, hvor han også var statsborger, at han efter det oplyste havde boet i Cameroun indtil indrejsen i Danmark i november 2012, at han i Cameroun havde gennemført tolv års grundskole, to års

mellemgående uddannelse og tre års videregående uddannelse, og at han var gift med en statsborger fra Cameroun, som han havde tre børn sammen med, født i henholdsvis 2000, 2002 og 2004. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at udlændingen fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at udlændingen på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i cirka tre år og således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ville være særligt belastende for ham. ÅB/2016/56.

3.8.2.5. Au pair

Det er en betingelse for opretholdelse af en opholdstilladelse som au pair i Danmark, at ansøgeren under hele sit ophold fungerer som au pair og er registreret med bopæl hos sin værtsfamilie, jf. bekendtgørelse nr. 1637 af 15. december 2016 om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2016 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 j. I maj 2014 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som au pair. Opholdstilladelsen var gyldig til maj 2016. Det var en betingelse for opholdstilladelsen, at ansøgeren under hele opholdet skulle fungere som au pair hos sin værtsfamilie. I december 2014 oplyste værtsfamilien overfor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, at ansøgeren, som på det tidspunkt var gravid, ikke længere fungerede som au pair, og at hun var flyttet ud af værtsfamiliens bolig. I januar 2015 nedkom ansøgeren med et barn, der efterfølgende blev diagnosticeret med sygdommen Multiple Infantile Hemangioma.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for at inddrage ansøgerens opholdstilladelse var til stede, da ansøgeren ikke længere fungerede som au pair hos sin værtsfamilie. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** værtsfamiliens oplysninger om, at ansøgeren grundet sin graviditet ikke længere fungerede som au pair, og at hun i december 2014 var flyttet ud af værtsfamiliens bolig. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren eller hendes barn. Det indgik i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens barn blev diagnosticeret med sygdommen Multiple Infantile Hemangioma. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da der ikke til sagen var oplyst om sådanne omstændigheder omkring ansøgerens barns sygdom, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det til sagen oplyste om, at ansøgeren og ansøgerens barn

ikke havde en filippinsk sundhedsforsikring, ej heller kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da sociale og økonomiske forhold i hjemlandet i sig selv ikke kunne føre opholdstilladelse efter bestemmelsen. ERH/2016/41.

3.9. Bortfald

3.9.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark eller, hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under to år, har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over to år, og som har en opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker automatisk (ex lege), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det er muligt at ansøge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Såfremt den pågældende udlænding har ansøgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, før opholdstilladelsen er udløbet eller bortfaldet, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse altid vurdere, om den mindreårige på ny kan meddeles opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt. Se nærmere herom i afsnit 3.9.1.1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., da ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark, og at ansøgeren ikke kunne meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke i sagen forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren frivilligt havde frafaldet sin opholdstilladelse her i landet, og at ansøgerens tilknytning til Danmark på baggrund af en samlet vurdering ikke kunne medføre, at der burde meddeles dispensation fra bortfald af hendes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren kom til Danmark som 61-årig og havde boet i Danmark i 20 år hos sin datter, hvorefter hun repatrierede, samt at hun ikke kunne dansk og aldrig havde haft arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en anden vurdering, at ansøgeren i klagen havde oplyst, at hun var blevet forkert vejledt af kommunen i anledning af sin beslutning om at repatriere i 2011. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren både generelt og individuelt var blevet vejledt af Dansk Flygtningehjælp om konsekvensen af repatrieringen, og at vejledningen var foregået telefonisk på en kommunal sagsbehandlers kontor med Dansk Flygtningehjælp i telefonen, hvor en tolk og ansøgerens datter var til stede. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af et brev fra juli 2011 fra Dansk Flygtningehjælp til kommunen, at det under vejledningssamtalen blev drøftet indgående med ansøgeren og hendes datter, at ansøgeren ikke havde fortrydelsesret, idet familien forud for vejledningssamtalen havde regnet med, at ansøgeren havde et års fortrydelsesret, og at ansøgeren til trods herfor var fast besluttet på at repatriere. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke til sagen var oplyst om sådanne omstændigheder, som kunne bevirke, at ansøgeren burde meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at de indsendte oplysninger om ansøgerens nedsatte syn, slidgigt og afhængighed af trygge omgivelser ikke havde en sådan karakter og omfang, at dette kunne begrunde dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3. FAM/2016/11.

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en irakisk statsborgers ansøgning om, at hendes opholdstilladelse i Danmark ikke skulle anses for bortfaldet. Det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren var indrejst i Danmark i juli 2003, og at hun udrejste af Danmark i oktober 2012 sammen med sin daværende ægtefælle og parrets fire børn, som alle var irakiske statsborgere. Ansøgeren havde ved personligt fremmøde på den danske ambassade i Teheran, Iran, i september 2014 anmodet om ambassadens bistand til at indrejse i Danmark, idet ansøgerens tidligere ægtefælle havde beslaglagt ansøgerens og fællesbørnenes rejседokumenter. Ansøgeren oplyste i forbindelse hermed, at hun uden sin tidligere ægtefælles viden var taget til ambassaden for at anmode om hjælp, at hun og hendes familie var udrejst af Danmark to år tidligere, at hun og fællesbørnene havde været udsat for fysisk vold af ansøgerens ægtefælle, at hun ingen fast adresse i Danmark havde, og at hun og fællesbørnene ønskede at rejse tilbage til Danmark. Det fremgik af ansøgerens ansøgning til Udlændingestyrelsen i september 2014, at formålet med rejsen i oktober 2012 var ferie af en måneds varighed, at ansøgerens tidligere ægtefælle havde forhindret ansøgeren og fællesbørnene i at rejse tilbage til Danmark, og at hun ikke havde kendskab til, hvad der var sket med hendes bolig samt ejendele i Danmark. Det fremgik endvidere af ansøgningsskemaet, at ansøgeren ikke havde kendskab til, hvorvidt hun var blevet frmeldt CPR, at hun talte, læste og skrev dansk, at hun ikke havde familie i Danmark, at hun ikke havde opholdstilladelse i opholdslandet, at hun talte, læste og skrev sproget i opholdslandet, at hendes tidligere ægtefælle havde låst hende og fællesbørnene inde i det hus, hvor familien havde boet, at hun havde familie i opholdslandet, og at hun havde anmodet om de danske myndigheders bistand til at finde sine børn og hjælpe hende selv og børnene til Danmark. Ansøgerens partsrepræsentant oplyste i en e-mail i november 2015 til Udlændingenævnet, at ansøgeren var indrejst i Danmark i oktober 2015, at ansøgerens tidligere ægtefælle var både fysisk og psykisk voldelig over for ansøgeren og fællesbørnene, at ansøgeren og ansøgerens tidligere ægtefælle var blevet skilt i januar 2015, at en domstol havde godkendt skilsmissen på grund af dokumenteret vold, at ansøgeren ved skilsmissen fik tilkendt bopælsretten over børnene, og at ansøgerens tidligere ægtefælle ikke havde udleveret børnenes pas og øvrige dokumenter. Det fremgik endvidere, at ansøgeren anså sin tidligere ægtefælle som farlig. Vedlagt e-mailen var to udaterede fotos, som angiveligt viste ansøgerens skader. Ved nævnsmødet forklarede ansøgeren, at hun i ansøgningsskemaet havde oplyst, at hun udrejste i oktober 2012, men at den korrekte dato var i juli 2012. Allerede efter en måned i Irak ønskede hun at rejse tilbage til Danmark, fordi tvillingerne på syv måneder fik det dårligt. Hendes tidligere ægtefælle havde nægtet hende at rejse og sagde, at hun aldrig kom til Danmark. Hendes tidligere ægtefælle havde ansat en vagt, som sørgede for, at hun og børnene aldrig kom ud af døren. På et tidspunkt, hvor ansøgerens tidligere ægtefælle ikke var hjemme, havde hun aftalt med vagten, at han fik et guldarmbånd for at hjælpe hende med at rejse. Vagten og dennes familie havde kontakter i Teheran og hjalp ansøgeren med at komme dertil. Hun fik sin søster til at passe børnene, mens hun var bortrejst. Hendes børn var hos hendes søster på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse. Ansøgeren havde ikke kontakt med sin tidligere ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da ansøgeren havde opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at hun var udrejst af Danmark i juli 2012, at hun var registreret i CPR som udrejst af Danmark i oktober 2012, at hun først i september 2014 henvendte sig på den danske ambassade i Teheran, og hun først i oktober 2015 efter det oplyste genindrejste her i landet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra juli 2003, at denne var gyldig, så længe fast ophold i Danmark blev bevaret. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse til grund**, at det ikke var dokumenteret eller på anden vis sandsynliggjort, at ansøgerens tidligere ægtefælle havde holdt ansøgeren og fællesbørnene indespærret fra juli 2012 til september 2014, hvor hun henvendte sig til den danske ambassade i Teheran, ligesom det ikke var sandsynliggjort, hvordan det var lykkedes ansøgeren at rejse alene fra Karbala, Irak, til Teheran, Iran, hvor afstanden er 985 kilometer, samt indrejse i Iran uden rejsedokumenter, som ansøgerens tidligere ægtefælle efter det oplyste havde i sin besiddelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke forud for nævnsmødet i januar 2016 havde oplyst, at hendes tidligere ægtefælle havde ansat en vagt, som hun bestak med et guldarmbånd. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke kunne huske, hvornår dette havde fundet sted. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren ikke havde godtgjort, at hun havde været forhindret i at tage kontakt til de danske myndigheder inden september 2014. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren havde forklaret divergerende om, hvornår hun og familien udrejste af Danmark, idet hun både havde oplyst, at udrejsen foregik i juli 2012 og i oktober 2012. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ansøgeren havde forklaret divergerende, idet hun havde oplyst, at hendes tidligere ægtefælle havde hendes og fællesbørnenes rejsedokumenter i sin besiddelse, men at hun alligevel havde fremsendt en kopi af disse ved indleveringen af ansøgningsskemaet i september 2014 samt oplyst i en e-mail fra august 2015, at hun havde sit samt de to ældste børns pas i kopi. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at ansøgeren havde forklaret divergerende vedrørende længden af sin tidligere ægtefælles tilbageholdelse af hende og fællesbørnene, idet hun ved den personlige henvendelse på den danske ambassade i Teheran, Iran, i september 2014 havde oplyst, at hun uden sin tidligere ægtefælles viden var taget fra familiens bopæl i Irak, mens hun i en e-mail fra august 2015 havde oplyst, at hun efter at have været bortført i halvandet år flygtede til et andet sted og rejste til Iran, hvor hun henvendte sig til den danske ambassade. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at ansøgeren ikke under sagen havde oplyst, at ansøgerens tidligere ægtefælle på noget tidspunkt skulle være genindrejst i Danmark, uanset at det af Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende fællesbørnene fremgik, at ansøgerens tidligere ægtefælle både udrejste fra og indrejste i Danmark i november 2013, og at han i hvert fald i perioden fra november 2013 til juli 2014 opholdt sig i Danmark. Det kunne endvidere ikke føre til

en ændret vurdering, at der til sagen var blevet fremsendt to billeder som dokumentation for, at ansøgeren skulle have været udsat for vold af sin tidligere ægtefælle. FAM/2016/18.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en amerikansk statsborgers opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. og 3. pkt., da ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark, ligesom han havde opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet, hvorfor der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, 1. pkt. Ansøgeren blev født i Frankrig i 1956 som amerikansk statsborger. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren fra 1978 til 2006 boede i Danmark – med undtagelse af et år, hvor han boede i USA – og at han i 2006 blev registreret som forsvundet. Ansøgeren oplyste i sit ansøgningsskema om bevarelse af sin opholdstilladelse, at han boede i Danmark fra 1967 til 2001, og at han ikke havde planlagt, at han skulle være udrejst så længe, men at han havde boet hos sine forældre i Frankrig og havde levet som musiker i Europa.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, da han havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst, at han var udrejst af Danmark i 2001 og efterfølgende kun havde haft besøgsophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde herved blandt andet vægt på**, at ansøgeren ikke før sin udrejse havde ansøgt om bevarelse af sin opholdstilladelse, og at det måtte have stået ansøgeren klart, at han opgav sin bopæl i Danmark ved sin udrejse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at han følte sig dansk, at han havde boet i Danmark i 40 år, at han læste og talte dansk, at han havde herboende familiemedlemmer, og at han havde besøgt Danmark i 2002, 2010, 2014 og 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde været udrejst af Danmark i en længere årrække, og at ansøgeren i denne periode alene havde besøgt Danmark ganske få gange af få ugers varighed på baggrund af arbejde eller familiebesøg, hvorfor ansøgeren ikke kunne anses for at have bevaret en særlig stærk tilknytning til Danmark. FAM/2016/46.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 3. pkt., til en statsløs palæstinenser. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i april 1998, og hun var i marts 2001 blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark men var i perioden fra august 2001 til august 2016 registreret som udrejst/forsvundet i Det Centrale Personregister (CPR).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 3. pkt., idet ansøgeren var udrejst af Danmark i august 2001 og måtte anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark, og idet ansøgeren havde opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at ansøgeren fra august 2001 var blevet registreret som udrejst/forsvundet i CPR, at ansøgeren ikke siden denne dato havde været registreret som boende i Danmark, at ansøgeren efter sine egne oplysninger var udrejst af Danmark i september 2003, og at Udlændingestyrelsen i marts 2007 havde vurderet, at ansøgerens opholdstilladelse ikke var bortfaldet ved, at ansøgeren havde opholdt sig i Libanon sammen med sin ægtefælle, mens denne studerede i Libanon. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen fra 2007 havde lagt til grund, at parret ville indrejse i Danmark derefter, idet ægtefællen havde oplyst til Udlændingestyrelsen, at ægtefællen grundet situationen i Mellemøsten ikke ønskede at fortsætte sit studie i Libanon. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ægtefællen i forbindelse med ansøgningen fra august 2014 havde anført, at det var ægtefællens opfattelse, at ansøgeren ville kunne meddeles dispensation fra bortfald, så længe ægtefællen var studerende, og ægtefællen henviste i den forbindelse til Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2007. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at reglerne om bortfald fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse fra marts 2001, at ansøgeren i forbindelse med styrelsens brev fra marts 2007 var blevet vejledt om reglerne for bortfald af opholdstilladelse, og at ansøgeren efter Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2007 ikke sås at være genindrejst i Danmark på trods af, at det var blevet oplyst, at dette havde været hensigten. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren ikke havde fået en berettiget forventning om, at ansøgeren i ubestemt tid ville kunne opholde sig i udlandet. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var indrejst første gang i Danmark i maj 1998, at ansøgeren i marts 2001 var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren i august 2001 var blevet registreret som udrejst/forsvundet i CPR, at ansøgeren ikke siden denne dato havde været registreret som boende i Danmark, og at ansøgeren således på ansøgningstidspunktet havde opholdt sig uden for Danmark i knap 13 år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig uden for Danmark i 14 år, og at ansøgeren først havde rettet henvendelse til Udlændingestyrelsen cirka syv år efter, at styrelsen første gang havde truffet afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse ikke var bortfaldet, uden at ansøgeren havde været genindrejst i Danmark, eller i perioden fra marts 2007 til august 2014 havde rettet henvendelse til udlændingemyndighederne i Danmark med henblik på bevarelse af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt det påfaldende**, at ansøgerens ægtefælle kun havde opholdt sig sammen med ansøgeren i udlandet i visse perioder, idet det fremgik af CPR, at ansøgerens ægtefælle havde opholdt sig i Danmark i perioderne fra november 2005 til oktober 2011, fra februar 2012 til september 2012, fra august 2014 til

marts 2015 og fra november 2015 til tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle havde fremlagt dokumentation for sine bachelor- og masteruddannelser, begge fra Libanon. **Udlændingenævnet lagde afslutningsvis vægt på**, at ansøgeren ikke havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark udover ægtefællen og parrets børn, og at ansøgeren ikke havde en særlig arbejdsmæssig tilknytning til Danmark, hvor ansøgeren alene havde opholdt sig med opholdstilladelse i knap tre år og tre måneder, hvorfor **Udlændingenævnet vurderede**, at ansøgeren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det skulle kunne begrunde, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. FAM/2016/97.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.11.1., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.1.

3.9.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser

Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 17, stk. 3, at det vil være afgørende for, om opholdstilladelse meddelt til et mindreårigt barn skal anses for bortfaldet, om barnet har ønsket at vende tilbage til Danmark inden for tidsfristen, men på grund af uforudsete omstændigheder, som barnet ikke selv har været herre over, har været forhindret heri. I den forbindelse kan det have betydning, om barnet imod sin vilje har været sendt på genopdragelsesrejse i hjemlandet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele den mindreårige en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt.

Det fremgår af forarbejderne, at udlændingemyndighederne i den forbindelse skal tage stilling til, om barnets tarv taler for at meddele en ny opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Ved vurderingen af barnets tarv skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. I den forbindelse skal det indgå, hvor barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland.

Det kan tillige indgå, om barnet er sendt på en genopdragelsesrejse mod sin vilje, og om barnet har nær familie i hjemlandet, hos hvem barnet har opholdt sig.

Eksempler vedrørende afgørelser om bortfald af opholdstilladelse ved genopdragelsesrejser kan ses i afsnit 3.1.2.3.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.1.1. og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.1.1.

3.9.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, f.eks. familiesammenføring, mellem, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for seks måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne meddeles dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som det fremgår ovenfor i afsnit 3.9.1., kan en opholdstilladelse *enten* bortfalde, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis udlændingen har længerevarende ophold i udlandet, herunder ikke udnytter en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, jf. udlændingelovens § 17.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen havde opgivet sin bopæl allerede i forbindelse med udrejsen, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.2., afgørelse ERH/2015/193.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ophold i udlandet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse meddelt til en statsborger fra Sydafrika, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., og at klageren ikke kunne gives dispensation fra bortfald af

sin opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Klageren var i 2009 blevet meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i Danmark i medfør af greencardordningen. Denne opholdstilladelse var senest blevet forlænget til januar 2017. Det fremgik udtrykkeligt af afgørelsen på engelsk, at denne ville bortfalde, hvis klageren opholdt sig uden for Danmark i mere end seks på hinanden følgende måneder. Det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at klageren var registreret som indrejst i Danmark i januar 2009, at han i oktober 2012 indgik ægteskab i Danmark, og at han i november 2015 blev registreret som udrejst til De Forenede Arabiske Emirater. Det fremgik af sagen, at klageren siden den 1. maj 2014 havde haft arbejdssted i Dubai.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt på engelsk af klagerens afgørelse fra november 2012, hvor hans opholdstilladelse efter greencardordningen blev forlænget, at opholdstilladelsen var meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og at den ville bortfalde, såfremt han opholdt sig uden for Danmark i mere end seks på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i maj 2014 påbegyndte arbejde hos en virksomhed registreret i De Forenede Arabiske Emirater, og at arbejdsstedet var i Dubai, men at klageren først i januar 2015 og i maj 2015 indgav ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. Klageren havde således opholdt sig uden for Danmark i ni måneder, før han første gang indgav en ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det forhold, at der efter klagerens opfattelse var forskel på den danske og den engelske version af hjemmesiden www.nyidanmark.dk vedrørende reglerne for bortfald, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da hjemmesiden alene indeholdt generel vejledning, mens det af klagerens afgørelse af november 2012 udtrykkeligt fremgik, hvad der var gældende for klageren, herunder også at hans opholdstilladelse var meddelt med henblik på midlertidigt ophold og ikke varigt ophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klageren ikke kunne meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren forventede at returnere til Danmark senest i december 2016, men at klagerens opholdstilladelse efter greencardordningen ville udløbe i januar 2017. Klageren ville således ikke kunne opfylde betingelserne for at få forlænget sin opholdstilladelse efter greencardordningen, hvilket var en grundlæggende forudsætning for, at han kunne meddeles dispensation fra bortfald. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på** ved afgørelsen af, om der forelå et velbegrundet formål, at klageren udrejste af Danmark i april 2014 for at påbegynde sin ansættelse hos virksomheden i De Forenede Arabiske Emirater. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klagerens ansættelse ikke havde relation til et i Danmark påbegyndt ansættelsesforhold. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at klageren alene havde haft opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold i fem år og tre måneder forud for hans udrejse til De Forenede Arabiske Emirater, at han havde søgt om dispensation fra bortfald for en periode på et år og syv måneder, og at han dermed ikke havde opnået en stærk længerevarende tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede**, at tilsagn om be-

skæftigelse ved tilbagevenden til Danmark ikke var tilstrækkeligt i sig selv til, at klageren havde opnået en sådan væsentlig tilknytning til Danmark, at der kunne dispenseres fra bortfald af opholdstilladelse. Det forhold, at klageren var gift med en dansk statsborger, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering, da ægtefællen ifølge CPR også var registreret som udrejst til De Forenede Arabiske Emirater i september 2014. ERH/2016/78.

3.10. Hjemsendelse af nordiske statsborgere

Efter udlændingelovens § 18 bortfalder retten til ophold her i landet, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

Bestemmelsen finder primært anvendelse på nordiske statsborgere, som har modtaget kontanthjælp, da nordiske statsborgere efter udlændingelovens § 1 har ret til at bo her i landet uden opholdstilladelse. Andre udlændinge, der får opholdstilladelse her i landet – for eksempel familiesammenførte – og som modtager offentlige ydelser, vil i stedet kunne være omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 5, eller § 9 a, stk. 3, 1. pkt.

For så vidt angår de situationer, hvor en nordisk statsborgers opholdsret efter udlændingelovens § 18 bortfalder, følger dette af reglerne i lov om aktiv socialpolitik § 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 468 af 20. maj 2016.

Det følger af lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 1, at enhver, der opholder sig lovligt her i landet, har ret til hjælp efter denne lov.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 2, skal modtageren for at få vedvarende hjælp til forsørgelse

- 1) være dansk statsborger,
- 2) være statsborger i en EU/EØS-medlemsstat eller familiemedlem til en sådan og være berettiget til ophold efter fællesskabsretlige regler eller
- 3) være omfattet af en aftale efter § 4

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 3, anses hjælp til forsørgelse for vedvarende, hvis den er ydet i mere end ½ år eller må påregnes at ville vare mere end ½ år.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, 1. pkt., skal Udlændingestyrelsen, hvis en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 2, nr. 2 eller 3, får behov for vedvarende hjælp, afgøre, om udlændingen skal hjemsendes.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 5, kan personer, der er omfattet af den nordiske konvention om social bistand og sociale tjenester, ikke hjemsendes, hvis de lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år.

Det følger af lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 6, at der ved afgørelser om hjemsendelse efter stk. 4, 1. pkt., bl.a. lægges vægt på,

- 1) om udlændingen er gift og samlever med en dansk statsborger, en flygtning eller en udlænding, der lovligt har boet her i landet med henblik på varigt ophold i mere end 7 år,
- 2) varigheden af opholdet her i landet,
- 3) helbredsmæssige forhold,
- 4) den familiemæssige og øvrige tilknytning til landet i forhold til hjemlandet og
- 5) om en person, der har påtaget sig at forsørge udlændingen, overholder eller burde overholde denne pligt.

Efter bekendtgørelse af Nordisk Konvention af 14. juni 1994 om social bistand og sociale tjenester artikel 7, kan en nordisk statsborger ikke hjemsendes på grund af vedkommendes behov for social bistand, såfremt hans familieforhold, tilknytning til bopælslandet eller omstændighederne i øvrigt taler for, at han bør forblive der, og i alle tilfælde ikke såfremt han i de sidste 3 år har haft lovlig bopæl i landet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til hjemsendelse af nordiske statsborgere, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i marts 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdsret og hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Sverige, der havde modtaget ydelser til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 18 og lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4. Klageren var i marts 2013 indrejst i Danmark. I maj 2014 indberettede den kommune, hvori klageren boede, til Udlændingestyrelsen, at klageren havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, og at kommunen formodede, at klageren ville have behov for ydelser i mere end et halvt år.

Udlændingenævnet fandt, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik til og med juni 2015, at klageren ikke

efterfølgende havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at Udlændingestyrelsen først i september 2015 havde truffet afgørelse om at hjemsende klageren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingestyrelsen ikke sås at have inddraget klagerens helbredsoplysninger i vurderingen af, om der forelå omstændigheder, der kunne tale for, at klageren ikke skulle hjemsendes. FAM/2016/9.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdsret og hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Norge, der havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 18, og lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4. Klageren var i august 2014 indrejst i Danmark. I oktober 2014 indberettede kommunen til Udlændingestyrelsen, at klageren havde modtaget ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, og at kommunen vurderede, at hjælpen måtte anses for vedvarende, idet det måtte påregnes, at klageren ville have behov for ydelser i mere end et halvt år.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om at hjemsende klageren, og at klagerens opholdsret derfor var bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik fra oktober 2014 og frem, og at klageren således havde modtaget ydelser til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik i mere end seks måneder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i perioden, hvor hun havde modtaget ydelser til forsørgelse, ikke havde været i stand til at skaffe sig beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren havde behov for vedvarende hjælp til forsørgelse, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, jf. stk. 3. Det forhold, at klageren efter det oplyste havde haft et praktikjob i en børnehave i en ikke nærmere angivet og dokumenteret periode, og det forhold, at klageren havde anført, at hun var aktivt jobsøgende, og at det på ingen måde var hendes hensigt at forblive på kontanthjælp i en længere periode, at hun havde fremlagt dokumentation for, at hun havde ansøgt om et job i september og oktober 2015, og at den kommune, hvori klageren boede, ikke havde vejledt klageren om konsekvenserne af at modtage kontanthjælp, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var sandsynliggjort, at klageren ville have undladt at søge om hjælp til forsørgelse, dersom hun var blevet vejledt af kommunen om, hvilken betydning det kunne have for hendes ret til at opholde sig i Danmark. **Udlændingenævnet henviste herunder til**, at klageren var vidende om, at kommunen i oktober 2014 havde indberettet til Udlændingestyrelsen, at hun havde modtaget offentlig forsørgelse efter aktivloven, og at Udlændingestyrelsen ved dennes partshøring af hende i juni 2015 havde anmodet om hendes oplysninger om, hvorfor hun modtog offentlige ydelser. Endelig havde Udlændingestyrelsen oplyst klageren om, at Udlændingestyrelsen ville træffe afgørelse om, hvorvidt hun skulle hjemsendes på baggrund af, at hun i en vedvarende periode havde modtaget hjælp til forsørgelse, og at hun på trods heraf var fortsat med at modtage offentlige ydelser og ikke havde søgt midlertidig støtte fra sin familie i Danmark, som klageren i sin klage

havde anført, at hun ville have gjort, såfremt hun havde været bekendt med konsekvenserne af at modtage kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren ikke på tilstrækkelig vis havde redegjort for, hvad hun ville og kunne have foretaget sig, herunder at hun ville og kunne have indrettet sig anderledes, såfremt hun var blevet vejledt af kommunen om konsekvensen af at modtage kontanthjælp. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun på anden vis ville have været i stand til at opretholde sin forsørgelse i Danmark, såfremt hun havde været klar over konsekvensen for sin opholdsret ved at modtage kontanthjælp og på den baggrund kunne have fravalgt at modtage kontanthjælp, da det fremgik af ansøgningen om hjælp til forsørgelse, at hun var uden arbejde og forsørgelsesgrundlag. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at klageren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, idet hun alene havde opholdt sig i Danmark siden august 2014, og at der i øvrigt ikke var oplyst om helbredsmæssige problemer, der kunne føre til, at hun ikke skulle hjemsendes, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 6. Det forhold, at klageren havde to børn, som efter det oplyste kun talte dansk, gik i dansk folkeskole, havde danske kammerater, og som dagligt søgte at integrere sig i det danske samfund, kunne ikke føre til et andet resultat, ligesom det forhold, at klagerens søster og svoger boede i Danmark, heller ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, når hensås til klagerens manglende tilknytning til Danmark i øvrigt. **Udlændingenævnet fandt herudover** efter de foreliggende oplysninger, at en hjemsendelse ikke ville være i strid med EU/EØS-reglerne om opholdsret og arbejdskraftens frie bevægelighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren – uanset at hun kortvarigt havde været i praktik i en børnehave i en ikke nærmere angivet eller dokumenteret periode, og uanset at hun havde anført, at hun var arbejdssøgende og fuldt arbejdsdygtig – havde modtaget offentlig hjælp til forsørgelse siden september 2014. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at klageren ikke efter EU-opholdsdirektivet var berettiget til fortsat ophold som arbejdssøgende, eller som en person med tilstrækkelige midler. **Udlændingenævnet fandt endelig** på grund af den manglende tilknytning til Danmark, at en hjemsendelse ikke ville være i strid med Nordisk Konvention om social bistand og sociale tjenesters artikel 7. FAM/2016/121.

3.11. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 27. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, mens en ansøgning om opholdstilladelse behandles.

Udlændingenævnet har i 2016 som udgangspunkt ikke været tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende EU-statsborgere. En undtagelse hertil er dog området for administrativ udvisning, idet Udlændingenævnet er klageinstans for afgørelser om administrativ udvisning af EU-statsborgere.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 a.

Ved administrativ udvisning af en EU-statsborger skal det tillige indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger blandt andet af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af EU-borgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for to år.

Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og sociale tilknytning taler herfor, kan et indrejseforbud meddelt på baggrund af administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, og § 25 b, gives for kortere varighed end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt.

En udvisningssag starter ved politiets forelæggelse for Udlændingestyrelsen af en sag på baggrund af en konkret politiforretning. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om administrativ udvisning, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.11.1. Kriminalitet

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding, som er EU-statsborger, er blevet administrativt udvist for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en rumænsk statsborger med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt. Det fremgik af politiets akter, at den udviste i januar 2016 blev anholdt og sigtet for butikstyveri, jf. straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1, ved samme dag i en butik at have taget fem striktrøjer til en værdi af 1.999,75 kr. fra et udstillingsbord og forlade butikken uden at betale for varerne. Det fremgik endvidere, at butikspersonalet havde set den udviste gå ind på et toilet med trøjerne og havde tilkaldt en vagt, der havde skaffet sig adgang til toilettet, hvor den udviste i selskab med en anden person var ved at putte trøjerne i en sort sæk, hvorefter vagten tilbageholdt den udviste, der over for politiet nægtede sig skyldig i forholdet. Det fremgik tillige, at den udviste på maven var fundet iklædt et korset i elastisk materiale, som politiet skønnede egnet til at skjule genstande i ved tyveri. Den udviste, der havde en række afgjorte forhold i Danmark, herunder ved i 2015 flere gange at have begået butikstyveri og ved flere tilfælde at have optrådt voldsomt og aggressivt, forklarede til politiet, at han en uge tidligere var kommet til Danmark fra Sverige, hvor hans kæreste var bosiddende, at han ofte rejste imellem Rumænien, Sverige og Danmark, at han ingen tilknytning havde til Danmark, og at han ikke havde nogen helbredsmæssige problemer. Samme dag blev den udviste meddelt tiltalefrafald for det begåede forhold, da han forventedes at blive kendt skyldig i forholdet, da den idømte straf ikke forventedes at blive højere end bøde, og da han ikke var i besiddelse af midler til at betale bøden. Den udviste, der blev vejledt om, at afgørelsen kunne påklages til Statsadvokaten for København, påklagede ikke afgørelsen. I januar 2016 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at udvise ham af Danmark i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt. I samme måned klagede den udvistes advokat og anførte til støtte for klagen, at den udviste fortsat nægtede sig skyldig i forholdet, at han ikke var fundet skyldig ved endelig dom, og at han både efter dansk ret og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention havde ret til at blive anset som uskyldig, indtil han blev fundet skyldig ved endelig dom.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise den pågældende med indrejseforbud var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom i januar 2016. På tidspunktet for Ud-

lændingestyrelsens afgørelse havde den udviste ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det kunne lægges til grund, at den udviste i januar 2016 havde begået butikstyveri efter straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1, ved i samme måned fra en butik at have stjålet fem striktrøjer til en samlet værdi af 1.999,75 kr. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at butikkens personale havde set den udviste gå ind på et toilet med trøjerne og havde tilkaldt en vagt, der havde skaffet sig adgang til toiletet, hvor den udviste i selskab med en anden person var ved at putte trøjerne i en sort sæk, hvorefter vagten tilbageholdt den udviste. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at da det fremgår af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, at en udlænding, der pågribes under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, kan udvises, kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at den udviste nægtede sig skyldig i forholdet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse yderligere vægt på**, at den udviste i januar 2016 i forbindelse med meddelelse af tiltalefrafald for de begåede forhold blev oplyst om, at han ansås for skyldig, og at han i den forbindelse blev vejledt om klageadgangen til Statsadvokaten for København, hvilken klageadgang han ikke havde udnyttet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den udviste havde en række tidligere afgjorte forhold i Danmark, herunder ved i 2015 flere gange at have begået butikstyveri og ved i flere tilfælde at have optrådt voldsomt og aggressivt. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at den udvistes adfærd og tyveri ikke var af tilfældig karakter, ligesom det forhold, at den udviste i forbindelse med butikstyveriet i januar 2016, var ikklædt et korset i elastisk materiale, som politiet skønnede egnet til at skjule genstande i ved tyveri, viste, at der ikke var tale om en spontan handling, men om planlagt kriminalitet. **Udlændingenævnet fandt således**, at den udvistes adfærd udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse, og at udvisningen således ikke var uforenelig med EU-reglerne. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, der kunne bevirke, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for den udviste, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. ÅB/2016/57.

3.11.2. Ulovligt arbejde

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde. Ulønnet eller frivilligt arbejde kræver således også arbejdstilladelse, eller at udlændingen konkret er undtaget herfra, jf. herved udlændingelovens § 14, stk. 1, eller § 9 j, stk. 10.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en serbisk statsborger med indrejseforbud i to år på grund af ulovligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt. Politiet antraf i april 2015 den udviste ved et autoværksted, mens han udførte pladearbejde på en personbil. Den udviste var i april 2011 meddelt afslag på opholds- og arbejdstilladelse som selvstændig erhvervsdrivende med henblik på at drive et autoværksted i medfør af den dagældende udlændingelovs § 9 a, stk. 2, nr. 6. Den udviste foreviste på stedet et registreringsbevis fra SKAT vedrørende det autoværksted, som den udviste i april 2011 af Udlændingesservice (nu Styrelsen for International Rekruttering og Integration) var meddelt afslag på opholdstilladelse med henblik på at drive, samt en kopi af styrelsens afgørelse herom. Indehaveren af det autoværksted, hvor den udviste blev antruffet, oplyste til politiet, at den udviste i 2010 havde hjulpet med at etablere værkstedet, hvorfor den udviste ikke betalte for leje af værkstedet, udover at han skulle købe biler af indehaveren, at den udviste istandsatte biler, som han kørte til Serbien, hvor han solgte dem, og at denne procedure fandt sted flere gange årligt. Den udviste oplyste til politiet, at han var af den opfattelse, at han ikke arbejdede ulovligt, idet han havde meddelt SKAT, at han drev selvstændig virksomhed med opkøb af gamle biler, som han istandsatte og dernæst solgte, og at han udførte arbejdet vederlagsfrit. I januar 2016 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at udvise den udviste af Danmark i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt. I samme måned klagede den udvistes advokat og anførte til støtte for klagen, at den udvistes aktiviteter i Danmark alene bestod i opkøb af ældre biler, som blev kørt til Serbien, hvor de blev solgt, og at den udvistes virksomhed var registreret hos SKAT, som den udviste tillige havde fremsendt momsangivelser til, og som den udviste uden anmærkninger havde deltaget i flere møder med. Ved opslag i CVR-registret fremgik det, at autoværkstedet, som den udviste oplyste at være indehaver af, tegnedes af indehaveren af det autoværksted, hvor politiet i april 2015 antraf den udviste.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise den udviste med indrejseforbud i to år var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde den udviste ikke haft lovligt ophold i landet i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at politiet i april 2015 antraf den udviste i færd med at udføre pladearbejde på en personbil hos et autoværksted uden arbejdstilladelse samt den udvistes egne oplysninger om, at han var selvstændig erhvervsdrivende, hvorved han flere gange årligt opkøbte og reparererede gamle biler, som han kørte til Serbien og solgte, hvorfor **Udlændingenævnet vurderede**, at der havde været tale om vedvarende aktiviteter. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at den udviste havde været i færd med at arbejde her i landet uden fornøden arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at en udlænding skal have tilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 13, og at det er en aktivitets faktiske karakter, og ikke hvorvidt den er aflønnet, der er afgørende for vurderingen af, om der er tale om beskæftigelse. **Udlændinge-**

nævnet bemærkede endvidere, at den udviste til politiet havde forevist Udlændingesservices afslag fra april 2011, hvorfor **Udlændingenævnet lagde til grund**, at den udviste var bekendt med, at han var meddelt afslag på at arbejde som selvstændig erhvervsdrivende. Det forhold, at den udviste havde deltaget i møder hos SKAT uden anmærkninger, **fandt Udlændingenævnet ikke** kunne føre til en anden vurdering, idet det forhold, at et firma registreres hos SKAT, ikke giver en udlænding ret til at udføre arbejde, hvorfor den udviste ikke kunne have haft en berettiget forventning om, at han lovligt kunne udføre arbejde i Danmark, hvor det er udlændingemyndighederne, der træffer afgørelser om opholds- og arbejdstilladelser. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at autoværkstedet, som den udviste oplyste at være indehaver af, ikke tegnedes af den udviste. ÅB/2016/58.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en thailandsk statsborger med indrejseforbud i to år på grund af ulovligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt. I august 2015 traf politiet klageren, der i september 2014 af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (nu Styrelsen for International Rekruttering og Integration) var meddelt afslag på opholdstilladelse som pendler, på en restaurant. Det fremgik af politiets akter, at klageren var iført forklæde, at hun selv lukkede sig ind i restauranten, at hun betjente restaurantens gæster, og at hun forestod madlavning i restauranten. Klageren var i besiddelse af blandt andet et dokument vedrørende permanent opholdstilladelse i Sverige, en regnskabsbog, samt en samarbejdsaftale fra maj 2015, hvorved en af klageren ejet virksomhed i perioden fra juni 2015 til oktober 2015 udlejede en medarbejder til en virksomhed beliggende i Danmark. I regnskabsbogen var ført regnskab over arbejde udført i perioden fra maj 2015 til oktober 2015. Klageren oplyste herom til politiet, at regnskabet vedrørende maj 2015 angik arbejde udført af klagerens søster, mens regnskabet siden juni 2015 angik arbejde udført af klageren selv. Klageren oplyste endvidere, at hun ejede en momsregistreret virksomhed i Sverige, at hun herigennem havde lejet sig ud til den danske virksomhed, hvor politiet havde truffet hende, og at hun ikke havde arbejdstilladelse i Danmark. Politiet gjorde herved klageren bekendt med, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde oplyst, at klageren af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i september 2014 var meddelt afslag på ansøgning om arbejdstilladelse hos virksomheden, hvor politiet havde antruffet klageren. Klageren oplyste tillige, at hun forud for juni 2015 havde ansøgt om arbejdstilladelse til Danmark, og at klagerens samlever efter kontakt til SKAT havde oplyst klageren om, at hun gerne måtte arbejde i Danmark. Klagerens samlever bekræftede over for politiet, at hverken han eller klageren havde modtaget en arbejdstilladelse til klageren, men at en medarbejder i SKAT mundtligt skulle have orienteret ham om, at klageren var berettiget til at arbejde i Danmark. I august 2015 vedtog klageren en udenretlig bøde på 6.000 kr. for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, for forholdet. I august 2015 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at udvise klageren af Danmark i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt. I september 2015 klagede klagerens samlever og oplyste, at han

havde kontaktet SKAT i forbindelse med afregning for klagerens arbejde hos den danske virksomhed, hun var udlejet til, at SKAT ikke herved havde vejledt om, at klageren skulle søge om dansk arbejdstilladelse, og at klageren ikke havde ansøgt om arbejdstilladelse på ny. Klagerens samlever oplyste endvidere i forbindelse med klagesagens behandling, at han og ansøgeren havde boet sammen siden 2011, at han var statsborger i Danmark, hvor hans familie var bosiddende, at to af klagerens søstre var bosiddende i Schweiz, at de ikke havde mulighed for at besøge klageren i Sverige, og at klageren ofte besøgte sin søster, der var bosiddende i Danmark med sin familie.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde klageren ikke haft lovligt ophold i landet i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at politiet i august 2015 havde antruffet klageren på en restaurant, hvor hun havde været iført forklæde, at hun selv lukkede sig ind i restauranten, at hun betjente restaurantens gæster, og at hun forestod madlavning i restauranten, at klageren erkendte de faktiske forhold, og at klageren i august 2015 vedtog en udenretlig bøde på 6.000 kr. herfor. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at klageren havde været i færd med at arbejde her i landet uden fornøden arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet henviste herefter til**, at det forhold, at klageren havde opholdstilladelse i Sverige, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet en svensk opholdstilladelse ikke giver ret til at tage arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 13. Det forhold, at klagerens samlever ikke af SKAT var vejledt om, at klageren skulle søge om arbejdstilladelse, og at klageren ikke havde søgt om arbejdstilladelse på ny, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en anden vurdering, idet det faktisk påhvilede klageren at have en gyldig arbejdstilladelse for at tage arbejde i Danmark, hvilket klageren måtte antages at være bekendt med, henset til at hun tidligere havde søgt om arbejdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herefter** på baggrund af en gennemgang af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen C-43/93, Vander Elst, hvorefter en tredjelandstatsborger, der inden for rammerne af et ansættelsesforhold ved en virksomhed etableret i én medlemsstat lader sig udstationere i en virksomhed etableret i en anden medlemsstat, kan fritages for kravet om arbejdstilladelse i op til tre måneder, at klageren heller ikke under henvisning til reglerne om den frie bevægelighed i EU var fritaget fra kravet om arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke var omfattet af den i sagen C-43/93, Vander Elst, nævnte persongruppe, idet klageren som indehaver af en virksomhed etableret i Sverige ikke kunne anses for at være i et fast ansættelsesforhold i en virksomhed etableret i en medlemsstat. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at der ifølge samarbejdsaftalen fra maj 2015 var tale om en udlejningsperiode på fire måneder, og at klageren i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens praksis ikke var omfattet af persongruppen, som kan anvende reglerne om udstationering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke havde været tale om udstationering for en konkret periode i forbindelse med klagerens virksomhed etableret i Sverige, men om et forsøg på omgåelse af de danske udlændingeregler. **Ud-**

lændingenævnet henviste herved til, at klagerens søster i maj 2015 havde arbejdet i samme position som klageren, samt at klageren tidligere var blevet meddelt afslag på samme beskæftigelse som pendler, og at klageren dernæst måtte antages at have søgt at omgå de danske udlændingeregler ved at have oprettet eget firma for at kunne søge at opnå samme ansættelse i Danmark som angiveligt udstationeret. ÅB/2016/59.

3.11.3. Ulovligt ophold

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding enten er blevet administrativt udvist for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, eller hvor en tredjelandsstatsborger er blevet udvist for ikke at udrejse i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en statsborger fra Litauen med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Klageren, der havde opholdt sig i Danmark siden maj 2015, blev i oktober 2015 anholdt af politiet og sigtet for ulovligt ophold, idet han havde opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse, og idet han som EU-borger havde været turist i Danmark fra maj 2015 til juli 2015, hvorefter han var forblevet som turist i Danmark frem til oktober 2015. Han havde ernæret sig under sit ophold her i landet ved at samle flasker. Klageren havde over for politiet forklaret, at han ikke havde været aktivt jobsøgende under sit ophold i Danmark, og at han ikke havde en intention om at søge eller udføre arbejde i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var blevet anholdt og sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2, ved i tidsrummet fra august 2015 til oktober 2015 at have opholdt sig i Danmark uden fornøden tilladelse, idet han som EU-borger havde været turist i Danmark fra maj 2015 til juli 2015, hvorefter han var forblevet som turist i Danmark frem til oktober 2015. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren havde ernæret sig ved at samle flasker. **Udlændingenævnet lagde på den baggrund vægt på**, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke længere havde ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, og 4, da han som EU-borger alene havde ret til at opholde sig i Danmark i op til tre måneder fra sin indrejse, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere efter de foreliggende oplysninger**, at klageren ikke reelt havde været arbejdssøgende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** klagerens egne oplysninger til politiet om, at han siden sin ankomst til Danmark havde været hjemløs og sovet i telt i parker, at han kom til Danmark i maj 2015 med henblik på at samle flasker – hvilket efter Udlændingenæv-

nets opfattelse ikke kunne sidestilles med beskæftigelse som hverken arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller en person med tilstrækkelige midler – at han ikke havde været aktivt job-søgende under sit ophold, da han ikke talte særlig godt engelsk, og at han ikke havde en intention om at søge eller udføre arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde midler til ophold og hjemrejse, at han ikke havde tilknytning til Danmark eller herboende personer, at der ikke forelå særlige helbredsmæssige eller andre personlige forhold, og at der ikke var oplyst om andre særligt belastende forhold ved en tilbagevenden til hjemlandet. FAM/2016/66.

Udlændingenævnet hjemviste i september 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en bangladeshisk statsborger med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt. I november 2013 blev ansøgeren meddelt endeligt afslag på asyl af Flygtningenævnet, som i afgørelsen lagde til grund, at han måtte antages at stamme fra Bangladesh og ikke fra Burma, og at han derfor kunne udsendes tvangsmæssigt til Bangladesh. Udlændingestyrelsen traf herefter i maj 2014 afgørelse om at udvise ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at der var en væsentlig mangel i Udlændingestyrelsens afgørelsesgrundlag. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af Udlændingestyrelsens udvisningsafgørelse fra maj 2014 fremgik, at Udlændingestyrelsen havde lagt vægt på, at ansøgeren til politiet ved en udrejsekontrol i december 2013 havde oplyst, at han på daværende tidspunkt ikke ønskede at medvirke til udsendelse til Bangladesh, jf. Flygtningenævnets endelige afgørelse om asyl fra november 2013. Det fremgik imidlertid rettelig af politiets rapport om udrejsekontrol i december 2013, at politiet havde foreholdt ansøgeren, om han ville medvirke til frivillig udrejse til Burma og ikke Bangladesh. På den baggrund hjemviste Udlændingenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen i første instans på ny kunne vurdere, hvorvidt betingelserne for at kunne udvise ansøgeren, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, var opfyldt. FAM/2016/68.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende udvisning af en indisk statsborger med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1. Klageren var i juli 2014 indrejst i Danmark. Primo oktober 2015 var klageren blevet antruffet af politiet i forbindelse med en kontrol for ulovlig arbejdskraft i en restaurant. Klageren erkendte over for politiet, at han opholdt sig ulovligt i Danmark. Klageren oplyste endvidere, at han havde et barn sammen med en dansk kvinde, som han havde mødt kort efter sin ankomst til Danmark, og som han ikke havde haft kontakt med siden februar 2015.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at udvise klageren med indrejseforbud i medfør af

udlændingelovens § 25 b, stk. 1 var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren overfor politiet havde erkendt, at han havde opholdt sig ulovligt i Danmark, og at han ikke havde været i besiddelse af gyldig rejselegitimation, gyldigt visum eller opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren var blevet antruffet af politiet i forbindelse med en kontrol for ulovlig arbejdskraft. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren havde et barn i Danmark født i august 2015. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette forhold ikke kunne føre til, at udvisningen af klageren måtte anses for at være særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke er tilstrækkeligt til at ophæve en afgørelse om udvisning, at man under sit ulovlige ophold har fået et barn. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at klageren hverken på anholdelsestidspunktet primo oktober 2015 eller på udsendelsestidspunktet ultimo oktober 2015 havde nogen form for kontakt eller samvær med sit barn, og at et ønske om at etablere en relation til et herboende barn heller ikke kunne føre til et andet resultat, henset til at klageren i juli 2014 var indrejst ulovligt i Danmark, hvor han havde opholdt sig uden et opholdsgrundlag, indtil han primo oktober 2015 blev antruffet af politiet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det af partsrepræsentanten anførte om, at klageren havde gjort adskillige forsøg på at få genetableret kontakten med sin tidligere herboende kæreste, og at hans chance for at få etableret et forhold til sit barn ville blive stærkt forringet, hvis han blev udvist med et indrejseforbud, ikke kunne føre til et andet resultat, henset til at han i juli 2014 var indrejst ulovligt i Danmark, hvor han havde opholdt sig uden et opholdsgrundlag, indtil han i oktober 2015 blev antruffet af Københavns Politi. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at klageren havde vedtaget og betalt sin bøde, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var tale om forhold, der i sig selv kunne føre til, at afgørelsen om udvisning med indrejseforbud kunne ophæves. Det af partsrepræsentanten anførte om, at der var tale om en mindre alvorlig forseelse, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, ligesom anmodningen om en forkortelse af indrejseforbuddets periode ikke kunne imødekommes. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at kun såfremt ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger talte herfor, kunne der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed. Idet klageren på anholdelsestidspunktet og udsendelsestidspunktet ikke havde nogen form for kontakt eller samvær med sit barn eller øvrige familiemæssige eller sociale tilknytninger, kunne der ikke anses for at foreligge særlige omstændigheder, der kunne tale for at forkorte den meddelte periode for indrejseforbuddet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5. FAM/2016/120.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en albansk statsborger, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1, med indrejseforbud i fem år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt. Politiet antraf i januar 2016 klageren i et polsk indregistreret køretøj. Klageren foreviste et græsk ID-kort tilhørende en anden person og oplyste efterfølgende sin

rette identitet, samt at han ikke var i besiddelse af gyldig identifikation eller en opholdstilladelse, og at han ikke ønskede at indgive ansøgning om asyl i Danmark. Klageren var af Norge indberettet som uønsket tredjelandstatsborger i Schengenområdet, der skal afvises ved indrejse eller ophold i Schengenområdet, jf. SIS II-forordningens artikel 24, gældende til november 2018. Klageren erkendte til politiet at have benyttet et græsk ID-kort, som ikke tilhørte ham, og oplyste endvidere, at han i 2015 var indrejst i Tyskland sammen med syriske flygtninge, at han til politiet havde oplyst at være syrisk flygtning, at han herefter var blevet sendt til en tysk flygtningelejr, hvor han havde opholdt sig en dag, indtil han rejste videre. I januar 2016 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at udvise klageren af Danmark, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1, med indrejseforbud i fem år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt. I februar 2016 forkyndte politiet Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2016 for klageren, hvorved han fik forkyndt et indrejseforbud gældende til den 1. marts 2018. Klageren blev i februar 2016 påset udrejst til Albanien via Serbien.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i januar 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at politiet i januar 2016 antraf klageren i et polsk indregistreret køretøj, hvor klageren foreviste et græsk ID-kort tilhørende en anden person, at klageren efterfølgende oplyste sin rette identitet, at han ikke var i besiddelse af gyldig identifikation eller en opholdstilladelse, og at han ikke ønskede at indgive ansøgning om asyl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren af Norge var indberettet som uønsket tredjelandstatsborger i Schengenområdet, der skal afvises ved indrejse eller ophold i Schengenområdet, jf. SIS II-forordningens artikel 24, og at indberetningen var gældende til november 2018. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset at klageren af politiet havde fået forkyndt et indrejseforbud gældende til den 1. marts 2018, var indrejseforbuddet gældende til den 1. marts 2021, da klageren i februar 2016 var påset udrejst til Albanien. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at det måtte have fremstået som åbenbart for klageren, at der ved forkyndelsen af indrejseforbuddets længde var sket en fejl, idet klageren af politiet fik forkyndt et indrejseforbud gældende til den 1. marts 2018. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen vægt på**, at klageren var indberettet som uønsket i Schengenområdet af Norge indtil november 2018, og at klageren på denne baggrund ikke kunne antages at have en berettiget forventning om, at gyldigheden af et nyt indrejseforbud for overtrædelse af et tidligere meddelt indrejseforbud til Schengenområdet skulle meddeles for en kortere periode, end det allerede meddelte og gældende indrejseforbud. ÅB/2016/60.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen meddeler et afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, fremgår det af bemærkningerne til udlændingelovens § 25 b, stk. 2, (Lovforslag nr. L 107 fremsat den 12. januar 2011, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, ad nr. 2), at udrejsefristen fastsættes til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, og at den pågældende asylansøger skal

udvises med indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, medmindre særlige grunde taler herimod.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en asylansøger, der er meddelt et afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, skal udvises, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og gives et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud i to år af en statsborger fra Albanien, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt. Udlændingestyrelsen meddelte i maj 2016 klageren afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. Klageren blev samtidig administrativt udvist og meddelt indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i maj 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved sin afgørelse i maj 2016 havde meddelt klageren afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fulgte af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, at en udlænding i denne situation skulle udvises, medmindre særlige grunde talte herimod. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod at udvise klageren af landet, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde oplyst om forhold, der kunne medføre, at der kunne være humanitære grunde til ikke at udvise klageren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren ikke havde oplyst om forhold, der kunne medføre, at klageren som følge af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, ikke skulle udvises. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at klageren ikke havde oplyst om forhold omfattet af udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren ikke havde en familiemæssig tilknytning til Danmark, men at klageren havde en broder i sit hjemland, og at klageren var sund og rask. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren havde anført, at klageren ønskede at klage over, at han fik indrejseforbud i hele EU og Schengenlandene, og at han ikke havde haft mulighed for at udrejse, førend han havde modtaget afslaget på asyl, idet dette ikke var et forhold, der kunne tillægges betydning, når klageren havde fået afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og i den forbindelse var blevet udvist i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2. FAM/2016/51.

3.11.4. Ophævelse af indrejseforbud

Som udgangspunkt kan et meddelt indrejseforbud kun undtagelsesvist ophæves, før det udløber. Et indrejseforbud, der administrativt eller ved dom er meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8, 1. pkt.

Udlændingemyndighederne skal senest seks måneder efter ansøgningens indgivelse tage stilling til, om et indrejseforbud kan ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8, 2. pkt.

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 32, stk. 8 (Lovforslag nr. L 94 fremsat den 30. november 2005), der er en konsekvens af artikel 32 i direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område, at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, om indrejseforbuddet skal ophæves, skal inddrage enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet, og at der formentligt derved er tale om en mere lempelig bedømmelse end ved den tidligere bestemmelse, hvorefter ophævelse af et indrejseforbud krævede, at ganske særlige grunde talte derfor.

Et indrejseforbud, der er meddelt en tredjelandstatsborger i forbindelse med udvisning efter § 25 b, kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 11, 1. pkt. (den tidligere gældende § 32, stk. 10, 1. pkt.).

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 32, stk. 11 (Lovforslag nr. L 107 fremsat den 12. januar 2011, afsnit 2.3.2.3.), at et indrejseforbud meddelt en tredjelandstatsborger i forbindelse med udvisning efter § 25 b, navnlig vil kunne ophæves af humanitære grunde eller på grund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. f.eks. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Herudover kan et indrejseforbud meddelt en tredjelandstatsborger i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 11, 2. pkt., hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger, eller en tredjeland-

statsborger, som anfører at være omfattet af EU-reglerne, kan ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ophævelse af et indrejseforbud meddelt en pakistansk statsborger, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8, 1. pkt. Ansøgeren blev i marts 2012 dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, samt straffelovens § 171, ved at have været i besiddelse af en forfalsket blankostjålet græsk opholdstilladelse isat ansøgerens ægte, gyldige, pakistanske nationalitetspas, som ansøgeren havde til hensigt at gøre brug af til at opnå indrejse og ophold i Sverige og Danmark og at have opholdt sig i Danmark uden fornøden tilladelse, idet den opholdstilladelse, ansøgeren var i besiddelse af, var falsk. Ansøgeren blev ved dommen udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Da ansøgeren blev udsendt af Danmark i april 2012, var hans indrejseforbud gældende indtil maj 2018, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, 2. pkt. I april 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ophævelse af indrejseforbud i seks år i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 8, 1. pkt., under henvisning til, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han var omfattet af EU-reglerne i Danmark. Ansøgeren anførte under klagesagens behandling, at han faldt ind under EU-reglerne, hvilket han kunne dokumentere ved sit spanske opholdsbevis, som var gyldigt indtil juni 2019, at den pakistanske agent, som skulle sørge for ansøgerens visa, havde snydt ham, og at ansøgeren ikke var klar over, at hans visa var forfalsket med en græsk opholds- og arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at det til ansøgeren meddelte indrejseforbud ikke kunne ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren var tredjelandstatsborger, og at han ikke havde dokumenteret, at han var omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, jf. udlændingelovens § 2, stk. 2, og derved udlændingelovens § 32, stk. 8, **hvorfor Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens indrejseforbud ikke kunne ophæves. Det forhold, at ansøgeren havde en fem-årig opholdstilladelse i Spanien, **fandt Udlændingenævnet endvidere ikke** kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgerens oplysninger om, at han havde fået en opholdstilladelse i Spanien, ikke i sig selv kunne føre til en ophævelse af ansøgerens indrejseforbud i Danmark, da det forhold, at ansøgeren som tredjelandstatsborger havde opholdstilladelse i Spanien, ikke i sig selv medførte, at ansøgeren på trods af indrejseforbuddet havde krav på indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at ansøgerens oplysninger om, at han var blevet snydt af en pakistansk agent, der skulle sørge for ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse, og at ansøgeren således var uden skyld i, at han havde overtrådt dansk lovgivning, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i marts 2012 blev kendt skyldig i dokumentfalsk og idømt en fængselsstraf og udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år, samt at ansøgerens personlige forhold og tilknytning til Danmark indgik i domstolens vurdering. ÅB/2016/61.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et indrejseforbud meddelt en tredjelandsstatsborger i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 b, kan ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 11, 1. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i november 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt en pakistansk statsborger afslag på ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende datter, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4, jf. § 32, stk. 1, idet ansøgeren på baggrund af ulovligt ophold var administrativt udvist af Danmark, jf. udlændingelovens § 25 b, og var pålagt et to-årigt indrejseforbud til Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at hjemvise Udlændingestyrelsens afgørelse til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at Udlændingestyrelsen ikke i sin afgørelse sås at have vurderet, om der forelå ganske særlige tilfælde, herunder hensynet til familiens enhed, der kunne medføre, at det pålagte indrejseforbud kunne ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 10 (den nugældende § 32, stk. 11, 1. pkt.). **Udlændingenævnet tilbagesendte** derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til udlændingelovens § 32, stk. 10, forud for en afgørelse om, hvorvidt ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2016/62.

3.12. Fremmedpas

Ifølge udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, kan en udlænding få udstedt et fremmedpas, såfremt den pågældende ikke er i stand til at skaffe sig et pas eller anden rejselegitimation fra myndighederne i det land, hvor vedkommende er statsborger.

Dokumentation for, at udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig et pas fra hjemlandets myndigheder, kan bestå i en erklæring fra ambassaden i det land, hvor udlændingen er statsborger, om, at ambassaden ikke vil udstede den pågældende et nationalitetspas. Det er samtidig en forudsætning, at udlændingen har fremvist den dokumentation, som myndighederne i hjemlandet har anmodet om for at kunne udstede et nationalitetspas.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, at en udlænding, der ikke er omfattet af § 7, stk. 1-3, endvidere kan få udstedt et fremmedpas, hvis særlige grunde taler derfor.

Vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der taler for, at udlændingen skal have udstedt et fremmedpas, beror på sagens konkrete omstændigheder.

I praksis lægges der ved vurderingen af, om der foreligger særlige grunde til at udstede et fremmedpas, vægt på blandt andet:

- Om udlændingen lider af så alvorlige psykiske lidelser og/eller har en humanitær opholdstilladelse, at den pågældende ikke kan påbydes at skulle tage kontakt til det land, hvor vedkommende er statsborger.
- Hvorvidt udlændingen kan påvise, at vedkommende forgæves har forsøgt at kontakte de relevante myndigheder i det land, hvor udlændingen er statsborger, og hvor det anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.
- Hvorvidt udlændingen er plejebarn, som skal have mulighed for at rejse med sine plejeforældre på ferie.
- Hvorvidt udlændingen er optaget på lov om dansk indfødsret og er ved at blive løst fra sit statsborgerskab, hvor der kan udstedes et fremmedpas med gyldighed på seks måneder ud over datoen for, hvornår lovforslaget om indfødsret kan forventes vedtaget.
- Hvorvidt udlændingen lider af helbredsmaessige problemer, som indebærer, at vedkommende kræver behandling i udlandet, og at rejsen er hastende.
- Hvorvidt udlændingen er påbudt udsendt, men hvor vedkommende er udsendelseshindret, hvorfor det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

Hvis begrundelsen for, at udlændingen ikke kan få udstedt et nationalitetspas, er en uafklaret situation i hjemlandet, som f.eks. en straffesag eller en forældremyndighedssag, skal udlændingen som udgangspunkt i disse situationer meddeles afslag på at få udstedt et fremmedpas.

Hvis en udlænding er under 18 år, skal der gives skriftligt samtykke fra forældrene i ansøgningskemaet, såfremt vedkommende skal have udstedt et fremmedpas. Hvis begge forældre har forældremyndigheden, skal begge forældre meddele deres samtykke, hvorimod det er tilstrækkeligt med samtykke fra den ene forælder, såfremt det kun er denne, der opholder sig i Danmark. I tilfælde af, at det alene er den ene af forældrene, der har meddelt samtykke, skal det som udgangspunkt dokumenteres, at den pågældende har eneforældremyndighed.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til fremmedpas, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2016 Udlændingestyrelsens om afslag på fremmedpas til en statsborger fra Indien, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles fremmedpas, da han ikke havde dokumenteret, at han ikke med tiden ville kunne få udstedt et pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. Det indgik i Udlændingenævnets behandling af sagen, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde en verserende straffesag i Indien, hvorfor de indiske myndigheder havde inddraget hans nationalitetspas, og at anklagemyndigheden i Danmark havde truffet beslutning om, at han ikke kunne strafforfølges i Danmark for de forhold, som han var anklaget for i Indien, fordi forholdene ikke var strafbare i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da en uafklaret situation – herunder mulig strafforfølgelse – i

hjemlandet som udgangspunkt ikke kunne føre til udstedelse af fremmedpas. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagsakterne vedrørende straffesagen i Indien, at sagen havde karakter af en privatretlig ægteskabssag, og at der ikke var oplyst om, hvilke straffesanktioner ansøgeren kunne pålægges. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at det ud fra sagens oplysninger ikke kunne lægges til grund, at de indiske myndigheder aktuelt havde anmodet de danske myndigheder om at få ansøgeren udleveret til strafforfølgelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i maj 2016 havde rettet henvendelse til Den Indiske Ambassade i Danmark og rejst spørgsmål over for de indiske myndigheder om, hvorvidt der efter indisk ret rent faktisk var grundlag for inddragelse af ansøgerens nationalitetspas, da ansøgeren ikke herved havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt et nationalitetspas af sit hjemlands myndigheder eller få udleveret sit tidligere stadig gyldige pas. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var tale om sådanne særlige grunde, at der kunne udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke var sandsynliggjort, at der var tale om uforholdsmæssige krav. FAM/2016/59.

Det følger af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 5, at en udlænding kan nægtes at få udstedt et fremmedpas, såfremt det skønnes nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde eller af hensyn til statens sikkerhed.

I praksis kan det blandt andet skønnes nødvendigt at nægte at udstede et fremmedpas i tilfælde af misbrug. Indikationer på misbrug kan være, at udlændingen har fået udstedt flere pas inden for en kort årrække, at der indgives ansøgning om erstatningspas kort tid efter en pasudstedelse, at der i sagen er oplysninger om, at udlændingen har solgt eller på anden måde misbrugt fremmedpasset, eller at udlændingens forklaring vedrørende et eller flere tidligere bortkomne pas forekommer utroværdig.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling hertil, henvises til afgørelse FAM/2015/222 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.14.

3.13. Om Danmarks internationale forpligtelser

Den danske stat har tiltrådt et stort antal internationale konventioner, som har betydning for udlændingområdet. Dette sker oftest ved en fortolkning af udlændingelovens regler i lyset af Danmarks internationale forpligtelser under den juridiske behandling af de konkrete sager.

I dette afsnit vil nogle af de centrale konventioner samt Udlændingenævnets anvendelse af disse blive beskrevet. Det bemærkes, at EU-reglerne ikke vil blive nærmere beskrevet i dette afsnit, da

Udlændingenævnet med undtagelse af klager over administrativ udvisning af EU-borgere ikke har kompetence til at behandle sager, som er omfattet af EU-reglerne.

3.13.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention²¹

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) blev undertegnet af Danmark i 1950 og trådte i kraft i 1953. Konventionen beskytter grundlæggende borgerlige rettigheder og friheder, herunder i relation til sager vedrørende udlændingeområdet, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle, navnlig retten til et familieliv (artikel 8) og diskriminationsforbuddet (artikel 14).

EMRK er som den eneste af de generelle menneskerettighedskonventioner inkorporeret i dansk ret, jf. lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer.

3.13.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter EMRK artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Retten til et familieliv omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse.

Det kan udledes af EMD's praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Proportionalitetsvurderingen tager afsæt i, om der er uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land. Dette vil være tilfældet, hvis det herboende familiemedlem må antages at være asylrelevant forfulgt i et fælles hjemland, eller hvis Danmark i øvrigt er klart nærmest til at beskytte familielivet, f.eks. på grund af et eller flere familiemedlemmers familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning her til landet.

Det er Udlændingenævnets opfattelse, at FN's konventioner, der vedrører udlændingeområdet, ikke giver videre rettigheder på udlændingeområdet end den, der følger af EMRK artikel 8.

²¹ Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan i sin helhed findes her:
<https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=81462>

Om Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i ægtefællesammenføringssager kan der henvises til afgørelse ÅB/2016/8 og afgørelse FAM/2016/5, som er gengivet i henholdsvis afsnit 3.1.1.1.1. og 3.1.1.3. samt afgørelse FAM/2016/96, som er gengivet i afsnit 3.1.1.5.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, kan der henvises til afgørelse ÅB/2016/17, som er gengivet i afsnit 3.1.2.3., mens der – for så vidt angår artikel 8 og sager om familiesammenføring med voksne børn – kan henvises til afgørelse ÅB/2016/18, som er gengivet i afsnit 3.1.2.5.

I sager om familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn kan der henvises til afgørelserne ÅB/2016/19, FAM/2016/75 og FAM/2016/76, som er gengivet i afsnit 3.1.3.1.1., mens der i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, hvor det herboende mindreårige barn har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan henvises til afgørelserne FAM/2016/44 og FAM/2016/45, som begge er gengivet i afsnit 3.1.3.1.2., og for så vidt angår familiesammenføring med forældre til voksne børn, henvises der til afgørelse ÅB/2016/21, som er gengivet i afsnit 3.1.3.1.3.

Derudover kan der – for så vidt angår immigrationsafslag og EMRK artikel 8 – henvises til afgørelse ÅB/2016/23, som er gengivet i afsnit 3.1.4., mens der – for så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, der vedrører afvisning af en opholdstilladelse i sager vedrørende ægtefæller og børn – kan henvises til afgørelse ÅB/2016/50, som er gengivet i afsnit 3.8.1.

For så vidt angår sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, kan der henvises til afgørelse FAM/2016/25, som er gengivet i afsnit 3.8.1.3.

3.13.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter EMRK artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold. Opregningen af diskriminationsgrunde er ikke udtømmende. Bestemmelsen beskytter således også mod diskrimination på grund af f.eks. alder, handicap og seksuel orientering.

Bestemmelsen er efter sin ordlyd knyttet til de materielle rettigheder i konventionen, herunder f.eks. artikel 8, og finder således kun anvendelse på diskrimination inden for de enkelte bestemmelsers område.

Diskrimination defineres normalt som forskelsbehandling, der finder sted på grundlag af ikke-saglige kriterier, og som er skadelig for den person eller gruppe af personer, der udsættes for behandlingen. Bestemmelsen beskytter både mod direkte og indirekte diskrimination, hvor den direkte diskrimination er, når en person stilles ringere end andre under henvisning til dennes køn, race eller lignende (begrundelsen), og hvor indirekte diskrimination er, når et i formen generelt og neutralt krav i særlig grad rammer bestemte personer på grund af deres køn, race eller lignende (virkningen).

Det kan udledes af EMD's praksis, at det ved vurderingen af, om en forskelsbehandling er diskriminerende, skal indgå, om forskelsbehandlingen beror på objektive og relevante forskelle, og om kravene er nødvendige og rimelige i lyset af, at de fører til forskelsbehandling.

Om anvendelsen af EMRK artikel 14, henvises der til domstolssag 4/2016, som er gengivet i afsnit 4.1.

3.13.3. FN's Børnekonvention²²

FN's Børnekonvention blev vedtaget i 1989 og trådte for Danmarks vedkommende i kraft den 18. august 1991.

Konventionen indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder. Konventionen indeholder bl.a. et krav om, at der i alle spørgsmål vedrørende børn først og fremmest skal tages hensyn til barnets tarv, ligesom konventionen opregner børns rettigheder, herunder børns grundlæggende rettigheder (mad, bolig, sundhed), børns ret til udvikling (skolegang, leg, fritid, information), børns ret til beskyttelse (mod krig, vold, narkotika, seksuel udnyttelse), og børns ret til medbestemmelse (ytringsfrihed, indflydelse, deltagelse, medbestemmelse, selvbestemmelse).

På det udlændingeretlige område har konventionen bl.a. betydning for behandlingen af sager om familiesammenføring med børn, men konventionen kan også have betydning i andre sager, hvor et barns forhold bliver berørt. Det fremgår af artikel 3, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer

²² FN's Børnekonvention kan i sin helhed findes her:
<https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=60837>

med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

Artikel 9 giver barnet ret til ikke at blive adskilt fra sine forældre mod dets vilje, medmindre dette skønnes uforeneligt med barnets tarv, ret til at opretholde kontakt til begge forældre, hvis det lever adskilt fra den ene eller dem begge, og forpligter desuden staten til at genskabe en sådan kontakt, hvis adskillelsen skyldes årsager iværksat af staten.

På det udlændingeretlige område vil forpligtelsen være særlig relevant i sager, hvor der skal tages stilling til spørgsmålet om udvisning af en udlænding, som hidtil har haft opholdstilladelse i Danmark. Bestemmelsen er derimod som udgangspunkt ikke relevant i sager, hvor forælderen har opholdstilladelse i Danmark, men barnet ikke har en sådan, da adskillelsen af barnet fra forælderen i sådanne sager beror på, at forælderen er rejst til Danmark uden barnet, og derfor skyldes forældrens beslutning, og ikke ”årsager iværksat af staten”.

På det udlændingeretlige område indebærer konventionens artikel 9 en forpligtelse til at inddrage barnets tarv ved vurderingen af, om der kan meddeles en opholdstilladelse på baggrund af f.eks. familiesammenføring, idet Danmark er forpligtet til at sikre, at et barn kan opretholde kontakt til sine forældre, ligesom familiesammenføringssager skal ”behandles på en positiv, human og hurtig måde”, jf. artikel 10.

Herudover er Danmark ved administrationen af udlændingeloven forpligtet af konventionens artikel 12, hvorefter et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, skal sikres retten til at udtrykke disse synspunkter i alle forhold vedrørende barnet, ligesom barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med barnets alder og modenhed.

Derudover beskytter konventionen bl.a. retten til livet (artikel 6), retten til navn og statsborgerskab (artikel 7), barnets identitet (artikel 8), retten til privatliv (artikel 16), flygtningebørn (artikel 22) og handicappede børn (artikel 23). Konventionen indeholder endvidere forbud mod handel med og bortførelse af børn (artikel 35) og forbud mod straf og tortur (artikel 37).

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af FN's Børnekonvention, kan der henvises til afgørelse ÅB/2016/17, som er gengivet i afsnit 3.1.2.3., afgørelserne FAM/2016/44 og FAM/2016/45 som er gengivet i afsnit 3.1.3.1.2., og afgørelse ÅB/2016/23, som er gengivet i afsnit 3.1.4.

3.13.4. FN's Handicapkonvention²³

Danmark tiltrådte i 2009 FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap.

FN's Handicapkonvention indeholder en regulering af handicappede personers rettigheder på alle samfundsområder.

Det er karakteristisk for konventionen, at den indeholder en række programerklæringer og bestemmelser om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som skal gennemføres gradvist i de enkelte deltagerstater ved passende foranstaltninger. Dette betyder, at der ikke i konventionen er krav om, at sådanne foranstaltninger skal være gennemført på et bestemt tidspunkt eller på et bestemt niveau. Enkelte bestemmelser stiller dog sådanne krav, herunder artikel 5 om diskriminationsforbudet.

Efter konventionens artikel 1 er det konventionens formål at fremme, beskytte og sikre fuld og lige nydelse af alle menneskerettigheder for personer med handicap og at fremme respekten for sådanne personers værdighed.

En person med handicap er defineret som en person med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som sammen med en eller flere barrierer forhindrer dem i at deltage fuldt og helt i samfundslivet på lige fod med andre.

På det udlændingeretlige område forpligter konventionen til at sikre, at handicappede personer kan nyde deres rettigheder på lige fod med andre, uanset at den pågældende har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som hindrer den pågældende i at opfylde en eller flere betingelser i udlændingeloven.

Konventionen er især relevant for udlændingelovens bestemmelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, statsborgerskab, ægtefællesammenføring samt udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Personer, der som følge af handicap ikke er i stand til at opfylde en eller flere betingelser, vil i overensstemmelse med konventionen ikke blive mødt med disse krav. Det vil kun være de betingelser, som den pågældende grundet sit handicap ikke kan opfylde, der vil blive undtaget fra. Andre krav, som ikke relaterer sig til den pågældendes handicap, vil skulle opfyldes på lige fod med andre. For så vidt angår personer med handicap og deres mulighed for at udøve familieliv med en ægtefælle, samlever eller mindreårige børn, hvor en af parterne ikke i forvejen er bosiddende i Danmark, er dette således

²³ FN's Handicapkonvention kan i sin helhed findes her:
<https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=127181>

beskyttet på lige fod med andre borgeres mulighed, idet betingelserne for familiesammenføring i udlændingeloven vil blive fraveget, hvis betingelsen sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan nyde sin ret til familieliv på lige fod med andre. Dette gælder, uanset om personen med handicap er herboende eller ansøger, og uanset om personen med handicap er barn eller voksen.

I det omfang en udlænding lider af en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, og betingelserne for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan opnå en sådan opholdsret med de fordele, der måtte følge af anden lovgivning, vil disse betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingeloven blive fraveget. I henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er der mulighed for at give opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap (handicapkriteriet). Det forhold, at en ansøger har mulighed for at få eller opleve en forbedring af sit helbred, hvis ansøgeren får mulighed for at fortsætte sit ophold her i landet, kan ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Om anvendelsen af FN's Handicapkonvention henvises der til domstolssag 4/2016, som er gengivet i afsnit 4.1.

Om sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Handicapkonvention, kan der henvises til afsnit 3.7.8.

Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8. Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Det kan ske efter udlændingelovens § 52, hvorefter der gælder en særlig adgang til prøvelse af bestemte typer af afgørelser, herunder hvis en afgørelse har vedrørt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1. nr. 2 (mindreårigt barn under 15 år) eller bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse. Det kan også ske, hvis der er truffet afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, og hvor den administrative udvisning sker på grund af f.eks. ulovligt arbejde, kriminalitet eller ulovligt ophold.

Den særlige adgang til domstolsprøvelse efter udlændingelovens § 52 betyder, at en udlænding eller dennes partsrepræsentant, hvor der er truffet afgørelse efter en af de i § 52 opregnede afgørelsestyper, inden 14 dage efter, at udlændingen har modtaget afgørelsen, kan kræve denne indbragt for domstolene. Dette kan ske ved henvendelse til Udlændingestyrelsen, ligesom det er Udlændingestyrelsen, der efter udlændingelovens § 52, indbringer sagen og fører sagen for retten, herunder fremsender sagens akter m.v. til retten. Det gælder også for de sager, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Det kan endvidere ske efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63. I så fald kan det ske i forhold til alle typer af Udlændingenævnets afgørelser og uanset tidspunktet for afgørelsen.

I 2016 ses der i alt at have været indbragt otte nye sager for domstolene, jf. grundlovens § 63, over en eller flere afgørelser truffet af Udlændingenævnet. Det bemærkes, at en anlagt retssag kan vedrøre flere samtidige afgørelser truffet af Udlændingenævnet, herunder f.eks. for flere udlændinge, hvis disse er i familie.

I 2016 ses der at være seks retssager, jf. udlændingelovens 52 eller grundlovens § 63, der har været anlagt mod en af Udlændingenævnet truffen afgørelse efter den 1. januar 2013, og som er blevet endeligt afsluttet, herunder også ved at sagen (en sag) er blevet hævet. De afsluttede retssager i 2016 vedrører både afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2015 og tidligere. Der er tale om retssager afsluttet ved enten byret, landsret eller højesteret. De fem sager, som er blevet afsluttet ved dom i 2016, herunder eventuelt efter anke, har alle opretholdt Udlændingenævnets afgørelser.

To af disse sager er blevet afgjort af Københavns Byret, en er afgjort af Retten i Lyngby, to er afgjort af Østre Landsret og en er afgjort af Højesteret.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser.

Udlændingenævnet kan i den forbindelse henvise til Folketingets Ombudsmands Beretning 2016, jf. ”Året i tal” (<http://beretning2016.ombudsmanden.dk/aaretkort/aaretital/>), hvoraf det fremgår, at Folketingets Ombudsmand i forhold til Udlændingenævnet i 2016 har behandlet 25 sager, og at fire af disse sager er afsluttet ”uden kritik, henstilling, anbefaling mv.” 15 andre sager er blevet afsluttet med ”anden form for behandling og hjælp til borgerne”, mens fem sager er blevet afvist af formelle grunde, og en sag er blevet afsluttet ”med kritik, henstilling, anbefalinger mv.”.

For så vidt angår den sag, der er blevet afsluttet ”med kritik, henstilling, anbefalinger mv.”, har Folketingets Ombudsmand den 29. marts 2016 – på baggrund af en konkret sag om afslag på opsættende virkning under behandling af en sag om ægtefællesammenføring – tilkendegivet, at det efter Folketingets Ombudsmands opfattelse har været ”uden tilstrækkeligt klart grundlag, at udlændingemyndighederne som følge af lov nr. 572 af 31. maj 2010 skærpede praksis for at meddele opsættende virkning efter (nu) udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt., i de tilfælde, der tidligere var omfattet af den ulovbestemte adgang til at tillægge klager opsættende virkning.”.

Folketingets Ombudsmand har i den forbindelse anmodet Udlændingenævnet om at oplyse, hvordan nævnet fremadrettet vil tilrettelægge praksis for, hvornår klager over Udlændingestyrelsens afgørelser tillægges opsættende virkning.

Udlændingenævnet har den 20. maj 2016 besvaret Folketingets Ombudsmands henvendelse. Udlændingenævnet har i besvarelsen blandt andet henvist til Udlændingenævnets ”Notat om justering af praksis for meddelelse af opsættende virkning efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt., i forbindelse med klage indgivet til Udlændingenævnet over afslag på førstegangsansøgning om ægtefællesammenføring” af 20. maj 2016 (<http://udln.dk/da/Publikationer/Notater.aspx>), som gengiver Udlændingenævnets ændrede praksis for meddelelse af opsættende virkning efter Folketingets Ombudsmands tilkendegivelse.

4.1. Domme fra 2016 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet

De fire af de seks sager, som i 2016 er afsluttet ved domstolene, var følgende:

Domstolssag nr. 1/2016

Ved dom i april 2016 stadfæstede Østre Landsret Retten i Glostrups dom fra oktober 2015, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2014 blev opretholdt. Sagen omhandlede udlændingelovens § 9, stk. 10 (karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever) og var anlagt efter grundlovens § 63.

Den herboende ægtefælle var dansk statsborger og havde fra et tidligere ægteskab fire børn født i henholdsvis 1995, 1999, 2004 og 2006. Den herboende ægtefælle var i april 2010 blevet dømt for i alt fem strafferetlige forhold, herunder blandt andet vold efter straffelovens § 244 mod sin datter født i 1995 og et forhold vedrørende vold mod sin daværende ægtefælle. Den herboende ægtefælle blev idømt fængsel i tre måneder, heraf 30 dage betinget med vilkår om samfundstjeneste for fem forhold. Den herboende ægtefælle blev separeret fra sin tidligere ægtefælle i 2010 og skilt i 2012.

Den herboende ægtefælle og ansøgeren, der var marokkansk statsborger, indgik ægteskab i 2013 og fik i 2014 et fællesbarn. I juli 2013 søgte ansøgeren om familiesammenføring. I oktober 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 10, fordi den herboende ægtefælle var blevet dømt for vold efter straffelovens § 244 mod den tidligere ægtefælle.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingenævnet lagde i sin afgørelse vægt på, at den herboende ægtefælle var idømt frihedsstraf for personfarlig kriminalitet, som er omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 10, mod sin tidligere ægtefælle. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde fire særbørn, der alle var danske statsborgere og boede hos den herboende ægtefælle, ligesom alle fire børn havde samvær med deres moder, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering.

Ansøgeren gjorde under sagen blandt andet gældende, at Udlændingenævnet som en del af sagens behandling skulle have hørt anklagemyndigheden over, hvorvidt det ene strafferetlige forhold om vold mod den tidligere ægtefælle isoleret ville kunne have medført frihedsstraf, da det var en forudsætning for anvendelsen af udlændingelovens § 9, stk. 10, og at Udlændingenævnets afgørelse var i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Retten i Glostrup opretholdt ved dom i oktober 2015 Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2014. Retten lagde i den forbindelse vægt på, at Udlændingenævnets sammensætning med dommere som medlemmer indebærer, at høring af anklagemyndigheden til brug for vurderingen af de straffedomme, som indgår i Udlændingenævnets afgørelse, ikke nødvendigvis er påkrævet. Retten lagde yderligere vægt på, at Udlændingenævnet i sin afgørelse udtrykkeligt havde anført, at dommen fra

april 2010 vedrørte både vold mod ægtefællen og vold mod datteren, og at Udlændingenævnet således havde været opmærksomt på, at straffen på de tre måneder fængsel ikke alene vedrørte vold mod ægtefællen, og at der ikke var grundlag for at antage, at Udlændingenævnet ikke ved sin afgørelse behørigt havde vurderet, at også volden mod den tidligere ægtefælle isoleret betragtet ville have medført frihedsstraf.

Retten i Glostrup lagde, for så vidt angik spørgsmålet om Danmarks internationale forpligtelser vægt på, at der ikke sås at foreligge utilstrækkelig oplysning af sagen eller grundlag for at fastslå, at Udlændingenævnets skøn var behæftet med faktiske eller retlige mangler, der skulle kunne føre til at statuere ugyldighed eller medføre hjemvisning.

Ved dom i april 2016 stadfæstede Østre Landsret byrettens afgørelse ud fra samme betragtninger som byretten.

Domstolssag nr. 2/2016

Københavns Byret opretholdt i maj 2016 Udlændingenævnets afgørelser fra november 2015. Sagen omhandlede to afslag på meddelelse af opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen for en ansøger, der var filippinsk statsborger, under henvisning til udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt., og var anlagt efter grundlovens § 63. Selve klagesagen verserede fortsat i Udlændingenævnet på tidspunktet for byrettens dom.

Udlændingestyrelsen meddelte i november 2015 ansøgeren afslag på familiesammenføring (under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 9, om proformaægteskaber). Ansøgeren og den herboende ægtefælle påklagede i november 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet. Udlændingenævnet meddelte i november 2015 ansøgeren afslag på opsættende virkning to gange.

Udlændingenævnet havde anført i forbindelse med det andet afslag på opsættende virkning, at ansøgeren var blevet meddelt afslag på familiesammenføring, at ansøgeren ikke tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark med henblik på varigt ophold, og at ansøgeren derfor ikke var omfattet af udlændingelovens regler om opsættende virkning efter loven, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt. Ansøgeren kunne derfor alene meddeles opsættende virkning, hvis særlige grunde talte herfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt. Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlig grunde i den pågældende sag.

Ansøgeren og den herboende ægtefælle gjorde under domstolssagen gældende, at hensynet til det forvaltningsretlige krav om tilstrækkelig sagsoplysning sammenholdt med forpligtelsen til at sikre et effektivt retsmiddel for ansøgeren og den herboende ægtefælle efter Den Europæiske Menneske-

rettighedskonventions (EMRK) artikel 13 udgjorde sådanne særlige grunde, at parrets klage skulle være tillagt opsættende virkning, for så vidt angår den i udlændingesagen fastsatte udrejsefrist.

Ansøgeren og den herboende ægtefælle henviste herved til, at Udlændingenævnet behandler sager vedrørende udlændingelovens § 9, stk. 9, mundtligt, at Udlændingenævnet har mulighed for at indkalde den herboende ægtefælle og ansøgeren til at afgive mundtlig forklaring, og at Udlændingenævnet ikke kan indkalde en ansøger, der ikke længere opholder sig i Danmark. Parret henviste endvidere til, at muligheden for tilstrækkelig sagsoplysning kræver, at ansøgeren kan være til stede under den mundtlige behandling af klagesagen, idet der herved sikres mulighed for, at parret under klagesagen sikres mulighed for at give oplysninger om ægteskabet på en sådan måde, at oplysningernes troværdighed kan efterprøves, idet ansøgeren ellers afskæres fra at gøre brug af sine klagemuligheder.

Udlændingenævnet gjorde under sagen blandt andet gældende, at ansøgerens mulighed for at blive meddelt familiesammenføring ikke ville blive forspildt, hvis ansøgeren opholdt sig i udlandet under klagesagens behandling, idet Udlændingenævnet har til opgave at oplyse sagen på så tilstrækkelig vis, at der kan træffes en korrekt afgørelse, ligesom Udlændingenævnets afgørelser efterfølgende kan prøves ved domstolene.

Parterne var under sagen enige om, at ansøgeren ikke havde et retskrav på at afgive mundtlig forklaring for Udlændingenævnet, og at ansøgeren ikke søgte at opnå en sådan retstilstand.

Københavns Byret lagde ved sin dom fra maj 2016 til grund, at Udlændingenævnet ved nævnets afgørelser i november 2015 havde vurderet, at det ikke var af afgørende betydning for sagens oplysning, at ansøgeren afgav mundtlig forklaring for Udlændingenævnet, at Udlændingenævnet på baggrund af dette og sagens samlede omstændigheder havde meddelt afslag på opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Retten fandt herefter, at da Udlændingenævnets skøn over nødvendigheden af, at ansøgeren kunne afgive forklaring under Udlændingenævnets fortsatte behandling af sagen, ikke var til prøvelse, og da ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke i øvrigt havde anført omstændigheder, der gav grundlag for undtagelsesvist at tillægge klagen opsættende virkning, opretholdt byretten Udlændingenævnets afgørelser fra november 2015.

Domstolssag nr. 3/2016

Østre Landsret opretholdt i juli 2016 Udlændingenævnets afgørelse fra juni 2014. Sagen omhandlede afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9 c, stk. 1 (om ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse) og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Marokko, havde i 2011 født en datter, der siden fødslen havde boet i Danmark, og som var dansk statsborger. I juni 2012 tillagde Statsforvaltningen Hovedstaden datterens fader forældremyndigheden midlertidigt. Det fremgik af afgørelsen, at Udenrigsministeriet vurderede, at ansøgeren havde bortført sin datter. I oktober 2012 ophævede Københavns Byret den fælles forældremyndighed og meddelte faderen til ansøgerens datter den fulde forældremyndighed. Det var oplyst til sagen, at ansøgeren og barnet havde opholdt sig henholdsvis i Marokko og i Spanien, hvor ansøgeren havde opholdstilladelse. Ansøgeren var blevet anholdt i Spanien i november 2012 på grund af bortførelsen af datteren og var blevet udleveret til Danmark.

Østre Landsret stadfæstede i marts 2013 delvist en dom fra Københavns Byret fra 2013, således at ansøgeren blev idømt seks måneders fængsel for bortførelsen af datteren samt betinget udvisning af Danmark.

I april 2013 fastsatte Statsforvaltningen Hovedstaden samvær mellem ansøgeren og ansøgerens datter til en time hver søndag i lige uger i fængslets besøgsrum, så længe ansøgeren afsonede.

I oktober 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. blandt andet udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

I oktober 2013 fastsatte Statsforvaltningen Hovedstaden overvåget samvær mellem ansøgeren og ansøgerens datter i halvanden time hver 14. dag i statsforvaltningens lokaler med betingelse om, at ansøgeren og ansøgerens datter talte sammen på dansk.

I juni 2014 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2013 vedrørende § 9 c, stk. 1. Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgeren ikke havde forældremyndighed over sin datter. Udlændingenævnet fandt, at samværet mellem ansøgeren og ansøgerens datter ikke havde et sådant omfang, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund heraf. Udlændingenævnet lagde herved vægt på omfanget af samværet, ansøgerens datters alder, at ansøgeren var dømt for at have bortført sin datter, og således selv var årsag til omfanget og arten af samværet mellem ansøgeren og ansøgerens datter, samt at ønske om udvidet samvær i fremtiden ikke kunne føre til en opholdstilladelse i Danmark.

I juli 2014 afslog Udlændingenævnet at genoptage nævnets afgørelse fra juni 2014.

I september 2015 tillagde Københavns Byret ansøgeren fælles forældremyndighed sammen med barnets fader.

I januar 2016 bestemte Østre Landsret, at ansøgerens datters fader skulle have forældremyndigheden alene.

Ved dom fra juni 2016 opretholdt Østre Landsret Udlændingenævnets afgørelse fra juni 2014. Landsretten lagde til grund, at det følger af EMRK's artikel 8 at der på grundlag af oplysningerne i den enkelte sag skal foretages en vurdering af, om et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse er proportionalt i forhold til udlændingens ret til familieliv med et mindreårigt barn. Landsretten henviste til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har udtalt, at der ved denne vurdering skal lægges vægt på blandt andet, om familielivet er etableret på et tidspunkt, hvor opholdsgrundlaget i den kontraherende stat var usikkert, i hvilket omfang familielivet vil blive afbrudt i tilfælde af afslag på ansøgning om opholdstilladelse, udlændingens eventuelt tidligere ophold og arbejde i den kontraherende stat, udlændingens forhold til det mindreårige barn, samt barnets tarv og interesse i, at udlændingen ikke skal udrejse.

Østre Landsret lagde ved afgørelsen til grund, at ansøgeren aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren ikke siden juni 2012 havde haft del i forældremyndigheden over ansøgerens datter, at ansøgeren efter anholdelsen i november 2012 havde haft et kortvarigt overvåget samvær i fængslet i maj 2013, og at der siden oktober 2013 havde været truffet bestemmelse om halvanden times overvåget samvær hver 14. dag. Landsretten henviste til, at det var ubestridt, at kontakten mellem ansøgeren og ansøgerens datter var beskyttet som familieliv i artikel 8's forstand, at det var datterens tarv at opretholde kontakten til sin moder, og at dette hensyn skulle tillægges særlig vægt. Landsretten fandt imidlertid, at det ikke kunne lægges til grund, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark ville medføre, at det af økonomiske eller andre årsager ville være umuligt for ansøgeren at opretholde kontakten til sin datter, da ansøgeren havde opholdt sig i Danmark uden opholdsgrundlag siden maj 2013 og havde opretholdt kontakten til sin datter.

Østre Landsret fandt herefter, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark ikke ville være i strid med EMRK's artikel 8 eller FN's børnekonvention.

Domstolssag 4/2016

Højesteret opretholdt i december 2016 Udlændingenævnets afgørelse fra december 2014. Sagen omhandlede udlændingelovens § 9, stk. 5 (selvforsørgelseskravet) og var anlagt efter grundlovens § 63. Østre Landsret havde ved dom fra december 2015 omgjort Udlændingenævnets afgørelse.

Ansøgeren, der var statsborger i Ukraine, indrejste i Danmark i januar 2012, efter at være meddelt opholdstilladelse som landbrugspraktikant efter den dagældende udlændingelovs § 9 c, stk. 1, og § 9 k, stk. 1. I maj 2013 ansøgte ansøgeren om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab. Den her-

boende ægtefælle havde i 2009 pådraget sig en hjerneskade, og det var til sagen oplyst, at den herboende ægtefælle havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik § 25 fra maj 2009 og løbende herefter, da han havde sagt nej til førtidspension.

I august 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 5. Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, vægt på, at den herboende ægtefælle siden maj 2009 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, at den herboende ægtefælle ikke på afgørelsestidspunktet var i medicinsk eller anden behandling, herunder genoptræning, at den herboende ægtefælle endnu ikke var færdigudredt af kommunen, hvorfor det ikke kunne lægges til grund, at den herboende ægtefælle ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde kravet i udlændingelovens § 9, stk. 5, om selvforsørgelse, og at det forhold, at den herboende ægtefælle var handicappet, ikke i sig selv kunne føre til, at der skulle dispenseres fra udlændingelovens § 9, stk. 5.

Østre Landsret fandt ved sin dom fra december 2015, at FN's Handicapkonvention tilsagde, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke kunne stilles i den konkrete sag, da kravet om selvforsørgelse sammen med den herboende ægtefælles handicap forhindrede ham i at nyde sin ret til familieliv på lige fod med andre. Landsretten fandt således, at der forelå ganske særlige grunde, der afgørende talte imod, at ansøgerens opholdstilladelse blev betinget af, at den herboende ægtefælle skulle opfylde selvforsørgelseskravet.

Højesteret lagde i sin dom til grund, at det ved vurderingen af, om en person med handicap er udsat for forskelsbehandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 14, i første række skal vurderes, om personen behandles ringere end personer uden handicap, der befinder sig i en lignende eller sammenlignelig situation. I den foreliggende sag skulle der tages stilling til, om den situation, som den herboende ægtefælle befandt sig i, da Udlændingenævnet traf afgørelse, var sammenlignelig med situationen for personer uden handicap, der inden for de seneste tre år har modtaget kontanthjælp, eller med situationen for personer uden handicap, der ikke inden for de seneste tre år har modtaget kontanthjælp.

Højesteret lagde til grund, at på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var den herboende ægtefælle i gang med et udredningsforløb med henblik på videre muligheder i forhold til arbejde og uddannelse. Højesteret lagde herefter til grund, at uanset, at den herboende ægtefælles handicap formentlig indebar, at han ikke kunne opnå beskæftigelse på normale vilkår, havde han som følge af

muligheden for fleksjob rimelig udsigt til at opfylde selvforsørgelseskravet i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Højesteret fandt, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse befandt sig i en situation, der var sammenlignelig med den situation, som personer uden handicap, der indenfor de sidste tre år har modtaget kontanthjælp, befinder sig i. Da den herboende ægtefælle blev stillet på samme måde som disse personer, fandt Højesteret, at den herboende ægtefælle ikke havde været udsat for forskelsbehandling i strid med EMRK's artikel 14, jf. artikel 8, eller FN's Handicapkonvention.

Kapitel 5 – Statistik

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2016

Udlændingenævnet har i 2016 afholdt 104 nævnsmøder (heraf 50 såkaldte ”kombi-nævn”, som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i i alt 2.926 sager (heraf 2.110 familiesammenføringssager, 611 erhvervssager, 10 øvrige sager (hovedsagelig fremmedpas-sager) og 195 genoptagelsessager). Der berammes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1, 2 og 3 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2016.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring m.v.)

	2016
Administrativ ud- og afvisning	116
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	987
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	171
Familiesammenføring mv., bortfald	54
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	9
Tidsubegrænset forlængelse	420
Øvrige familiesammenføringssager	353
Passager	10
Afgjorte sager i alt	2.120

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2016
Au pair, 1. gang	70
Au pair, forlængelse/inddragelse	6
Erhvervssager, 1. gang	41
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	21
Greencard, 1. gang	267
Greencard, forlængelse/inddragelse	36
Greencard, bortfald	16
Studie mv., 1. gang	111
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	24
Særlige individuelle kvalifikationer	18
Fast-track, inddragelse	1
Afgjorte sager i alt	611

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesansøgning)

	2016
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	195
Afgjorte sager i alt	195

5.2. Sagerne behandlingsform

Tabel 4, 5 og 6 nedenfor viser Udlændingenævnets afgørelser i 2016 fordelt på behandlingsform.

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (familiesammenføring m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Administrativ ud- og afvisning	-	44	58	10	4	116
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	113	505	7	301	61	987
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	-	136	2	30	3	171
Familiesammenføring mv., bortfald	3	38	-	12	1	54
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	-	-	-	9	-	9
Tidsubegrænset forlængelse	-	172	62	152	34	420
Øvrige familiesammenføringssager	7	262	30	38	16	353
Passager	-	8	2	-	-	10
I alt	123	1.165	161	552	119	2.120

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (erhverv m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Au pair, 1. gang	-	35	2	33	-	70
Au pair, forlængelse/inddragelse	-	5	1	-	-	6
Erhvervssager, 1. gang	-	15	7	18	1	41

Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	-	7	5	9	-	21
Greencard, 1. gang	-	94	53	107	13	267
Greencard, forlængelse/inddragelse	-	10	15	9	2	36
Greencard, bortfald	-	10	2	4	-	16
Studie mv., 1. gang	2	54	9	44	2	111
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	-	9	6	8	1	24
Særlige individuelle kvalifikationer	-	6	5	7	-	18
Fast-track, inddragelse	-	-	-	1	-	1
I alt	2	245	105	240	19	611

Tabel 6. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (genoptagelsesansøgning)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	-	67	23	105	0	195
I alt	-	67	23	105	0	195

Som det fremgår af tabel 4, blev hovedparten (55 %) af familiesammenføringssagerne behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 26 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, 8 % blev afgjort på formandskompetence, og 6 % blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende 5 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på anden måde (afvist på grund af for sent indgivet klage).

Det fremgår af tabel 5, at hovedparten (40 %) af erhvervssagerne blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 39 % af erhvervssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, 17 % af erhvervssagerne blev afgjort på formandskompetence, og 1 % af erhvervssagerne blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende af erhvervssagerne (3 %) blev afvist på grund af for sent indgivet klage.

Endelig fremgår det af tabel 6, at 54 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på sekretariatskompetence, mens 34 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, og de resterende 12 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på formandskompetence.

5.3. Indkomne sager i 2016

Tabel 7, 8 og 9 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 7. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	175	116
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	1171	987
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	282	171
Familiesammenføring mv., bortfald	66	54
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	10	9
Tidsubegrænset forlængelse	435	420
Øvrige familiesammenføringssager	394	353
Passager	22	10
Afgjorte sager i alt	2.555	2.120

Tabel 8. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	68	70
Au pair, forlængelse/inddragelse	3	6
Erhvervssager, 1. gang	51	41
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	21	21
Greencard, 1. gang	202	267
Greencard, forlængelse/inddragelse	36	36
Greencard, bortfald	11	16
Studie mv., 1. gang	113	111
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	31	24
Særlige individuelle kvalifikationer	18	18
Fast-track, inddragelse	1	1
Afgjorte sager i alt	555	611

Tabel 9. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesansøgning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	177	195
Afgjorte sager i alt	177	195

Hovedtotal	3.287	2.926
-------------------	--------------	--------------

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2016 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 191 dage (lidt over seks måneder). Der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår.

5.4. Sagernes udfald

Tabel 10-12 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2016.

Tabel 10. Afgørelsernes udfald i 2016 (familiesammenføring m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Administrativ ud- og afvisning	1	99	7	4	5	116
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	82	493	215	81	116	987
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	2	132	14	6	17	171
Familiesammenføring mv., bortfald	3	34	10	4	3	54
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	-	-	6	1	2	9
Tidsubegrænset forlængelse	66	191	98	46	19	420
Øvrige familiesammenføringssager	7	279	33	18	16	353

Passager	5	5	-	-	-	10
I alt	166	1.233	383	160	178	2.120

Tabel 11. Afgørelsernes udfald i 2016 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Au pair, 1. gang	1	34	7	19	9	70
Au pair, forlængelse/inddragelse	2	4	-	-	-	6
Erhvervssager, 1.gang	-	22	5	11	3	41
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	3	8	5	3	2	21
Greencard, 1. gang	7	122	76	55	7	267
Greencard, forlængelse/inddragelse	3	22	1	5	5	36
Greencard, bortfald	1	10	2	3	-	16
Studie mv., 1. gang	2	56	13	27	13	111
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	1	14	-	3	6	24
Særlige individuelle kvalifikationer	-	11	-	4	3	18
Fast-track, inddragelse	-	-	-	-	1	1
I alt	20	303	109	130	49	611

Tabel 12. Afgørelsernes udfald i 2016 (genoptagelsesansøgning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesansøgninger	10	37	148	195
I alt	10	37	148	195

Det fremgår af tabel 10, at 58 % af familiesammenføringssagerne blev stadfæstet, mens 18 % af familiesammenføringssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 8 % af familiesammenføringssagerne blev omgjort. Herudover blev 8 % af familiesammenføringssager-

ne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og næsten 8 % af familiesammenføringssagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 11, at 50 % af erhvervssagerne blev stadfæstet, mens 18 % af erhvervssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og 3 % af erhvervssagerne blev omgjort. Herudover blev 8 % af erhvervssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 21 % af erhvervssagerne blev afvist.

Endelig fremgår det af tabel 12, at 76 % af genoptagelsesanmodningerne blev afslået, mens 19 % af genoptagelsesanmodningerne blev tilladt genoptaget, og 5 % af genoptagelsessagerne blev afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesanmodningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt).

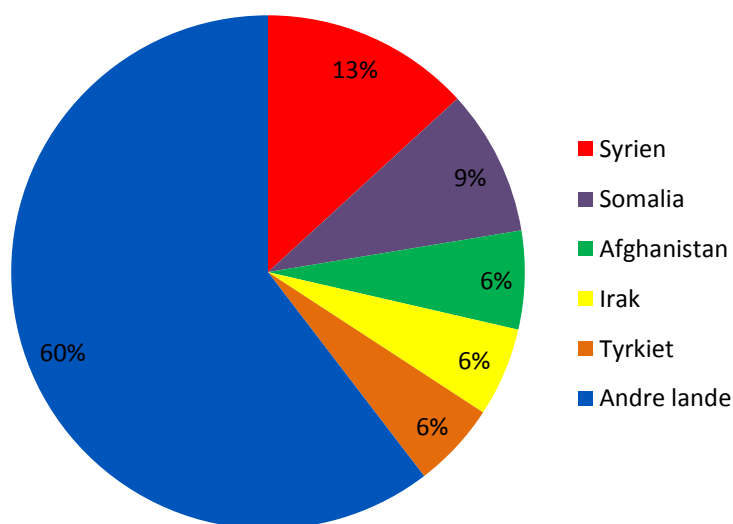
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Udlændingenævnet har i 2016 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 109 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2016 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 106 forskellige nationaliteter, hvoraf de 101 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Syrien.

Figur 1.

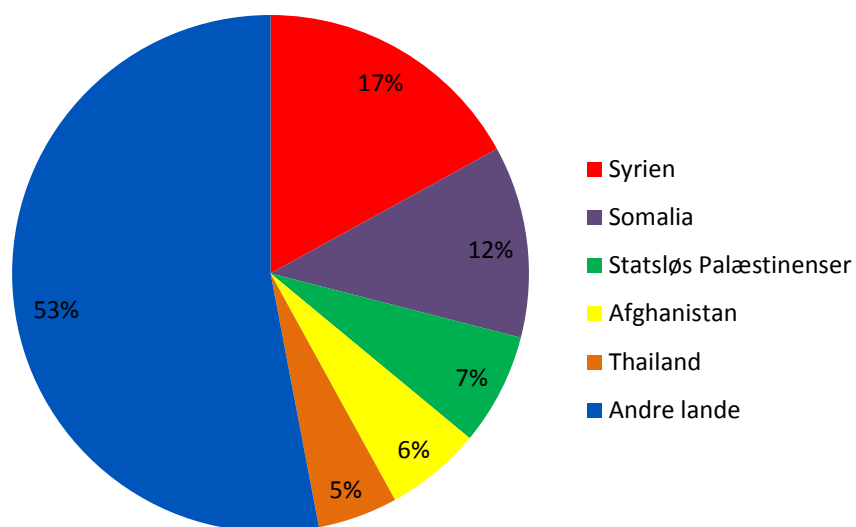
**5 største nationaliteter - Familiesammenføring,
ud- og afvisning, tidsubegrænset opholdstilladelse m.v.**

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2016 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Syrien.

Figur 2.

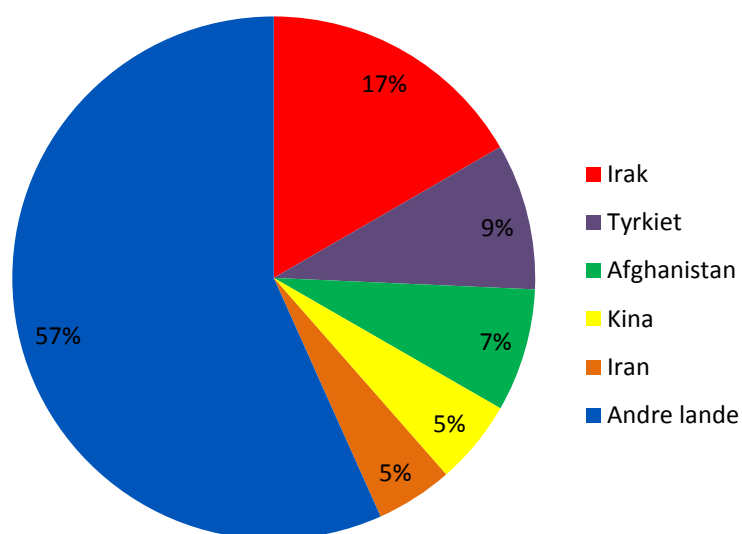
5 største nationaliteter - Sager på familiesammenføringsområdet

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2016 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak.

Figur 3.

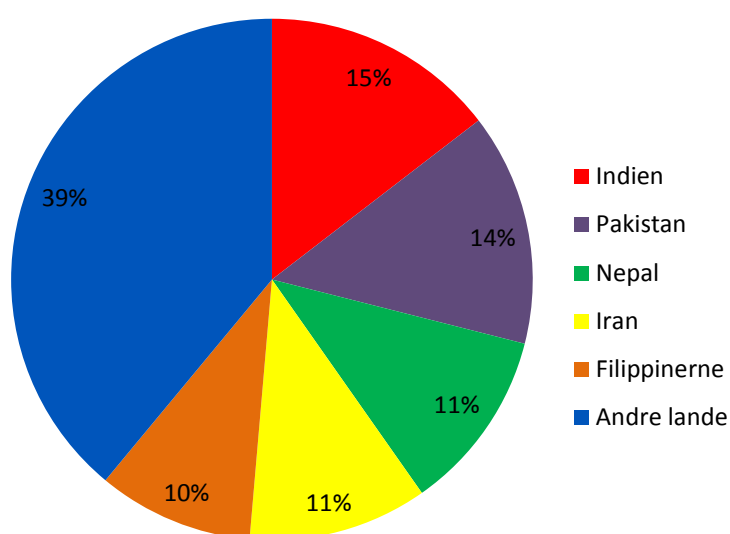
5 største nationaliteter - Tidsubegrænset opholdstilladelse

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2016 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 54 forskellige nationaliteter, hvoraf de 49 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Indien.

Figur 4.

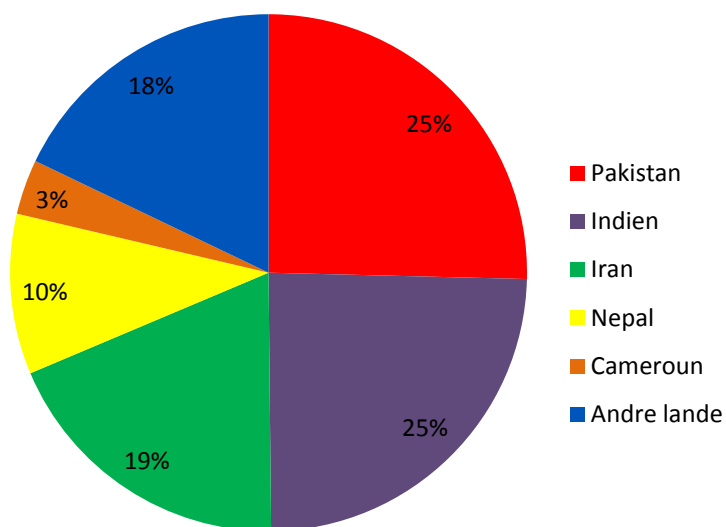
5 største nationaliteter - Erhverv, studie m.v.

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2016 i sager vedrørende greencard for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Pakistan og Indien.

Figur 5.

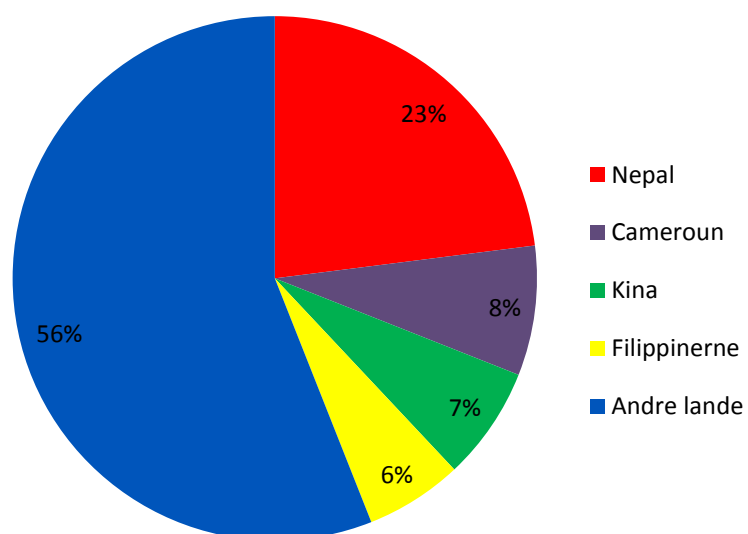
5 største nationaliteter - Greencardsager

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2016 i sager vedrørende studieophold for de fire største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Nepal.

Figur 6.

4 største nationaliteter - Studiesager

5.6. Sagsbehandlingstider

Tabel 13 nedenfor viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2016.

Tabel 13. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2016

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring	194 dage
Erhverv m.v.	185 dage
Genoptagelsesansøgning	181 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2016	191 dage

Bilag 1-5

Bilag 1

Udlændingeloven

Bekendtgørelse af udlændingeloven

Lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=180093>

Bilag 2

Bekendtgørelse nr. 123 af 12. februar 2016 om forretningsorden for Udlændingenævnet

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=177499>

Bilag 3

Bekendtgørelse nr. 1197 af 26. september 2016 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen)

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=184081>

Bilag 4

Bekendtgørelse nr. 1549 af 23. december 2014 om greencardordningens point-system

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=166462>

Bilag 5

Bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=166588>